

Tépő Donát

Pótlás

Válogatott novellák 2010-2015

- 3 **Pótlás** / Erudíció, 2013
- 11 **Begyűjtők** / Erudíció, 2013
- 16 **Útvesztő** / rejtett megjelenés, 2015
- 35 **Hétfő Reggel** / Rétegek, 2012
- 44 **Osztálytalálkozó** / Rétegek, 2012
- 57 **Bolyongás** / rejtett megjelenés, 2015
- 63 **Járat** / rejtett megjelenés. 2015
- 66 **Körforgácsok** / rejtett megjelenés, 2015
- 70 **Ketrec** / Nyugat Plusz, 2015 III/3
- 75 **Apátia** / Árnyékkapszulák, 2014
- 84 **Nyolc Évvel Később** / Árnyékkapszulák, 2014
- 92 **Give Me Your Heart** / Árnyékkapszulák, 2014
- 96 **Pulzus** / Nyugat Plusz, 2015 III/4
- 101 **Babilon Felfal** / Árnyékkapszulák, 2014
- 129 **A Vasárnap Négyezer** / Entrópia, 2010
- 163 **Kellékek** / Árnyékkapszulák, 2014
- 186 **Három Ó** / Árnyékkapszulák, 2014
- 193 **Hard Techno** / kiadatlan, 2016
- 196 **Nyitány** / kiadatlan, 2016

Pótlás

*„Az erkölcse egy porszívóé, lelke egy tikettautomatáé,
alakja pompás, arca gyönyörű, gonosz...”*

Ernest Hemingway – Szigetek az áramlatban

Kitapogatja az órát a kezén és lenyomja a gombot. Ahogy a csipogó hang megszűnik, ráeszmél, hogy mi is van. Reggel. Új nap. Föld-bolygó.

A sötétség még elszántan mocskolja a szobát, és nem tántorít. Valahol az ágyon.

Oxigént szív. Ébred. Beletörődik.

Felül az ágyon, és egyre lassan minden emlék feltöltődik az elmúlt harmincöt évből. A legtöbbet nem érzékeli, csak magával hordozza.

Arrébbdobja a takarót és kikel. A padló megszokottan szitkozódik, de amikor elindul már nem fél. Az utcai lámpák a másik szobába fényt tenyerelnek be, és így legalább eltalál a fürdőszobáig.

Nagyokat szuszog, miközben jobb kezével kitapogatja a szekrényt, ahol azt tudni véli. Szeme még mindig küzd a felnyílás ellen, és amikor végre fel tudja kapcsolni a csempére tapasztott kislámpát, meghasad.

Nincs kedve mosakodni, pedig tisztában van vele, hogy a hideg víz jót tenne. Hat óra alvás. Még mindig kevés. Vagy most már. Régebben nem okozott gondot a korai kelés, de mi-

nél több pillanat zuhan össze mögötte, annál kevésbé leli örömet benne.

A tubusból egyenesen a szájába nyomja a klinikailag tesztelt, magasfokú hatékonysággal rendelkező fogkrémet, amely valószínűleg a legjobb a piacon. Gyorsan végez. A fogkrémmel elmosódott száját a törölközőjébe keni. Felveszi a szemüvegét a mosógép tetejéről, ahol előző este hagyta.

Rááll a mérlegre. 74,3. Nehezen hízik, de talán jobb is.

Kinyitja a fürdőszekrényét, és a szélén esdeklő gyógyszeres tubusok közt matat. Ebből kivesz kettő, abból egyet, amabból meg hármat. Beletömi a szájába, aztán vizet enged a fogmosó pohárba. Lenyeli a jókora drazségumót.

Leül a WC kagylóra, fejét két kezébe temeti, és újra lecsukja szemeit. Pisál. Nehezen indul meg a vizelet, aztán meg jó sokáig eltart, mert már megint szórakozik az aranyere. De azért nem vészes.

Feláll, kicsit még kirázza, és tántorogva elindul öltözni. Koromsötét. Jégdenevérek a kinti póznákon. Tél.

A gardróbban a szintén előre odakészített telefonját bekapcsolva világít. Zokni. Majdnem elesik egy lábon. aztán majdnem a másikon is. Megkapaszkodik a szekrényben. Alsónemű. Szoros, hogy fogja. Ing. a gombokat képtelenség rendesen bekapcsolni. háromszor újrakezdi. Nadrág. Öv. Csatol. Zsebre rakja a telefont, és tovább indul. A lépcsőn le a sötétben, már ösztönszerűen halad. Nem néz a lába elé, mert kiválóan ismeri

a lépcsőfokok elhelyezkedését. Ütemre lépked lefelé. Mintha táncolni. különös ritmusban dobbannak lábai.

A lépcső aljában bekapcsolja a kulcstartón lógó, előre oda-készített zseblámpát. Ugyanaz a típus, mint a fürdőszobában. Cipő. Kabát. Kocsi-kulcs. Kapunyitó. Lekapcsolja a lámpát és kimegy. Kintről tompán hallatszik, ahogy a zárban elfordul fém, és a lakás végleg magára marad.

Az udvaron áthaladva megnyomja a garázskapu nyitó-gombját. A titánium-tömb lapocska sisteregve felemelkedik, és megmutatja a garázs belsejében álló autót. Ahogy közelebb ér hozzá, az érzékeli őt, és kikattintja a zárat. a belső világítás olyan képet fest, mintha egy UFO szállt volna le a garázsban. De legalább látja a fali konzolt, meg a töltőkábelt, amely unot-tan lóg ki a kocsiból. Kihúzza, mire a konzol működésbe lép, és felcsévéli a vezetékét.

Beszáll a kocsiba és arcába ömlik az illatosító kókuszfelhője, amely a hűvös reggeli levegővel párosodik.

Megnyomja a START≥ gombot, miközben a biztonsági öv felmászik a testére. Halk rezgés indul, az autó megremeg. A vezérlőmodulon színes számok és ábrák cikáznak, egy számláló a magasba csap, a jármű pedig hátramenetbe. Egyenletes tempóban kigurul az udvarra, majd azt áthasítva az időközben megnyíló kapu felé halad, amelyen már dolgoznak a mozgás-érzékelők. Ők is korán kelnek ma.

Miután kitolat, egy pillanatra megáll, és körbepásztázza a forgalmat. Sehol senki. A kapu csukódik.

Komor sötétség taszigálja odakint az út menti hóbuckákat. Az út szélén ugyanolyan kockaházak, mint az övé. Praktikusra formált egyen-épületek. Mindegyik egyformaszürke és ugyanakkora. Semmiben sem különböznek egymástól. A jármű vezet, ő pedig közben megnézi az ötórás híreket a központi monitoron. Légköri adatok rendben. Ultraibolya sugárzás rendben. Tornádók nem várhatók a mai napon. Északon, a sziget túloldalán újabb szilíciumfalakat emelnek a part mentén.

A házakban rendeltetésszerűen kapcsolódnak fel a villanyok, minden reggel ugyanolyan ütemben. A harmadik sarokon, ahol a számára kijelölt Feszültség-levezető iroda áll, elfordul jobbra. Tovább halad a Gyár felé, amely a város szélére épült, és jellegében nem sokban különbözik a normális házaktól, egyszerűen csak jóval magasabb.

Tizenhárom és fél perc alatt odaér. Mint mindig. Semmivel sem több, vagy kevesebb. Az idő tökéletes kihasználása feletébb megnyugtató.

A Gyár kapuja előtt lassít, és megvárja, míg az automata megnyitja a bejáratot. Áthajt a vörös lézerszenzoron, és leparkol a helyére, jobb oldalt, harmadik beálló. Még három ugyanolyan jármű parkol mellette, mint az övé, két hely üres. Kiszáll.

A kültéri lámpák halványsárga fénye ráomlik, amikor átmegegy a parkolón. Tovább szívja az oxigént.

Előveszi a belépőkártyáját, és végighúzza a leolvasón, amely a személyzeti bejárón villog. Az ajtó halk sziszegése

engedélyt ad a belépésre. Végigmegy a neonfolyosón egészen az öltözőkig.

Amikor benyit, másik kettőt talál ott, akik még épp, hogy csak nekiláttak, hogy felvegyék a szkafanderüket. Néma biccentéssel üdvözlük egymást, aztán szótlánul készülődnek. Ő is megkezdte újabb napját az üzemben. Ütemesen átöltözik, mire végez, amazok már bent vannak. Átvág az öltözősoron utánuk. Az egyikük már az alapanyag-adagolóknál babrál, a másik meg beindítja a szalagot. Ő sem tétlenkedik, odamegy a vezérlőmodulhoz, és beállítja a paramétereit.

Hörgős morajlás hallatszik, ahogy a géppark felébred, és működésbe lépnek a szenzorok, öntőelemek, formázószakaszok és a csomagolószalagon a dobozoló-egység. Tizenkét óra monoton munka következik. A folyamat függvényyszerűen ismétlődő hulláma feltúrja a teret újra meg újra. Egyetlen jól megtervezett ütemegység ismétlődő sorozata az egész nap.

A precízen kidolgozott munkatervet csak két alkalommal szakítják meg:

7:45 Reggeli. 12:45 Ebéd.

7:45 Elvonul reggelizni a félemeleten lévő étkezőbe. A másik kettő is ugyanígy tesz, és ekkor bukkan fel először a műszakvezető is, valahonnan a túl feléről, a gépsor átláthatatlan fémindáinak dzsungeléből. Egymás után belépnek az étkezőbe. A műszakvezető mágneskártyájával kioldja az ételadagoló monitorán a kódot. Ma az ő egységéből fogyasztanak. Minden nap más a soros, és mindig a soros választ menüt. Ebédnél

ugyanígy. Ma a műszakvezető a soros. A reggeli: egy narancs-sárga halikrás tekercs, két darab lazacos nigiri, egy vaskos tonhalhasáb és ráadásként rózsaszín angolnacsafat.

A kiadóablak négy egyforma tálcát öblöget ki magából, melyeket a műszakvezető egyenként eléjük rak, aztán ő is leül.

Feltépik a nejlonborítást, és nekilátnak reggelizni.

Fogja a féldecinyi szójaszószt adagot, és nyakon önti vele a wasabigumót. A műanyagpálcikákkal aztán elkeveri, míg majdnem habos lesz. Belemártogatja a falatkákat, és élvezi a szájpaddlását mardosó zöld tormatüzet.

Gyorsan végeznek. A műszakvezető hoz egy kis hipotónikus italt, amit késlekedés nélkül felhajtanak, és máris indulnak. Kezdődik a második felvonás.

A munkafolyamat függvényszerűen ismétlődő hulláma feltúrja a teret újra meg újra.

12:00 Ebéd.

Gyorsan végeznek. A műszakvezető hoz egy kis hipotónikus italt, amit késlekedés nélkül felhajtanak, és máris indulnak. Kezdődik a harmadik felvonás. De ez már csak egy óráska levezetés. Ilyenkor gyakran az órát nézi, sőt legtöbbször vissza sincs már kedve menni arra a kis időre. De a klónoknak nem az a dolguk, hogy döntéseket hozzanak. Így hát ő is csak teszi a dolgát, amit kijelöltek számára. Gyártja az ételfejadagokat a szigetlakóknak. A 36-oknak és klónjaiknak.

Amikor születése előtt az utolsó vegyifegyver-kapszulák is felszívódtak, amikor elfogyott az összes atom, felégett minden

város és nem maradt már tiszta víz, a 36 igaz ember ezen a uránium kitermelő szigeten lelt menedéket. Valószínűleg már egyikük sem él. Évtizedek teltek el, mire az utolsó város a mai formáját kapta. Keservesen kemény évek. A klónozással kezdődött, de ma már a klónok klónozzák a klónokat is. Éppen olyan arányban és annyit, amennyi a fenntartható működéshez szükséges.

A munkafolyamat függvényszerűen ismétlődő hulláma feltúrja a teret újra meg újra.

Vége a munkaidőnek.

Lekapcsolja a vezérlőmodult, és a elindul az öltöző felé. Látja, ahogy a többiek is abbahagyják a munkájukat, és ugyanezt teszik.

Az öltözőben már csurog rájuk a délutáni narancsszín nap a kisablakon. Szótlanul visszaalakulnak hétköznapi emberré, felveszik a jóval komfortosabb egyenruhájukat, és a kijárat felé mozdulnak.

Odakint már javában fröcsög a nap vére, hogy alig találnak el a járművekig. Látja, ahogy a másik három szépen sorban előre engedi egymást, majd egyöntetűen megindul hátramenetben. Menne ő is, de hiába indítja a kocsit, valamiért nem megy. Valószínűleg felhullámzott az urániumlapocska a motortérben, talán azért tilt le. Már máskor is előfordult, de hiába jelentette, egyenlőre nem tudtak foglalkozni az ügyével. Most megint gyalogolnia kell, mint a múltkor. Dühösnek kellene lennie, de végül unottan kiszáll és elindul gyalog.

Kimegy a főkapun, amely lomhán csukódik be mögötte. Ahogy kilép, egy pillanatra megmerevedik. Az út túloldalán egy idegen áll. Egy nő. Őt bámulja, ő meg visszabámul.

Soha nem látott még nőt. Az utolsó városban csak a 36-ok klónjai élnek, és azok mind férfiak voltak. Hogy került ide egy másik élő ember? Egy élő nő? Ismeretlen érzések rázzák meg a testét.

A nő szemei átlátszóak. Nem látni bennük a lelket. Furcsa vászonruha van rajta, kilátszó bőre mocskos, arca lebarnult. A szája most kissé remegni látszik, ő meg nem tudja, mit csináljon.

Aztán felocsúdik, és működésbe lép az ösztöne.

Arra gondol, milyen jutalomban fog részesülni, ha beviszi ezt a példányt az igazgatóságra. Talán átkerülhet valami nyugalmasabb munkakörbe is, talán. És akkor végre kicsit más lesz az élete.

Ezt már úgyis unja.

Begyűjtők

*„Igazából sose volt felelőtlen, de fegyelmezetlen volt,
önző és kíméletlen”*

Ernest Hemingway – Szigetek az áramlatban

Megyek fel a lifttel, és közben nézegetem a bevásárlószatyor tetejéről sértődötten kikandikáló sárgarépacsonkokat. Nem is tudom, mit csináljak velük. Olav utálja a répaföléléket, a gyerekek viszont meg nem eszik, ha párolom.

A lift halkan szuszog egyet, és szétválnak az ajtaja. Kilépek a folyosóra, és elindulok a lakás felé. Sportcipőm talpának a padlóról való felemelkedése közben olyan hangja van, mintha ráléptem volna egy meztelen csigára.

Leteszem a szatyrot az ajtó elé és előveszem a kulcsokat. A lakásból néma csend fogad, persze Olav már dolgozik, de mit csinálnak a gyerekek? Miért nem hallok a legújabb zombis videójáték megszokott hörgéseit és a fröcsögő hangeffektjeit?

Lám a nappaliban állnak, és kibámulnak a hatalmas dupla üveges ablakon. Milyen jó, hogy annak idején ilyen tágas nappalit választottunk.

Kirakom a nappaliból nyíló konyha pultjára a holmikat, amelyeket vásároltam, és közben a gyerekeket figyelem. Két kis szargombóc.

Biztosan a begyűjtőket nézik, ilyenkor kedden van a heti szállítás. Majd megszokják.

Letörök egy banánt a csomóból, és elindulok feléjük. Tekintettel azonnal megtalálom a pontot, amelyre szemük szegeződik. Odakint a lakótelepek közé ékelődött futballpályán már megy a begyűjtés. A háztömbnyi nagyságú úrhajó energiamoduljának morgását nem hallani, mert az üvegek teljesen hangszigetelnek, de azért érezni a remegést rajtuk. Több tucat fém-markolófejjel ellátott lánc ereszkedik most le a magasból komótosan és magabiztosan, pont mindegyik egy csomag felett. A csomagokat természetesen rendeltetésszerűen az előírtaknak megfelelően helyezi el mindenki, különben a gépek azonnal kiszúrják, és akkor nesze neked, áshatod el te magad. Ezt senki sem kockáztatja, és nem csak a fertőzések, hanem az időhiány miatt is. Ki ér rá manapság temetkezni?

- Nagyapát kivittétek? - kérdezem a gyerekeket, akik még mindig úgy bámulnak, mintha nem ez lenne minden kedden.

- Hahó!

- Persze - feleli a nagyobbik. - Még apuval reggeli után.

- Oké - mondom, és arra gondolok, hogy vissza kellene már vinni a kutyát a kölcsönzőbe, mert megint odavizelt a sarokba.

- Hol van az eb? - nézek körül.

- Kidobtuk - feleli most a kicsi.

- Ti fizetitek a likvidálási költséget - neheztelek.

- Rendben anya - felelik szinte egyszerre, aztán tovább bámulják a dögunalmas műsort.

Hirtelen elkap valami hihetetlen rossz érzés. Nem is tudom. Csak úgy érzem. Azt érzem, hogy csomagolnom kell, és el kell tűnnöm innen.

Megindulok a hálószoza irányába, ahol a franciaágy alól előkapom a bőröndöt, és pakolni kezdek. Csak a legszükségesebb ruhadarabokat rakom be, néhány védőruhát, meg a vitaminokat.

Gyorsan megvagyok. Már ott állok megint a nappaliban, és gondolkodom, nem felejtettem-e ki valamit a számításból. De nem.

Beccsapom magam után a bejárati ajtó, és már sietek is tovább. Nem tudom hová sietek vagy miért. Csak azt tudom, hogy mennem kell. Muszáj.

A lift gyorsan leér, és máris a bejárati kapunál vagyok. Kint az utcán megcsap a kellemes tavaszi szél. Innen az ajtóból már sokkal jobban hallani az úrjárművek hideg morajlását, de látni nem látom őket, csak az egyiknek a csücskét balra fent. Továbblépek.

Taxival utazom vagy fél órát, ki a városból, minél messzebbre. Nem tudom, miért. Készítetést érzek, hogy a város széli erdőben kössek ki. Így is lesz.

Fizetek a sofőrnek, és megindulok az erdő keskeny földútján. Nagyon szép ez az erdő. Hatalmas keserűnyírek hajolnak egymásba felettem sűrű oszlopokban, mintha csak barátságot akarnának kötni önmagukkal. Olyan meghitt és biztonságot árasztó az egész, hogy meg is állok beszívni ennek a csodála-

tos jelenségnek az illatát. A bőröndöt aztán otthagynom az út közepén és haladok tovább. Állatokat nem látok sehol, csak sűrű aljnövényzetet oldalt és vastos lombokat mindenütt. Az út elvisz egy tisztáshoz. Ennek a szélén egy jókora sziklarakás meredezik, amelyből kis patak csordogál lefelé a hűvösbe. Odamegyek a patakhoz, és lejjebb ereszkedem a vízmosáshoz.

Lefekszem a földre és elnyújtózom. Hallgatom a víz csordogálását.

A nő a szobájában ébredt a megszokott négy fallal.

Az ötödik a plafon volt, amire most épp felbámult úgy fél méterre tőle. Az emeletes ágy egy pillanatra megingott, és felnyerített. Rájött, hogy ébren van, és valami nagyon furcsát álmodott.

A valamikori jövőben járt, ahol az volt a szokás, hogy az emberek kirakják a halottaikat a közeli foci pályára, hogy aztán onnan majd valakik – emberek vagy idegenek? – elszállítsák azokat hatalmas úrhajóikkal, felszippantsák, mint a jelenben a szemetesekocsik a mocskot.

Ezt a baromságot.

Máskor is voltak furcsa álmai. Gyakran visszatért például az, hogy menekül felfelé egy kastélyban, egyre feljebb és feljebb. Nem tudja, ki elől, de fut felfelé, míg aztán elér a torony végébe, ahonnan már nincs tovább, és muszáj leugrania. És le is ugrik. És csak zuhan, és zuhan, és aztán felébred.

De hát mindenkinek vannak ilyesféle zuhanós álmai. A másik szokványos álma is hasonló. Menekül valaki elől át a városon, megfordul az ismert helyeken, de senki nem veszi észre, hogy üldözik. Végül kiköt egy zsákutcában, ahol szembe fordul a követőjével majd felébred.

És olyan is szokott lenni, hogy hátba lövik nyíllal.

Ez is jelent valamit.

Mindegy is. Fel kell kelni, Olav mindjárt hazaér, és éhes lesz. Vacsorát kell készítenie.

Lenézett az ágyról. A gyerekek odalent játszottak a szőnyegen a vízipisztolyaikkal, és egymást locsolták orrba-szájba.

A kutyát is meg kell etetni – gondolta és feltápászkodott, majd nagy nehezen megindult háttal lefelé a kislétrán.

Ekkor szakadt ki az egész szerkezet a fal oldalából, és nagy robajjal dőlt rá vele együtt a gyerekekre.

Útvesztő

Péntek reggel a szerkesztőségben.

Nyájas technót hallgatok a fülesen, miközben végre kinyírom a sárkányt a madzsongban. Ennek örömére aztán megiszok még egy aminosav-turmixot és várom, hogy a limbikus rendszer továbbtorzuljon odafent. Szétcsúszott hasfalam persze kisvártatva nyöszörögve jelzi, hogy ismét ki kell mennem hugyozni.

Benyitok a férfi WC-be, és látom, hogy a gyakornok csaj javában szopja a főszerkesztőt a mosdókagylók tövében. Befordulok az első fülékbe, hogy ne zavarjam őket, és megpróbálok vizelni. Nem indul meg könnyen a dolog, és mikor végre kibukkan belőlem az átlátszó vizeletsugár, hallom, hogy a főszerkesztő épp elélvez.

Nagyszerű. Úgy látszik mindenki elégedett csak én nem. De hát már megszoktam. Hiába rágja folyton anyám is a fületem azzal, hogy gondolkodjak pozitívan.

Tessék, alig bírok hugyozni.

Kimegyek a fülkéből, a gyakornok csaj a száját mossa a tükör előtt, a főszerkesztő már sehol. Tekintetünk egy pillanatra találkozik a tükörben, mikor felnéz. Szemében hideg túlélési ösztön csillog.

A nyár innentől kezdve pedig úgy folytatódik, mint valami Kaland / Játék / Kockázat könyv a kilencvenes évekből. A választás mindig a tiéd.

Mit teszel?

Odamész a lányhoz, hogy megmondd neki, mennyire vonzódsz hozzá, és szeretnéd megdugni?

Lapozz a 22-re!

Közlöd a lánnyal, hogy mennyire sekélyesnek tartod az ilyesfajta viselkedést, egyben olcsó prostituálnak minősíted?

Lapozz a 13-ra!

Kimész a helyiségből, és elfelejtve ezt a kis semmisséget, úgy teszel, mintha dolgoznál?

Lapozz a 1-re!

1

Semmi kedved ma a munkához. Általában csak ösztönből dolgozol, az ötleteidre és a megérzéseidre alapozol, aztán jöhet a lexikai tudás, de ma még az sincs meg. Unottam tologatod magad előtt az elbírálásra szánt verseket, de csak néhány neoszürrealista mocsadékot találsz, amit úgy sem adhattok ki. Ha rajtad múlna, szívesen megtennéd, de az nyilvánvalóan nem lenne jót az üzleti sikernek.

Monitorod képernyőjén a sárkányos madzsong még mindig vicsorít, és nagyon elegend van belőle, mert három hétbe telt, mire sikerült legyőznöd. Megvolt a teknős, a rák, az erőd meg a többi, de az a kurva sárkány sokáig bírta.

Úgy döntesz, inkább olvasol valamit unaloműzőképp. Két újonnan beküldött anyag vár az olvasódon.

Melyiket választod?

A „Mutánsfilé” címűt?

Lapozz a 8-ra!

vagy a „Vallomások a hűtőszekrényből”-t?

Lapozz a 17-re!

2

Tárcsázod az embered, és azt mondod, hogy a szokott helyen. Ez a Rokerij előtti placcot jelenti, ahol sokan szállnak fel a csatorna-járatokra és a nagy tömegben könnyű észrevétlennek maradni. Három villamosmegállót utazol, aztán leszállsz a Muntplein-en. Közben borzasztóan megéheztél, nem ártana

ened valamit. Korog a gyomrod, mikor meglátod a sarki falafalest, ahol bitang jó falafelt állíthatsz össze magadnak. De közben tudod, hogy már várnak rád.

Hogy döntesz?

Engedsz testi vágyaidnak és eszel egy bitang jó falafelt?

Lapozz a 16-ra!

Egyből mész tovább a találkozó helyszínére a sarok másik oldalán?

Lapozz a 7-re!

3.

Serafin a falafeles már jól tudja, melyik a kedvenc összeállításod, s amint belépsz az üzletbe, már kezdi is készíteni. Vöröskáposzta, koriander, uborkareszelék és cheddar szósz kerül a péppel teli tésztába, és már neki is láthatsz. Kiülsz az ablak mellé enni, és nézed, ahogy a meleg párok kézenfogva kelnek át a zebrán. A szemben lévő szex-moziban leárazás van a kel-lékek terén. Mellette a Mc'Donalds átjáró feszül, és egyből eszedbe jut a bent olvasott novella. Jóízűen majszolod a falafelt és örülsz, hogy nem üres műanyaggal telítődik az energiád. Az ételt aztán leöblíted egy jó adag frissen facsart narancslével, hogy a vitamintartalékod is meglegyen, hiszen köztudott, hogy az aszkorbinsav mennyire hatásos másnaposság ellen, és előtt.

Mielőtt végeznél, észreveszed az üvegen át, hogy a túloldalon, a Munplein előtt egy utcai dobos készül valamiféle performanszra. Úgy tűnik, máris megkezdődik a buli.

Mit teszel?

Keversz egy kis speed-et a maradék narancslébe, noha tudod, hogy a citromsav még biztosan gyengítené az anyag hatását, de kezdésnek nem rossz?

Lapozz a 10-re!

Bedobsz egy fél ekit, hogy mire találsz valami bulit, már rendesen meglegyél?

Lapozz a 15-re!

4

A következő pillanatban megfeszül a tested, és máris endorfinok ezrei szaladgálnak fel s alá agyad rejtélyes zugai-ban, miközben lábujjaid fel-le járnak, mint minden orgazmusod alkalmával. De az érzés egyre kevésbé fokozható, már csak a lassú zsibbadás marad. Amikor a forró fehér magma elhagyja a testedet, megszabadulsz a kínzó testi vágytól, és kellemes ernyedtség szállja meg izmaidat. Most néhány óráig egészen biztosan nyugodt leszel, jöjjön akármilyen stresszhelyzet.

Felszisszenve tolod el magadtól a lány fejét, aki még nyel egy utolsót, aztán feláll, hogy rendbe hozza magát. Te is így teszel, de még be sem fejezed a tisztálkodást, a lány már el is

tűnik. Hümmögve mész ki a helyiségből és úgy döntesz, megpihensz egy kicsit íróasztalodnál.

Lapozz az 1-re!

5

Sajnos nem vagy elég tapasztalt az utcai harcokban, ezért nem sok esélyed van a herceggel szemben. Ő már kiskorában fára mászott a trinidad és tobagó-i dzsungelben, míg te a Thomas a gőzmozdony kalandjait nézted. Masszív, nyers erőt képez, és pillanatok alatt felszabdálja a felsőttestedet. Ruhád szakadásai mentén vérezni kezdesz, s miután a falhoz szorít, a szíved alá szúrja a kést, hogy kivájjja a mögötte rejtőzködő lelkedet is. Következő életedben semmiképpen ne állj szóba csúnya idegenekkel a sikátorban. Kalandod itt véget ér!

6

Hát te tényleg meg vagy zakkanva. A sok betegség meg fizikai fájdalom teljesen elszívta a józan eszedet. És talán nem kéne minden nap szívni. Már nem tudod, mi a valóság értéke. Üres vagy és unott. Meg kellene próbálnod orvosi segítséget kérni. Kalandod itt véget ér!

7

Meglátod a vörös baseball sapkát a turisták tömegében, ahogy átvágsz a kereszteződésen a csatorna irányába. Már jól ismer-

red azt a sapkát, de azért persze a biztonság kedvéért a szokásos módon körbejáród a terepet. Végül minden tisztának tűnik, így odamész és leülsz a padra Simaszáj mellé, aki a dílered. Ezzel a fickóval nem jó ujjat húzni, te is tudod, de hirtelen nem akadt senki a konzolidált ismerőseid közül, aki hét közben fényes nappal kokaint árul a sarkon. Persze bármelyik sikátor tövéből felkaparhatnál egy feketecsuklyás telivért, de még a leghülyébb turista is tudja, hogy azoktól nem érdemes vásárolni. Tőlük csak a teljesen tropára ment agyúak vesznek bármit is. Ami azt illeti, ez a Simaszáj is eléggé elvarázsolt figura, aki egy másik időhullámon él. Nem nagyon lehet vele beszélni semmiről csak kémjáról. Az összes létező szert ismeri és nagy valószínűséggel tart is mindből otthon. Miközben pár felesleges szót váltatok az aktuális Kanabiszkupa győzteseiről, észrevétlenül lebonyolódik a tranzakció is. Simaszáj azt mondja, valami buli lesz este a dokkoknál, nagy nevek lesznek reggelig. Hajrá! Ez az! Küldetésed, hogy kibillentsd magad az életed szürkeségéből, jó úton halad. Úgy döntesz, most már tényleg enned kellene valamit, hogy bírd az estét.

Lapozz a 3-ra!

8

Amint kinyitod a fájlt, az egész képernyő megszűnik létezni, és egy óriási tintahalszörny maszturbálásának animációja jele-

nik meg helyette. Géped és azzal az egész napod is tönkrement. Kalandod itt véget ér!

9

Elmész a következő sarokig, ahol szintén egy kisebb tömeg gyűlik össze. Meglátod a vörös baseball sapkát a közepén, és amikor közelebb mész örömmel konstatálod, hogy az embered az. Épp egy vörösképű fazonnal vitatkozik, aki nagyon ki van vetkőzve magából, és isten szeretetéről prédikál. Az embered el akar szabadulni tőle, de az egyre csak hajtja a magáét, és azt üvölti, aki nem hisz, az megbűnhődik. A barátod látszólag tehetetlen, és valószínűleg ez miatt a megszállott miatt nem ért oda időben a találkára. Dühös leszel, hogy egy ilyen barom akadályozza a terved megvalósítását, és rabolja az idődet. Odalépsz közéjük, elhúzod a körből az embered és azt vágod a megszállott fazon arcába: „A vallás csak arra való, hogy korában tartsák vele a népeket”. Azzal már indulnál is, de ekkor a figura fújtatni kezd és előránt egy keresztet a mellényzsebéből, majd rád emeli. Látszik, hogy teljesen felbőszítetted, mert habzó szájjal neked ront. Meg kell küzdened vele!

Vallási Megszállott Életerő 6 Ügyesség 4

Ha legyőzted, lapozz a 19-re!

10

A speed hatására többet kell várni, mint más szereknél, de addig majd elnézed a dobos performanszt, ami éppen megteszi bemelegítésnek. Kimész a kis térre, ahol a virágpiac sarki fényei már szivárványban úsznak a kora este ölen, és megnézed, mit tud a dobos. Amikor közelebb érsz, csodálkozva látod, hogy a szakállas fickó nem más, mint Dario Rossi, az interneten elhíresült utcai dobos, aki máris belekezd eszméletlen lábost-techno szettjébe a maga elé helyezett különféle műanyag és alumínium vödrökkel, fedőkkel. A fickó zseniálisan dobol, pár perc múlva már a közelben állók nagy része csujjogatva táncol az analóg zajra. Lassan neked is elkezd bizseregni a nyakad töve. Kellemes érzés tölt el, ezért úgy döntesz, ideje elindulni a buliba.

A saját emberedtől vetted az anyagot?

Lapozz a 11-re!

Vagy netán mástól szerezted?

Lapozz a 21-re!

11

A benned lévő minőségi anyag egyre jobban beüt. Azt veszed észre, hogy te is táncolsz, és egyre jobb kedved van. A melletted álló fickó ráadásul rágyújt egy jókora rakétára, és úgy dönt, megkínál. Sűrű hasiszfüst szakítja fel az eget, amitől lendületet kapsz, és nekiindulsz a mámorosnak tűnő éjszakának.

Elindulsz a város bugyraiba, hogy felkeress valami igazán neked való bulit.

Lapozz a 12-re!

12

Nyárzáró techno buli a dokkoknál.

Tökéletes opció a figyelemelterelésre, de még felszívott a fél gramm speed sem tudja feledtetni, hogy fél óránként pisálnod kell. A kihelyezett mobil WC-k közül már válogatsz, mert feltűnik, ha állandóan ugyanahhoz jársz.

A színpadon Boris Brejcha tekeri, és milyen jól. Az arcát ugyan nem látni a jellegzetes törzsi maszktól, amit fellépéskor viselni szokott, de ez senkit nem zavar. A tenger hasadékában igen jól szól a high tech minimal, neked pedig csak lüktet az agyad, mintha mindig is ez lett volna a dolga. Az este folyamán bőségesen ellátod a szervezetedet amfetaminnal, opiát és kannabisz származékokkal, hogy hajnalra igazán szét legyél csúszva. A zene feldob, a körülötted táncolók kedvesen vigyorognak, vagy elrédve táncolnak, vagy mindkettő. Úgy tűnik, sikerült teljesítened a magad elé mára kitűzött célt.

Lapozz a 23-ra!

13

A nők alattomosága olyan erős, hogy néha még benned is felülírja az irántuk érzett vágyaidat. Elküldöd a gyakornokot a

büdös picsába, azt kívánva, ótvar kurva legyen belőle, mire harminc lesz, aztán becsapod magad mögött a WC ajtaját.

Elégedetten térsz vissza íróasztalodhoz, nem gondolva rá, hogy szavaidnak milyen következményei lehetnek, ha a csaj hisztizni kezd. Hiszen itt sincs másképp, mint mindenütt a világon: mindenki a saját köreit védi, mindaddig, amíg az az ő érdekeit szolgálja.

Már bánod, hogy annyira nyers voltál az előbb, és arra gondolsz, ez is csak a fél-impotenciád kivetülése. Hiszen érzed, hogy már nem vagy olyan, mint régen. Máskor minden nap megkívántál valakit az utcán, aki jól nézett ki, néha még ki is verted rájuk esténként, mikor a feleséged elaludt. De mostanában valami nem az igazi. Mintha elfogyott volna a vágyad. És ez nagyon idegesít.

Lehet, hogy csak időt kell adnod a testednek, hogy visszataláljon önmagához.

Tudod, hogy nem kellene ezen agyálnod. Az lenne a legjobb, ha elterelnéd valamivel a figyelmed, míg a helyzet magától megoldódik, de mindig ez megy a legnehezebben. De amikor eszedbe a jut a jelszavad (KPT), úgy döntesz, mégis megpróbálsz. Elindulsz hát, hogy keress egy helyet, ahol levezetheted a feszültséget.

Lapozz a 12-re!

14

Szerencsére gyerekkorod óta szépen teljesítesz a Tekken játékokon, így az évek alatt már számos fogást sikerült ellesned, ami most megmenti az életed. Kirúgod a herceg kezéből a kést és egy válldobással a földre teríted. Próbál ellenállni, érzed, hogy a nyers erő dolgozik benne, de annyira elszántan akarsz azt a drogot, hogy egy jól irányzott öklözéssel a földön tartod. Ezután a könyököddel viszel be párat az arcába, és hallod fejének koppanását a hideg utcakövön. Teljesen elszédül és visszahanyatlik a kőre. Gyorsan feltéped az övtáskája zipzáraját és belemarkolsz, ahogy csak tudsz. Kezedben egy jó adag mindenféle droggal felpattansz és futni kezdesz a sikátor másik vége felé. Végre szereztél egy kis anyagot. Most pedig irány valami buli!

Lapozz a 12-re!

15

Az extasy hatására természetesen várni kell, de úgy hiszed, majd meghozza a hangulatodat a dobos performansz, ami éppen megteszi bemelegítésnek. Kimész a kis térre, ahol a virágpiac sarki fényei már szivárványban úsznak a kora este öln, és megnézed, mit tud a dobos. Amikor közelebb érsz, csodálkozva látod, hogy a szakállas fickó nem más, mint Dario Rossi, az interneten elhíresült utcai dobos, aki máris belekezd eszméletlen lábos-techno szettjébe a maga elé helyezett különféle

műanyag és alumínium vödörrel, fedővel. A fickó zseniálisan dobol, pár perc múlva már a közelben állók nagy része csujjogatva táncol az analóg zajra. Lassan neked is elkezd bizseregni a nyakad töve. Kellemes érzés tölt el, ezért úgy döntesz, ideje elindulni a buliba.

A saját emberedtől vetted az anyagot?

Lapozz a 11-re!

Netán mástól szerezted?

Lapozz a 21-re!

16

Serafin a falafeles már jól tuja, melyik a kedvenc összeállításod, s amint belépsz az üzletbe, már kezdi is készíteni. Vöröskáposzta, koriander, uborkaereszelék és cheddar szósz kerül a péppel teli tésztába, és már neki is láthatsz. Kiülsz az ablak mellé enni, és nézed, ahogy a meleg párok kézenfogva kelnek át a zebrán. A szemben lévő szex-moziban leárazás van a kelékek terén. Mellette a Mc'Donalds átjáró feszül, és egyből eszedbe jut a bent olvasott novella. Jóízűen majszolod a falafelt és örülsz, hogy nem üres műanyaggal telítődik az energiád.

Mikor végzel, átvágysz a sarok túloldalára, melynek tövéen ott virít a Rokerj III felirat. Nem sok turista van, de még jobban aggaszt, hogy nem látod az embered. Hívod a mobilján, de nem veszi fel. Vajon mi történhetett?

Úgy véled, elrabolták az UFO-k, ezért rendőrt hívsz?

Lapozz a 6-ra!

Bejárod a közeli utcasarkot, hátha megpillantod valahol?

Lapozz a 9-re!

Tovább mész a sikátorok felé, és veszel valamit az utcai árusoktól?

Lapozz a 20-ra!

17

Ez a kispróza egy meghasonlott gasztro-bloggerről szól. A főszereplő már jó ideje a hűtőszekrényben lakik, hogy lehűtse gasztro-szakértelmének szenvedélyét. A műanyagétel gyártás rejtelseiről és belső titkairól beszél, lerántja a leplet a világot uraló ipari és mezőgazdasági konszernek mocskos népmérgezéséről. Kukorica génmanipuláció, szarvasmarha-gyáarak, termőföldpusztulás, vegyi mérgek. Lehangelő délutáni műsor. Ettől nem leszel jobban, csak még inkább magadhoz térsz. Küldeteded, hogy próbáld meg jól érezni magad. Mit teszel hát?

Felhívod a díleredet hogy valamivel feldobd a napod, és elindulsz valamerre?

Lapozz a 2-re!

vagy megnézed még a „Mutánsfilé” című anyagot is?

Lapozz a 8-ra!

18

Tested megfeszül, majd forró örökítő-anyagod ráspriccel a lány arcára, meg a hajára, egy része pedig eltalálja a szempilláját is. A végén csordogáló maradéknak már csak a blúzán jut hely. Ezt azonnal észleli, és nemtetszésének ad hangot, te meg közlöd, hogy most már mindegy. Néhány óráig egészen biztosan nyugodt leszel, jöjjön akármilyen stresszhelyzet.

A lány ekkor feláll, hogy rendbe hozza magát. Te is így teszel, de még be sem fejezed, mire ő már el is tűnik a helyiségből. Hümmögve mész ki és úgy döntesz, megpihensz egy kicsit az íróasztalodnál.

Lapozz az 1-re!

19

A vallási fanatikus a földön fekszik elterülve. Büszke vagy magadra, hogy jó példát statuáltál a járókelők tömege előtt a képmutatást illetően. Barátod teljesen odavan attól, hogy megmentetted egy kellemetlen szópárbajtól, ami elrontotta volna a délutánját. Amikor behúzódtok egy közeli kapualjba és előveszi a cókmojkját, hálásan nyújtja át neked a megrendelt csomagot, sőt még néhány extasy tablettát is mellé dob a szűkösebb időkre. Jó üzletet kötöttél. Úgy döntesz, most már tényleg ideje lenne enni valamit, hogy jobban bírd az esti bulizást. Elköszönsz a díleredtől és megindulsz a sarki kebabos felé.

Lapozz a 3-ra!

20

Tudod, hogy veszélyes vállalkozásba kezdted, hiszen a sikátorok tövében fészkelő elfajzott dílereknek nem túl jó a híre. sohasem tudhatod, valójában mit veszel tőlük, mert a jó tippeket csak a bennfentesek tudják, a helyi dzsungellakók. De ha nem rabolnak ki, és lesz némi szerencséd, akkor talán kifoghatsz valamit.

Az egyik utcácskában sötét ruhába öltözött, nyurga fekete bőrű férfi közelít feléd. Fején csuklyát hord, csak két szemgolyójának kontúrja fehérlik. Körbenézel, és látod, hogy a közelben nincs senki. Amikor közelebb érsz, a fickó maga elé mormolva megszólít: „*kokain, extasy, something else?*” Itt az alkalom, hogy vegyél valamit egy utcai árustól. Megállítod, és megmondod neki, hogy szükséged lenne két gramm kokainra, esetleg speed-re, meg néhány extasy tablettára a szűkösebb időkre. A kellemetlen külsejű alak előhúz néhány pakkot az övtáskájából és a kezedbe nyomja, mire te előveszed a pénztárcádat és odaadod neki a pénzt, amit pofátlanul magas árnak vélsz, de úgy gondolod, most nem tehetsz mást. Amint a fazon meglátja a pénztárcádban sorakozó nagyobb címleteket, felcsillan a szeme. Hirtelen megvadul és neked ront, hogy kiraboljon. Bal kezében egy csuklós bicskát szorongat. Meg kell küzdened a Sikátor Hercegével! Dobj a dobókockával.

Ha a kapott összeg páratlan

Lapozz az 5-re!

Ha a kapott összeg páros

Lapozz a 14-re!

21

Ahogy haladsz előre a térben, egyszerre azt érzed, hogy éme-lyegni kezd a gyomrod. Valami nem stimmel. Talán még sem volt jó ötlet az utcán venni drogot? Szemeid izzani kezdenek, homlokodon kiüt a verejték. Hamarosan annyira rosszul vagy, hogy be kell fordulnod egy közeli kapualjba hánynod. Vagy talán a falafel volt ennyire rossz? Nem. Ez egyértelműen hamisított, felütött amfetamin hatástünet, amibe most jól belefutottál, és ezzel elszúrtad az estéd hátra lévő részét. Lehet, hogy kicsit később jobban leszel, feltéve, ha van nálad kalcium tableta (*Ez esetben vedd be, és lapozz 12-re*), máskülönben végigró-kázod az egész Amstel-partot, és nem sikerül teljesítened a ma estére kitűzött feladatod. Kalandod itt véget ér!

22

Nem sokat szórakozol a nővel, mert úgy gondolod, az ilyeneket így kell kezelni, vagy legalább is egy próbát megér. Kerek perccel megmondod neki, hogy szexre van szükséged, és ezért hajlandó vagy bármit megtenni. Azt feleli, hogy csupán pénz kérdése.

Kiveszel a nadrágzsebedből egy köteg papírpénzt és a kezébe nyomod. Azon nyomban a sliccedhez nyúl és nekiáll kiszabadítani Willyt. Teljesen elveszted az eszed. Az sem érdekel, hogy bárki bejöhet, és ide amúgy is csak senkik járnak.

Ritmikusan hullámzó fején a haj kettéválasztását nézed, és próbálsz koncentrálni, nehogy túl hamar elmenj. A meleg nedvesség elárasztja ágyékkodat, és azt kívánod, bárcsak órákig tartana, de érzed, hogy mindjárt elsülsz. Átkozod magad, amiért nem leszel képes megdugni ezt a csinos nőt, és biztosra veszed, hogy a gyakori maszturbáció miatt kialakult szexuális tompultságod az oka annak, hogy egy valódi test érintése esetén nem vagy elég kitartó.

Mit teszel?

Beleélvezel a lány szájába, és hagyod, hogy lenyelje?

Lapozz a 4-re!

Inkább kihúzod a péniszedet és megkéred a lányt, hogy kézzel vezessen le, miközben az arcára élvezel?

Lapozz a 18-ra!

23

A nyár lassan véget ér, de úgy érzed, végre sikerült egy kicsit kikapcsolódnod, kiszakadnod a hétköznapi szürkeségéből, s bár tudod, hogy a valóságtól való menekülés nem megoldás, és, hogy visszatérés után néhány napig még rosszabb lesz, mint előtte, de úgy érzed, megéri. szabadságod e néhány pillanatát senki sem veheti el tőled.

Azon töröd a fejed, vajon hány tini vesztette el a szüzességét ezen a nyáron? Mámoros esték, végigdorbézolt hajnalok, reggelbe hajló, bajlós afterok. fesztiválhenger, sör és amfeta-

minszármazékok, biciklizés a fülledt tücsökciripelésen át. puha techno. high tech minimal.

Amikor hazafelé indulsz, teljesen elégedett vagy magaddal. Betonkeményre beállt tudatoddal még eltalálsz az első villamosmegállóig, csíkszemekkel végigszántod a rakpartot, és tudod, hogy amikor hazaérsz, az első dolgod az lesz, hogy beraksz valami amatőr pornót és kivered, ahogy ilyenkor mindig szoktad, mert az évek alatt megtapasztaltad, hogy az anyagtól másnap mindig kanos leszel. Érzékeid kitágulva. Vár az aszkorbinsav.

Küldetésedet teljesítetted!

Vár a következő kaland!

Hétfő reggel

Egy ideig a hétfő reggelek voltak a legrosszabbak. Gondolom mindenki így van ezzel, úgyhogy nem is igen morfondíroztam rajta, habár ha valakinek olyan a munkaköre, hogy pont akkor nem kell bemennie, akkor nem érezheti ennek a fizikai súlyát, legfeljebb az elméleti lefolyását.

Na és akkor ott vannak még azok az extrák, amelyek tovább erősíthetik az emberekben a hétfőutálatot, így például a pékek meg az áruszállítók is igen rosszul járnak, és nekem aztán úgysem magyarázza meg egyik sem, amikor berobog fél hatkor a tejjel, hogy meg lehet szokni. Nem kisapám, ezt nem lehet megszokni, most már ennyi év után tudom. Eleinte magam is azt mondogattam, hogy meg lehet, sőt egészen bizonyos, hogy egyes stádiumokban, tényleg megszoktam. De aztán az ember csak öregszik, és kezd belefáradni az egészbe. Meg talán természetellenes is, hogy a testünk biológiai egyensúlyát megvariáljuk. Nem hiszem, hogy az őseemberek korán keltek mamutot kövezni. Én meg robogok be minden reggel ötre, mert mire anyuci bevillan az ovi parkolójába az új terepjáróval, amit apucitól kapott a házassági évfordulójukra, a reggelnek már ott kell virítani a dadusok kezei között, hogy aztán megfelelő vámolás után a lurkók pofazacskójában végezze. Anyuci nagyon zabos lenne, ha pont az ő kislánya nem kapna

időben reggelit ebben a városban. És anyucinak meg apucinak mindig igaza van, megmondta ezt az összes intézményvezető.

Úgyhogy ötkor indul a móka. Nem sokkal később befut a kenyeres is, és elsüti az aznap reggeli szaftos poénját, én meg úgy teszek majd megint, mintha tetszenének, mintha azonos hullámhosszon lennénk, és ugyanazokhoz a felesleges szokásokhoz és tárgyakhoz ragaszkodnánk, mint az emberek többsége. Lehörpinti a kávéját, amit addigra már lefőzök neki, én meg közben arra gondolok, remélem, hogy mind a tizenhárom helyen megitatják, hátha holnapra elpatkol. Hát, ő meg egykor kel. Az se rossz. Megérdemli a kávé, én meg szeletelhetem tovább a zsemléket.

Mire beérek, a zöldárut már az áruátvevő helyiségben találok, ahová még előbb érkezik valami paraszt, aki állandóan leveri a kapu felső sarkát a teherkocsija hátsó tetejével, aztán odapakolja az összes holmit az ajtó tövébe, hogy ne bírjam megint kinyitni. Hányszor kiírtam már neki, hogy kifelé nyílik, de hiába. Ő is korábban kel, úgyhogy előjogai vannak.

Ma reggel kakaó lesz, tehát a tejes fazon már várni fog, mert mindig pár perccel előttem fut be, szóval télen jól jön, hogy kinyitja nekem a kaput, és nem kell kiszállnom még vagy tíz másodpercig. Csak meg legyen az összes csereláda. Ezzel a fickóval nem szabad szórakozni. A kollégái már csak „Láda vadásznak” becézik. A múltkor is kint maradt egy joghurtos rekesz valamelyik oviban és simán lekevert egy sallert, hogy

mit képzelek. Kelthettem fel a takarítónőt a szomszédból, hogy nyisson már ki hamarabb.

De legalább csak kifli van, és így a reggeliket nem kell kenem a napköziseknek. Uzsonnára viszont túrókrém lesz meg foszlós kalács. A krémet még ki kell kevernem, nem is értem, miért nem csináltam meg tegnap, most majd ezzel is jól elmegy az idő. Baromi hideg van ma reggel. A kocsi alig indul be, és még percekig kapargászom le róla a tegnap esti havat. Ez is egy extra. Meg a metsző hideg az orrom árnyékán. A legjobb a februári fagy hajnal ötkor vaksötétben hóakadályokkal meg csúszós úttal. És mire kiérek a város szélére, már át is melegszik a kocsi beltere. Csak ez tart még életben.

Habár egész jó kelő vagyok. Valahogy mindig felébredek magamtól az óra csipogása előtt, és folyton ugyanabban az időpontban. Mindig kilenc perccel előtte. Van, hogy már fent vagyok, és próbálok visszaaludni, de mikor megnézem az órám, megint 4:21 van. Már öltözöm, mikor csipogni kezd az óra, én meg már a rezgés első harmadánál lekapcsolom. Meg sem engedem, hogy felébredjen. Satuféket neki.

Fogmosás a sötétben, hogy a gyerekek fel ne ébredjenek a fürdőszoba szagelszívójára, az előre odakészített elemlámpa a tükör mellett bekapcsol. Próbálkoztam a fejlámpával is, de zavaró. Lábujjhegyen lépcsőn lemenés, mint Michael Dudikoff az Amerikai Nindzsában, de a mahagónifa lépcső így is meghatározott helyeken recseg. Amit viszont már kitapasztaltam, tehát ide-oda balettozom a potenciális hangaknál felett, mint

Indiana Jones a Végzet Templomában. De a kocsit nem tudom halkan beindítani. Úgyhogy csapjunk bele.

Szeretem ezt a magányos hajnali csendet, ami nyáron még megnyugtatóbb, mint most. A városban sehol senki, csak néhány hozzám hasonló elvetemült suhan el, és egyik másik sarkon fagyoskodó csoportosulások vacognak a hajnali járatokra várva. Hallgatom a puha dubtechno alig észlelhető sercegését valami szőnyegen, és belesuhanok a reggelbe. A fő utcán a lámpák sárgásan maszatolnak, némelyikük vérbe fagyott gölyafészket cipel a hátán. A hó meg eközben mindent elkendőz. Nem látni csak a szeplőtlen fehérséget, meg a belőle felbukkanó fényeket, melyek meggyötört arcot rajzolnak a városra. Kifelé haladok, és egyre csak ritkulnak a házak. Üres a tér. A szokásos mozzanatok minden nap ugyanabban a percben. Ahogy a város motorja lassan, nagyon lassan megindul, az egymással szimbiózisban lévő pillanatok adják meg a folyamat masszáját. Ha például később indulok egy perccel a sarki boltnál már nem áll ott a kenyeres, hanem meg kell majd előznöm az iskola környékén. Ha viszont kissé hamarabb indulok el, akkor az a sóderszállító kamion előttem megy végig a hátsó úton egészen a konyháig, és ilyenkor télen meg sem lehet előzni. A templom sarkánál várakozó nő. A Művelődési Ház portása, aki mindig akkor gyújt rá, amikor elhaladok az épület előtt – még fagyban is. És a többi apró, láthatatlan szereplő, akiknek csekély száma óvatlanul is megfesti a képet.

Az üzem kisebbik egysége a várostól néhány kilométerre már várja, hogy beleheljem, hogy megkapargassam a lábát, keljen fel. Az ezüstfehéren csillogó aszfalt néma egyformasággal suhan felém. Bár még sötét van, a hó úgy foszforeszkál, hogy a szememben lassan egybefolyik minden. Úgy tűnik, senki nem jár ma erre, még egy nyamvadt nyulat sem tudok elütni. Az előttem álló napon gondolkodom, a délutáni edzésen, meg hogy hol tartok az esti mesében a gyerekekkel, amikor berobban a szélvédő.

Hátrapaszírozódom az ülésbe, és a fejem kissé balra hajlik. A szétfröccsenő üvegszilánkok beletapadnak az üléshez, mint egy shuriken, és néhányat én is kapok a vállamba. Éles fájdalom hasít belém, de mivel az élet már harmincnégy éve elég fájdalmas, és tapasztalatom szerint megszokható, ezért a szúrásokat már fel sem veszem. Ezzel párhuzamosan szétreccsen az autó gerince, az oldalsó visszapillantó tükör meg felroppan a magasba és hátraszaltózva pereg el valamerre a fejem magasságából. A motor abban a pillanatban felvágja az ereit és elvérzik, aztán csak azt látom, hogy egy irdatlan nagy láb emelkedik fel kocsim széttaposott elejéből, hogy egy pillanatra fel is emelkedik a jármű velem együtt, aztán visszaesik az útra. A dubtechno valami megmagyarázhatatlan okból még mindig szól, pedig közel sem illik a helyzethez, de azért filmszerűvé teszi a pillanatot. Nézem, ahogy a háztömb nagyságú lény továbbdübörög a mezőn, és rájövök, hogy akkor ez a hang mégsem a zenében volt. Le is kapcsolom a lejátszót aztán elkezdem szidni az autógyártó cég kurva anyját, hogy miért

nem nyílt ki a légszak. Közben a lény már vagy kétszáz méterre jár, ami nem is csoda, hiszen villanyoszlop magasságú marmagassága lehet, és talán észre se vette mire lépett rá. A szétrepedt ablakon azonnal bepofátlankodik a jó kis februári jeges szél, és elkezd lemarzni az arcomat. A jobboldali fényezőró még ég, és épp rámutat egy arra járó turista özcsoporra, akik bőszen fényképezésbe kezdenek. Meg kell keresnem a telefonomat, hogy felhívjam a feleségem.

A mobilom szerencsére épségben lapul a bal kabátzsebemben, így sikerül tárcsáznom Kassandrát, miközben látom, hogy a mutatóujjam alá is becsúszott egy apró szilánk, és vérzik. Hajnali 4:56 van, az ötórás hírekről ma már lecsúszom, az biztos, és Kassy is kilesz, hogy felkeltettem. Alig hallani a hangját a vonal másik oldalán, ahol csend van és nyugalom.

- Szia... mi az? - dadogja álmosan.

- Figyelj, azonnal fogd meg a gyerekeket, és húzzatok le a pincébe - kezdek neki elég izgatottan.

- De, hát... - vágna közbe, de én beléfojtom a szót, és egyre erőteljesebb a hangom:

- Ne kérdezz semmit, majd elmagyarázom, most csak adjál rá valamit a gyerekekre, aztán húzzatok le a pincébe azonnal. Vigyél magaddal takarókat is, mert kurva hideg lesz.

- Meg fognak fájni....

- Leszaram, hogy meg fognak fájni, mindjárt itt a világvége, vagy mi. Valami baszott nagy állat rálépett a kocsimra, aztán tovább ment a temető felé.

- Mit beszélsz, milyen állat, megőrültél?

- MONDOM, TAKARODJATOK LE A PINCÉBE! Ha ez a szar pont arrafelé megy, akkor lerombolja az egész kurva környéket, hogy aztán jöhet a S.W.A.T. meg mittudomén ki, nekünk annyi.

- De hát...mivan...?

- Csak csináljad! Már elment vagy két perc ezzel is és még apámat is fel kell hívnom.

- De anyád kocsija a pincefeljárón áll, nem tudunk lemenni.

- Őt is felébresztem mindjárt, te csak öltözzél, majd elmesélek mindent, na puszi - azzal leteszem, és máris tárcsázom anyámat, aki az alsó szinten lakik velünk egy épületben, és ilyenkor már néha fent van. Most nincs, mert vagy hatot kicsöng, aztán nagyjából lejátszódik ugyanaz a hangjáték, mint az előbb, miközben az ujjaim meg már kezdenek lefagyni, de a kocsiból nem szállok ki.

Anyám tisztában van velem, hogy nálam sosem lehet tudni, hiszen már gyerekkorom óta a leghetlenebb dolgok történnek velem, így hát akkor ez meg már semmi. Megígéri, hogy felkap magára valamit aztán eláll a pinceajtóról, hogy mire Cassandra meg a fiúk leérnek, már együtt tudjanak lemenni. Ahogy ismerem, bizonyára fog magával vinni néhány tonhalkonzervet meg kenyeret, és hát odalent meg van egy kis zsír meg bor, úgyhogy a dolog ezen része megoldódott, már csak apámnak kell szólni, aki nagyjából a másik konyhán épp most

lapátolhatja a havat a bejárat elől. Kisvártatva ő is felveszi a telefont, és én addigra már kicsit higgadtabb vagyok:

- Figyelj ne kérdezz semmit, csak ülj be a kocsiba és menjél haza. A többieket lezavartam a pincébe, te is maradj ott. Valami szörny mászkál a városban, és nem szeretném, ha pont a mi házunk lenne útban neki.

- Micsoda, milyen lény? – kérdezi

- Nem tudom, de kurva nagy, és elég gyorsnak tűnik. Rálépett a motorháztetőre itt a hátsó úton, aztán továbbment a házak irányába Tudom, hogy hülyén hangzik, de nem vagyok beszívva, tudod, hogy csak este tépek.

- Akkor ez még a tegnap esti.

- Lófaszt, már rég kialudtam, figyelj, indulj el.

- De mi lesz a konyhásokkal meg a...

- INDULJÁL MÁR EL!!!!

- Oké.

- Ne foglalkozz semmivel, csak menj. Majd elmondok mindent később.

- Várj csak...valami dübörgést hallok.

- Az lesz az. Húzzál haza, mert már biztosan közel van, és nem hiszem, hogy kikerüli a házakat, inkább oldalba bassza őket.

- Jól van, indulok – feleli és indul.

- Hajrá! – zárom le az egészet, és konstátálom, hogy milyen jó fej vagyok már, hogy értesítettem a családomat egy közelgő katasztrófáról. Magam előtt látom, ahogy a családom lecsor-

dogál a lépcsőn, ahol a gardróbból Cassandra előhalássza a síruhákat, amiben majd jó melege lesz a srácoknak. Közben meg anyám lefőzi az ezúttal szokatlanul korai kávéját, ami nélkül sehova, aztán hátratulat a szedánjával a lejáróról, hogy el tudjanak bújni. A gyerekek addigra már kint hógolyóznak az udvaron, és rá se rántanak az eseményekre. Zsebükből ki-lógnak kedvenc Lego figuráik, akik nélkül meg ők nem moz-dulnak sehova, és most vidáman nevetgélnek a közeli földren-gésszerű robajok vokális aláfestéseként. Addigra apám is ha-zaér, és magához vesz még egy fejszét a fészerből, s talán lesz ideje a kutyákat is bezárni.

Én már a hóval betakarózott mezőn pisálok, és mélyen be-lenézek a még mindig ott ácsorgó őzek szemébe, akik elpirul-nak kissé aztán továbbállnak. Ezután rágyújtok egy dugi-cigire, amit a kesztyűtartóban találok, noha általában csak este szokásom rápöffenteni az első joint után, de most azt hiszem rám fér ez a szál. Bezárom a kocsiját, de azért magamhoz veszem a kedvenc CD-imet, aztán elindulok a konyha irányá-ba gyalog, időnként megfordulva, hátha érkezik egy jármű, amit lestoppolhatok. Talán szerencsém lesz és felvesz valaki, aki mégis erre jár. A gyerekeknek muszáj reggelizni, és ma már így is csúszni fog vagy fél órát a kakaó. Mindig ez van ezekkel a hétfőkkel, és csak úgy tapad hozzájuk a mindenféle extra. De hát a kakaót, azt így is – úgy is le kell főzni. A többi nem az én dolgom.

Osztálytalálkozó

Egy darab papíroson éktelenkedett az írás, mire hazaértem. Már messziről láttam, hogy valami kilóg a postaládából, mert a hülye kutyának az a heppje, hogy amikor Karol reggel kien-gedi a dolgát végezni, folyton odarohan a kerítéshez és meg-próbálja kicincálni a leveleket, mintha valami cirkuszban lenne ez a mutatványa, vagy mi. Szerintem komolyan elhiszi, hogy képes behozni a leveleket meg a szombati újságomat, mert közben teljesen olyan ábrázata van, mint aki úgy tudja magá-ról, hogy be van idomítva. Általában nem jön össze neki, csak néhány levélvéget sikerül megkaparintania, de az agya ezt valószínűleg azzal nyugtázza, hogy teljesítette a feladatot. Sze-rencsétlen levelesláda meg már annyira ütötté-kopottá vedlett az évek során elszenvedett támadások révén, hogy múlt kará-csonykor is egy új festésért könyörgött, nekem meg már majd-nem meg is esett rajta a szívem, de aztán Karol napi feszült-ség-levezetésének részeként rámrippantott, hogy nehogymár' ne bírjon ki még egy-két harapást az a doboz, fontosabb dol-gokra is kell a pénz. Úgyhogy most már alig látszik a színe, de a kilógó levélvégeket azért már a sarokról észre lehet venni, ahogy akkor is.

Azon a napon a szokásos bírósági idézések, csekk-befizetési felszólítások meg a „kicsi a rakás” szerűen halomra bedobált

reklámkatalógus tömbök mellett egy félbetépett papírfecni is a küldemények között volt. Úgy néztem, hogy egy utasbiztosítás másodpéldánya lehet (amelyik az ügyfélnél marad), de most már új célt szolgált abban a galaktikus energiaáramlásban, amit a mi bolygónkon egyszerűen csak életnek neveznek. Vastag, fekete alkoholos filccel egy rövidke üzenet volt a papíron arra vonatkozóan, hogy idén esedékes a huszadik érettségi találkozónk, az iromány megfogalmazója pedig itt járt a házunknál, de lévén nem talált itthon senkit, ezt hagyta maga után, még hozzá egy szép hosszú telefonszámmal együtt kiegészítve. A szignózásnál az a név állt, hogy Olav, nekem meg elkezdett rémleni valami, és kisvártatva rájöttem, hogy ő lehetett az, aki az érettségi banketten belepisált a puncsos tálba. Milyen jó fiú lett, lám most évfordulót szervez. Az arcára persze csak halványan emlékeztem, hiszen az elmúlt húsz évben nagyjából egyetlen osztálytalálkozót sem sikerült összehoznunk, csak némelyikükkel futottam össze időnként a rendőrségen, a rehabon vagy egy sztriptíz bárban, de ezeknek a dolgoknak nem sok jelentősége volt már, hiszen az időnek egyáltalán nincs időérzéke, pocsék humoráról meg nem is szólva.

Nem is hívtam fel rögtön Olavot, mert valahogy magával ragadott valamiféle rég nem érzett érzelemhullám, vagy talán csak meg akartam bizonyosodni, hogy valóban nekem szól-e az üzenet, és már a nappaliban nekiláttam kicsit összeszedni a gondolataimat, miközben beraktam a cipőimet a mosogatógépbe egy kis zsíroldóval egyetemben. De akármerre is indul-

tam el a fejem mélyén még épen megmaradt, valaha feltérképezett ösvényeken, csak oda jutottam vissza végül, hogy én leszek az, akit Olav keres.

Felrémllett az iskolafolyosó félhomálya a zöldeskék mozaikcsempékkel, meg az aranszegélyes korláttal ellátott csigalépcső a tanári irányába. Aztán eszembe jutott szépen lassan minden, ahogyan beengedtem magam abba a világba, amit már jó régen lelakatoltam magam elől, és majdhogynem el is felejtetem. Mert hát a sejtek hét évente megújulnak ugye, és ha jól számolom, akkor nekem ez már vagy az ötödik személyiségem lehet, s ha az ember egyszer már itt tart, hajlamos elfelejteni, hogy honnan is jött.

De csakhamar bevillant az a koszos ebédlő az alumíniumtálcáival is, meg a kövér ebédkiosztó nénik kiismerhetetlen joker arcukkal, meg az a sarok a WC mellett, ahol először csókoltam meg azt a rusnya lányt. Aztán a tornaterem emléke is megtalált, ahol szinte minden órán pankrációt tanultunk, és év végén megrendeztük a kis házi Royal Rumble-ünket, amelynek nyertese az évzáró után kiállhatott bármelyik tanárral egy bunyóra a biciklitárolókból kialakított ringben. Ó, és az a béna freskó az aulában, amelyiken Jézus egy szaunában locsolgatja magát Mózessel meg a többiekkel. És vajon milyen állapotban lehet ma a szögesdrót-kerítéssel körbetekert iskolaudvar, ahol olyan jókat izzadtunk az évnnyitó alatt? Képzeletemben komótosan végigjártam az egész iskolát: benéztem a könyvtárba a Bret Easton Ellis meg Palahniuk kötetekhez, végighúztam az

ujjam a büfé mangalicaszírtól ragadó pultján, és még a sulirádió stúdiójába is bekukkantottam, ahonnan állandóan kellemesen lágy trash metál-t toltak nagyszünetben. Régi szép idők, amikor még ártatlanok voltunk.

Felmentem a szobámba, az íróasztalomról lesöpörtem Karol mind a tizenkét ott gubbasztó macskáját, és bekapcsoltam a gépet. A rendszer felébresztette önmagát, aztán rögtön jóhiszeműen figyelmeztetett, hogy vírusok lehetnek a C meghajtón, de engem nem zavart, én úgyis a D-re mentek. A neten már vártak a napi pornófrissítések, de egyelőre félretettem őket az asztalra a ceruzahegyező mellé. A keresőben feltüntettem az 1992-es évfolyamot, meg az iskola nevét, és nem is kellett sok pisztáciát elropogtatnom, mire megtaláltam a végzős tablóképünket. Istenem, milyen ciki fejszerkezetünk volt. Ezt a béna haját. Módszeresen haladva elkezdtem sorra venni az arcokat, hozzákapcsolva a neveket, meg bármilyen emléket, és rá kellett jönnöm, hogy tényleg oda jártam. Ez itt a jobb szélen például Jerker, akinek a szülei kolumbiai bébihernyókat tenyésztettek a fészkerben, és egyszer osztálykirándulásra is hozott belőlük uzsira. Azt hiszem az volt az az év, amikor egy nappal hamarabb haza kellett jönnünk. Az a másik forma ott az igazgató felett, a polgármester gyereke, akit az osztály egyik fele kiközösített ez miatt, a másik viszont ugyanezen okból kifolyólag állandóan a seggét nyalta. Arra a lányra már nem emlékszem. Hogy is hívták? Na, emerről meg azt hallot-

tam, hogy hozzáment valami indiai milliomoshoz, és egyszer a fazonnal benne is volt a TV-ben valami mexikói földrengésnél.

A kép alján aztán szépen sorban ültek a székeken az egykori tanárok, s miután jó részüket beazonosítottam tantárgyakhoz kapcsolva, megállapítottam, hogy a fele brigád nagyjából ki is halt már. A büdösszájú földrajz tanár egészen biztosan, mert neki már akkor egy zacskó volt a nadrágjába szerelve, amibe az ürüléke távozott napközben, ezért abban a teremben mindig iszonyat poshadásszag terjengett, hogy alig mertünk bemenni csengetéskor, és kivált utáltuk. A kémiantanárnak is anynyi már szerintem, a biológiás picca meg öngyilkos lett azt hiszem, pedig ő meg jó arc is volt.

Hogy én mennyire szerettem az új füzetborítók illatát, amely valamiféle műanyagpárát bocsátott ki magából, amitől teljesen beálltam. Minden augusztusban, a tanév előtti nagy bevásárlásban, amit anyámmal rendeztünk, alig vártam, hogy hazaérjünk és szipuzhassam a borítókat, a radírokat, meg az illatos tintával felruházott töltőtollakat. Tolltartót nem minden évben kaptam, mert meg volt követelve, hogy legalább egy szezon normálisan kibírjon. A rajztáblát már nyár végén felavattam, és általában elveszett egy Rotringom pont az iskola-kezdésre, mert a környékbeli trollok mindent lenyúltak a kisebbektől.

A többiekről nagyjából semmit sem tudok, csak néha bukant fel valamelyikük neve a helyi újság „Gyerekek Született” rovatában, amit általában halk hümmögéssel konstatáltam.

Azt ugyan senki nem tudja tizennégy évesen, hogy mi lesz az emberből később, de bizonyára mindannyian szédületes ívben vették be az élet éles kanyarjait, sodródtak vigyorogva érzelmi szakadékszélekig, és egyensúlyoztak lehetőségeik szerpentinjein, ahogyan én is, úgyhogy egy pillanatra még fel is lelkesültem, hogy találkozhatom velük. Előre láttam persze Karol arcát, hogy akkor most ki fogja aznap a cicákat fürdetni, de úgy véltem, ennyi pihenés nekem is jár. Egy nap a húsz évvel ezelőtti énemmel.

Aznap este fel is hívtam Olavot, aki valami bárban lehetett, mert egyfolytában ment hátul az ormótlan dubstep, de azért így is sikerült kihámoznom belőle, hogy menő klubtulajdonos lett, az osztálytalálkozó meg két hónap múlva esedékes itt és itt, úgyhogy ezennel meg vagyok hívva. Remekül éreztem magam. Végre kimozdulhatok, és engedéllyel csaphatom magam szét. Még jobban feldobott, hogy az egyszeri és elvileg megismételhetetlen esemény helyszíne egy hajó lesz, ami aznap indul a kikötőből egy délutáni körútra partközelsben, így bizonyára rálátunk majd a hétvégi Tengeralattjáró-futamra is. Megkérdeztem Olavot, hogy tudok-e valamit segíteni, meg, hogy kell-e valami pénzt utalni, de ő csak legyintett egyet, és azzal a mozdulattal le is vert egypár poharat a mellette elhaladó pincér tálcájáról. A csörömpölés, meg egy jóízű káromkodás elhalása után aztán megadott néhány nevet, akiket esetleg felkereshetnék, mert még eddig senki nem akadt a nyomukra, az is lehet, hogy már kimúltak. A csapat jó része már összejött,

de azért megpróbálhatom becserkészni a maradékot, ha meg nem sikerül, az sem baj, legalább több szusi marad majd a büféasztalon. Azzal letette a telefont, és visszament a villódzó fények birodalmába feltakarítani a sztrádát a fehér csíkok mentén.

Még napokig zsongott a fejem a nosztalgialökettől, amit beszélgetésünk meg maga a hír okozott, kivált, hogy rábukkan- tam egy fórumra is a világhálón, ahol hozzám hasonló kivén- hedt figurák vadásztak egykori osztálytársaikra, tanáraikra meg jóféle kiskorú lányokra, akik mindenre kaphatók. Nem tellett sokba, mire észleltem, hogy mások is ráleltek már az oldalra az egykori osztályból, így szépen lassan hozzászoktam, hogy reggelente átfésülöm az előző napi kommenteket, aztán teszek még rá egy kis zselét is. Néhány ismerős név felbukka- nása egyből jókedvre derített, és máris gördülékenyebben in- dult a napom. Négyen-öten mindig gépközelben lehettek és próbálták megtalálni azokat, akiket eddig még nem sikerült, meg felhívták egymás figyelmét az osztályból kibukottakra is. A fórumozók többsége egyöntetűen úgy döntött, hogy ezeket a figurákat is meg kell hívni, még ha csak rövid ideig is boldo- gították a társaságunkat. Persze őket volt a legnehezebb előke- ríteni. Volt, aki már évekkel ezelőtt Szibériába költözött, má- sok meg a Mars Expedícióban vettek részt éppen, azért nem sikerült őket elérnünk, egy másik csaj meg a Bermuda három- szögben vesztegelt. Kisebb erőfeszítéseket tettem, hogy rátalál- jak néhány egyénre, de az egyéb beszélgetésekben nem igazán

vettem részt, mert arra gondoltam, mégsem kellene minden puskaport ellőni egymásra, hiszen ha már előre megtárgyaljuk, hogy kivel mi történt az elmúlt húsz évben, akkor unalomba fulladhat az egész hajókirándulás, 'azt a végén etethetjük a cápákat.

Tehát szépen lassan visszarázódtam a hétköznapi szürkeségébe: bent az irodában ment tovább a politikai menekültek hazatoloncolása, az egykori háborús bűnösök halálra ítéltése és az állami pénzekkel való szakadatlan puzzle, így szinte észre sem vettem, olyan gyorsan elröppent az a két hónap.

Mivel az esemény szombatra esett, így aznap nem kellett bemennem az irodába, ami pont jól jött, mert egyéb esetben Karol vitte volna el a kutyaszánt dolgozni, nekem meg maradt volna a szokásos villamos. Csakhogy nem számoltam azzal, hogy épp arra hétvégére esett az éves hagyományőrző Villamosfuttatás, amelyre igen szép számban sereglenek a régióból, és ilyenkor egy nyamvadt villamost sem lehet találni a városban, mert már kora reggel mindet kieresztik a főtérre.

Maradt hát a kutyaszán, amit már péntek este jól felkészítettem, hogy másnap a rendelkezésemre álljon. Megfésültem az ebeket, és adtam rájuk golyóálló mellényt is. Minden szükséges intézkedést megtettem, hogy a szombati nap jól sikerüljön. Felfogadtam egy bébiszittert, hogy legyen aki megfürdeti a macskákat este Karolnak, míg ő a *Naplemente a Hasziendán* következő epizódját bámulja, én meg vettem magamnak néhány szárított kokalevelet, hogy bírjam az ivást. Eljött a reggel, és

amikor Karol átsétált a fodrászhoz, lementem a fészerbe, hogy odaadjam a kutyáknak az estéről megmaradt lóhúst, amitől jó formába lendülhetnek. Jókedvűen léptem be, de aztán megdöbbenve vettem észre hogy a két Husky kimúlva fekszik a földön. Az egyiknek a szempillája mintha még megmozdult volna, és egy pillanatra látni véltem egy utolsó kis szikrát a tekintetében, de aztán az is kialudt, mint az én lelkesedésem az élet iránt. Egyből az ugrott be, hogy Karol biztosan megmérgezte őket, hogy ne tudjak elmenni az osztálytalálkozóra. A fene. Így még egész biztosan kihúzza egy ideig a postaláda. Duzzogva mentem vissza a lakásba, és bosszúból lehúztam pár Sztolicsnaját, de aztán leállítottam magam, és arra gondoltam, nem hagyom, hogy a feleségem ezt a napomat is elrontsa. Eszembe jutottak a sílécek, amit még anyáméktól kaptam a tizennyolcadik születésnapomra, de aztán rájöttem, hogy nem is tudok síelni, meg aztán hó sincs. Gyalog a kikötő azért elég messze van. A taxik meg ilyenkor csak a turistákkal foglalkoznak, hisz mindenki a központban van a Villamosfuttatáson. Néhányuk egészen biztosan most is a sínek közé kerül, de hát minden évben van egy egészséges arányú vesztesége a mulatságoknak, és ezzel még az én problémám nem oldódott meg. A szomszédot nem kérhetem meg, mert az egész nap csak az utcabéli kislányokat molesztálja, így nemigen ér rá ilyesmire. Az egyetlen kézenfekvő megoldás a bicikli maradt, és amúgy is az embernek mindig jó ötletei támadnak tekerés közben, hátha útközben kitalálok valami jobb megoldást.

Visszamentem a fészkerbe, összeszedtem a kutyák maradványait és bedobtam őket a kukába, aztán visszamentem átöltözni. Fontos, hogy az ember ilyenkor jól nézzen ki. A megöregedett, elcsúnyult, és mára minden bizonnyal összecsoffadt csajok hagy higgyék azt, hogy milyen menő vagyok, és teli vagyok pénzzel. Azt akarom, irigyeljenek az elmúlt húsz évért, és bánják meg, hogy nem velem élték le az életüket.

Befújtam magam parfümmel, a zsebembe gyömöszöltem a kokaleveleket meg néhány óvszert, amit az éjjeliszekerényben találtam, és reménykedtem, hogy még nem járt le a szavatoságuk. Mire Karol megérkezett, már útra készen álltam, és dölyfösen végigvonulva a nappalin mutogattam magam, mint egy pávián, Karol nem kis felháborodására. Gyors veszekedés után eljutottam a kerékpárig, és azon nyomban megindultam.

A forgalom persze borzalmas volt. Mindenféle formájú és szagú alakok özönlöttek a városközpont felé tömegesen, feltartva ezzel az összes járművet, és csak a riksáknak meg a bicikliseknek sikerült valahogy elevickélni köztük. Én is mindent megtettem, hogy előrébb jussak, de az utcákra lávaként beömlő tömeg nagyon szívósnak bizonyult. Törtem magam a céloom felé tovább, mit sem törődve a testi épségükkel. Útközben bizonyosan áthajtottam legalább három helyi mutáns valamelyik lábán, és félrerúgtam egy öreg bácsit is a mozi sarkán, amely ma természetesen zárva volt, de így is duzzadozott a tömeg a bejáratánál, mert máshol már nem fértek el. Egy minden bizonnyal eltévedt földönkívüli pár valamelyik csáp-

jából véletlenül kilöktem a térképet, és a halfejű alak (valószínűsíthetően a nőstény) mérgeesen utánam vakkantott valamit, ami leginkább egy pézsmapocok halálhörgéséhez hasonlított. Visszacrákkogtam valamit, aztán irány az állatkert melletti kisutca.

Sajnos így is nagyon lassan haladtam, és vészesen fogyott az idő a hajó indulásáig, ezért oda kellett tenni magam. A sors viszont úgy látszik másként gondolta, mert egy könyvesbolt kirakatában megpillantottam az új Brohtun Sifrencak regényt, és azon nyomban padlót fogtam. A biciklit azért kitámasztottam a kirakat elé, aztán bementem és mindenféle teketória nélkül megvásároltam a könyvet. Azzal tisztában voltam, hogy az osztálytalálkozáson semmiképpen sem kezdek el olvasni, biciklizés közben pedig ilyen tömegben igencsak veszélyes, úgyhogy fel is idegesítettem magam rendesen. A légzésem szaporább lett, a szívem meg majd meghalt egy kis karnitinért. A tehetetlenség mindig felzaklat. Alig bírtam továbbtekerni, és szerintem néhány utcát el is vétettem, hogy végül annak rendje és módja szerint lekéssem a járatot.

Még láttam a monstrum yacht távolodó körvonalát a második nap alábukni készülő narancskorongjában, de már semmit sem tehettem. A hajó legalább tíz perce kifutott, rajta az egykori osztálytársaimmal, akikre ugyan már nem emlékeztem tisztán, de mégis. Mégis csak jó lett volna egy kicsit zülleni ma este, félrészezen sztorizgatni sosem volt emlékekről, amitől a biztonság kedvéért kiráz a hideg, na de nem is ez a lényeg.

Szemem köd lepte el az elvesztett nosztalgiamorzszakért, és tehetetlenül hagytam magam sodródni az idővel. Aztán az érzelmeim átváltottak döntésképtelen üzemmódba, és most meg már azon voltam kibukva, hogy fogjak-e neki azonnal az olvasásnak, itt ezen a padon a kikötőben, vagy használjam ki az estét, ha már így alakult, és nézzek el valami mocskos perverz privát buliba valamelyik kollegámnál.

Mielőtt még dönthettem volna, egy hatalmas robbanás rázta meg a horizontot, hogy a felmorajló basszus levitte a korlátnál fényképező nénike parókáját, a spánielét meg odavágta egy közeli fához. A kutya szétfröccsenő vére az arcomra ragadt, mint valami vörös pillanatragasztó, amit még nem találtak fel, de jövő hónapra majd biztosan kitalálja valaki. A tenger óriási hullámokat vert a partra és a madarak egymásnak repültek ijedségükben, hogy néhányuk még majdnem le is zuhant.

Ami az égen maradt pár percig még, az a detonáció által miszlikre szabdalt hajó milliányi darabkája volt, ami vagy fél percig eltakarta a napot is. Felemelő érzés volt. És egyben riasztó. Két-három fémdarabot egészen a partig repített a lökés-hullám, de szerencsére senki nem sérült meg. Egyedül a nénike kezdett el jajveszékelni, hogy nemrég vette a kutya pórázát, és most meg hogy néz ki, tiszta vér. Percekig csak álltam, és élveztem a pillanatot, de aztán megjöttek a tűzoltók és módszeresen elkezdték kiszedegetni a hulladékokat a vízből. A mentők is kivonultak rögvest, de dolguk híján egy kávé után vissza is mentek a Villamosfuttatásra kiszedni a sínek alól né-

hány részegebb figurát, én meg úgy éreztem, haza kell mennem.

A nappaliban Karol széles mosollyal konstataálta a történetet, én meg bosszúból olvasni kezdtem a regényt, mire ő sérődöttem bevonult a fürdőbe a vibrátorával. Az esti híradóból tudtam meg, hogy az Észak-Koreaiak elnéztek valamit, és véletlenül elsüllyesztettek egy teherszállító hajót a partoknál ma délután. A rendőrség szóvivője leszögezte, hogy személyi sérülés nem történt, az anyagi kár viszont jelentős. A kormány mindent megtesz az ügy felderítésének érdekében, a hajógyárat pedig kellően kártalanítja majd a veszteségekért.

Azóta nem volt több osztálytalálkozónk. Senki nem hívott fel, de még egy nyomorult kommentet sem hagytak a fórumokon. Mindig is tudtam, hogy lepra egy osztály voltunk.

Bolyongás

Még jó, hogy felvettem a szuszpenzoromat.

Az utcán kezd felhorpanni a garashideg levegő, de így legalább nem zavar.

A városközpontból kifelé haladva az este sárgás műanyagfényeiben egyre inkább tompulnak a házfalak élei, a sarkokon kiállított turistacsapdák helyét átveszik az apró, de barátságos éttermek, melyeket csak a beavatottak ismernek. Épp a La Boca mellett megyek el, amely rendesen tömve van már, de mivel éhes sem vagyok, úgy döntök, inkább beülök a Sörtempomba, a kereszteződésen túl. Ott legalább nem valószínű, hogy valamelyik szánalmasan üres munkatársammal összefutok. Mert ahhoz ma este semmi kedvem.

Haladok hát tovább a csatornák felé, és már a Keizerrijk-nél vagyok, ahol az egész utcában valamiért csuromsötét van, csupán egy nemrég nyílt Gardolé szalon hűvös fényei adnak egyetlen támpontot a szűk utcán. Esetleg benézhetnék egy kis csemegéért.

A Gardolé a legújabb örület. Néhány elvetemült karaktergyilkos találta ki az egészet – talán a hideg téli napok unalmát elűzendő – és nagyon úgy fest, hogy az emberek odavannak érte mindenhol. A világ nagyobb városaiban már mindenesetre elkezdtek megnyitni a hasonló helyeket, úgyhogy robot az üzlet.

A szalon tolóajtaja elzümög a szemem előtt, aztán belépek.

Kopárkék kanapék fogadnak egy előtérben, meg egy dögös kiszolgálólány, akinek arcára ráolvad a bujaság. Olyan „Rohadjon meg” típus: [*már-már idegesítően hibátlan arc, kiváló formai adottságok, beépített pasimágnés – egész életében tündökölt a szépségével, és úgy tesz, mintha ezt nehezen kezelné, de közben élvezi*] Nem hiszek istenben, de ezt biztosan valami felsőbbrendű hatalom teremtette.

Időnként tele van velük a város.

Halk nu-jazz lüktet a falakból, valamelyik régi Kruder & Dorfmeister, amit fiatalkoromban szerettem, de már nem emlékszem a címére. Ez megadja a lökést, és határozottan jobb kedvem lesz, pedig tisztában vagyok vele, hogy a zene jórészt csak arra jó, hogy elhitesse veled: az élet kevésbé rossz. De ez is csak egy újabb, önmagad által létrehozott illúzió, az alapvető védekező mechanizmusod része.

A kiszolgáló hölgy máris édesded hangon tájékoztat az aznapi akciókról, és az újdonságokról. A héten például le van árazva a George Bush őszinteség hullám, meg jött egy doboz, jó minőségű Steven Tyler kokain-flash, amiből már csak néhány darab maradt. Az eladási listát még mindig Lady Gaga orgazmusa vezeti, de a csaj szerint nem olyan nagy szám.

A Gardolé lényege, hogy különböző árfekvésekben hozzájuthatunk ismert emberek érzelmeihez. A mikrobiológiai eljárásokkal lecsapolt impulzusokat kapszulákban árulják, mint a

drogot. A kevésbé tehetősek olyan alapérzelmeket vehetnek, amelyeket átlagemberekből vontak ki – általános depresszió, külvárosi közöny, idült alkoholizmus, kerges elszántság vagy hazugság okozta szégyen – de ez persze nem olyan nagy szám, és a boldogság kapszuláik sem olyan tartósak. Annál inkább a sportolók, politikusok, színészek érzelmei. Egy-egy ismert híresség fájdalma megfizethetetlen.

Aztán van itt minden: megerőszakolt nők gyötrelmei, nagyfokú segítségért érzett hála, beteljesül szerelem, megjátszott orgazmus, fátyolos prúdság vagy elszalasztott lehetőség utóíze bogyókba préselve. Igazán szép a felhozatal. Csak azt sajnálom, hogy halottakból már nem tudják kivonni ezeket az impulzusokat, én szívesen vennék, mondjuk egy Jodorowsky éber hallucinációt.

Nézem a listát és egyszerűen képtelen vagyok választani. Egy egész sor híres szakács íz-élményei. Tudósok megválaszolatlan kérdései. Elitostagások adrenalin löketei bevetés előtt. Egy rakás író agymenése.

Na, mindegy, végül egy Aya Ueto ébredés pillanatait meg egy dupla adag Dwayne Johnson edzés előtti bedurranás érzést veszek, melyeket a kiszolgáló hölgy máris csomagol, ajándékként pedig hozzápasszint egy interaktív Cd-t a jelenlegi termékválasztékról. [Zene: Karel Svoboda]

Az utcára visszatérve átvágok a Sörtemplom felé, de amikor megérkezem, látom, hogy itt is már az ajtón lógnak ki a vendégek, szóval esélyem sincs bejutni. Ekkor az odakint tömörü-

lők között hirtelen megpillantom Krijstent, egykori életem egy itt maradt darabkáját. Már vagy ezer éve nem találkoztunk, de még mindig egész jól tartja magát [*széjjelszolizott ráncos bőr, kellemes alak, kissé megereszkedett fenék, amolyan „messziről jól néz ki” kurva típus*]

Úgy tűnik ő is észrevett, mert megindul felém fakó léptekkel, arcán pedig örömmel felöntött csodálkozás tükröződik. Kurjongatva ugrik a nyakamba, aztán máris faggatni kezd. Nem emlékszem, hogy bármikor is ennyire ragaszkodó lett volna, de azért jól esik az érdeklődése, nem beszélve arról, hogy be akarok jutni a Sörtemplomba.

Megpróbálok szépeket mondani neki, s közben végig az jár a fejemben, hogy mennyire aljas az udvarlásom. Mert azt hiszem, minden udvarlás csupán hallgatólagos megegyezésen alapuló kölcsönös manipuláció, a hivatalos út kötelező betartása. Egy kis társadalmi körítés ahhoz, ami egyébként ösztönös. Itt van ez az 50-es egyedülálló nő, aki már nem kell senkinek – és én ezt most kihasználom.

Krijsten láthatóan ki van éhezve, úgyhogy nincs is olyan nehéz dolgom. Kezdem elfelejteni, hogy ki vagyok, és csak a pillanatra koncentrálok. Mert hát cselekvés közben nem gondolhatunk folyton a következményekre vagy másokra, egyszerűen csak a pillanatra figyelünk, nem arra, hogy utána majd mi jön.

Akkor sem gondolkodom sokat, amikor Krijsten előkap egy üvegcsét, és azt mondja, szerzett egy kis minőségi *rush*-t.

Nahát. Évek óta nem toltam *rush*-t. Úgy látszik, ez a váratlan meglepetések estéje. Több se kell és máris a csatornapart sötétjében állunk, orrunkkal mohón szívva fel az üvegből párolgó esszenciát. Egymásnak adogatjuk a szelencét, és a harmadik körnél érzem, hogy megjön az első. Az a baj a *rush*-al, hogy a csúcshatása váratlanul csap le rád, így amikor eleinte nem érzel semmit, és rátolsz még, az végzetes hiba lehet.

Mielőtt tudatunk végleg összeomlana, megjön a komolykodós elmélkedés is, az agybizsergés jótékony mellékhatása. Krijsten épp rágyújt egy *Styvesant*-ra, amikor bekattan neki:

- Felgyorsult a világ – süvölti. – Sűrű és átláthatatlan, ami képződik rajta az idővel. Nem látsz ki alóla. A rétegek mögött saját külön kis világot kel létrehoznod, hogy tovább bírd.

- Ja, valami olyasmi – mondom, és én is rágyújtok.

- Azt mondják, senkinek se higgy, de kik mondják ezt? – folytatja. – Azok, akinek hiszel, akikben bízol. de mi van, ha ők is átvernek? Végül bennük sem hiszel, és semmi sem változik, marad a megszokás, szóval mindent ugyanúgy teszel megint.

Miközben tovább beszél, a Sörtemplomból kiszűrődő rumba party hangjai és a mondanivalója között ingázok, nem egészen érzem stabilnak a valóságot. Szerencsére a *rush* hatása hamar elmúlik, és arra eszmélek, hogy az autómegosztós applikációját élteti, amelynek köszönhetően újra színes az élete.

- A pasimnak épp lerobbant a kocsija, így nem tudott eljönni értem, de szerencsére épp volt a közelben egy csaj, aki elvitt reggel melózni. Kiderült, hogy egy idióta. Iszonyú fárasztó

volt, míg beértünk, ráadásul el is tévedt, úgyhogy a főnök pipa volt, és ez az egész napomat elszúrta. Aztán hazafelé egy rock banda hozott, de teljesen be voltak gőzölve és a város szélén kötöttünk ki, ahol tüzet raktunk meg minden. Persze előkerült egy kis hasis, ami még jó is lett volna, de az egyikük totál rám kattant, és meg akart erőszakolni. Gyorsan leléptem és még épp időben elcsíptem egy kamionsofórt, akinek viszont irdatlan büdös volt a kocsiában és furcsán is beszélt, úgyhogy az egyik lámpánál kiszálltam, mert nem akartam benne lenni a hírekben. Kerestem egy utolsó fuvart haza. Jött is arra egy hájas arab, de inkább felhívtam a pasimat, hogy sétáljon le élém, szóval...

A rumba negédesen zakatol a túloldalról, Krijsten pedig csak mondja és mondja. Három tompavörös pont liheg a hegy tetején a város fölött, valami valósághomály ül a közeli kishíd alatt, és mozdulatlan a csend a csatornaparton. A bamba hold pikkelyes elmúlást öklendezik a sápadt holdfénynél.

Járat

Újabb napok omlanak össze a konyhai falinaptáron, a reggelek kezdenek szúrni, a hajnal ködtejfölt ken a kocsim ablakára minden ébredéskor. Rendszerint forralt narancslevet öntök rá, hogy lássak, aztán megiszom a relax teámat, felkapom a gyerekeket, és már rohanok is a szerkesztőségbe.

Az ovi elég közel van, de kolosszális szöszmötölés megy a megérkezéseknél, szóval jó adag idő elmegy vele, főleg amióta húsevő növényeket telepítettek a nagykapu mentén, csakugyan.

A kisebbik fiamat ez láthatóan nem zavarja. Amikor bejutunk az udvarra, rutinos mozdulatokkal kergeti el a földre szállt keselyűket, és máris rohan a bejárati ajtó felé, ahol a szülők sorban állnak. Egy rakás eltohonyásodott anyuka meg pár szerencsétlen balfasz, olyanok, mint én, csak meg vannak borotválkozva, méghogy.

Az egyik semmitmondó arctól tüzet kérek és rágyújtok, míg tart a sor, s közben látom, hogy az alkarizmaim tömbjei maguktól lüktetnek. Alkartömbök lüktetnek, én meg odanézek a kocsi felé, nehogy a malajziai örömlányok kikezdzék a nagyobbik gyereket, de szerencsére még korán van.

Aztán három-négyre bejutunk, és elkezdem ráadni a fiamra az óvodai egyenruhát ¶ az ő jele a tökös üstökös ¶ de azért fél szemmel az anyukák seggét stírólom, bár nem nagyon van

mit. Ez csak amolyan megszokás, pláne. Amúgy persze herótom van a társadalmi beilleszkedésekből és egyenfutamokból, hogy hát a szülők nem demokratikusan, hanem autokratikusan nevelik a gyermekeiket, amitől aztán azok felnőttkorukban vonzódnak az autokrata vezetőkhez, akkor is, ha félnek tőlük, itt is nézd meg. Stírölt anyukaseggekhez tartozó szájak mozognak, az óvónéni, mint most is, mindig negédesen kedves, arcára soha nem tapadnak fel a hétköznapi gondok, profin dolgozik. Reggelente bizonyára dupla adag kitaráásszirupot lő be magának, akárcsak.

A dadus közben már tolja be a reggelit a tálcás kocsin, néhány kiscsoportost elszántva viharzik a terem felé halált megvető bátorsággal, hogy túlélje ezt a napot is, minthogy.

Elsuhanó tálcás kocsik, a faliújság alatt remegő félelmek, rózsaszín pöttyös ruhás-zsákok.

Puszi balról, puszi jobbról, délutánjövökérted, holnap mi leszünk a gyümölcsnaposak.

Kifele menet érzem, hogy émelyeg a gyomrom, de eszembe jut, hogy a kocsi van kóla, a Bifidus Avensis Toyota Essensis-e, jót fog tenni, miután leraktam a nagyobbikat.

A nagyobbik már gondolkodik rendesen, valamelyik nap is beront rám a WC-n, és kifejti, hogyan összpontosul a világ gazdasági hálózata hat-nyolc multinacionális konszern kezében. Nagy jövő áll még előtte az biztos, de ha a méhek kihalnak, nekünk is annyi, és már amúgy is annyi minden miatt kell szegyenkeznünk.

Haladunk tovább a belváros felé, az utcán megint zsiráfetek hevernek, kezd feloszlani a köd. A kereszteződésnél egy albínó rendőrnő vezényel a lámpa helyett, és még van nyolc perc nyolcig.

Várom, hogy mi következünk, nézem a rendőrnő csábos ajkait, csücsörítő tekintetét, a méhek kihalnak – vajon az ő története mi lehet? Sok történetből hiányzik a kerek egész. A befejezettség érzése – miközben meséljük úgy érzi, elmondott mindent. Kár ezekért a jó kis történetekért, amelyek nem térnek vissza sehová, valamint.

Megindulunk, kanyarodás közben még megnézem a rendőrnő seggét is, közben majdnem elütök egy fintorgó papagájt, de aztán mégis sikerül épségben az iskolához érnünk.

Kiveszem a gyerek táskáját meg a gyereket. A parkolóban ma hajléktalanok árulnak pillangóköveket méregdrágán, mire megszólal az első figyelmeztető csengő. Fintorgó pillangókövek, jó kis történetek, belváros.

Puszi balról, puszi jobbról, délutánjövökérted, ne gyere, mert halloween parti lesz.

Pénzt adok arcfestékre meg kaszafetéshez, megremegek a nyolcadikos lányok látványától, aztán búcsúzóul meghagyom:

- Ne feledd, a boldogság feltétele a szelektív memória!

Körforgácsok

Pillanatról pillanatra sűrűsödnek a másodpercek. Oxigénmolekulák a sejtfalakat karcolva behatolnak a tüdőbe, egységnyi vér tódul előre, megérkezik a következő szívdobbanás is, és amikor a kismutató lép egyet az órán: még mindig itt vagyunk.

Percről percre sodródunk a jelentéktelenség felé, kávéautomaták adagnyi zötykölődésén átfeszül türelmetlenségünk, ahogy fogynak a lehetőségeink. Lesüt ránk a nap, olvadnak a boldogságkapszulák és a szétfolyó örömök fortyogó maradékát keselyűk kanalazzák a földről megszállottan. Az emberek tovább nézik egymást stabil kátrányszemeikkel a felfestett parkoló fogak ínyén, valaki befut a célba hatvan méteres síkfutáson. Az utcákon elhasznált testek, egy nő eloltja a cigarettát, a szennyvíz végre leér a csatornába és elfolyik tíz köbméter ondó. Műbőr utcákon játékgurák, ugyanazok az autók ugyanazokon a helyeken, a lámpa zöldre vált.

Óráról órára a város csak liheg, mint egy buta bulldog, és ontja magából a félelmet, a szakadékok tovább tágulnak az emberek között. társadalmi és erkölcsi téren. Vagy tökéletes példánnyá válsz, vagy még inkább hulladékká, így alakul a kétpólusú világ. Hajtok tovább, hajtunk tovább. Ugyanazok a szobák egymásba tükröződve, ugyanaz a lift csak más csajok pózolnak a szálloda belső medencében, ami sz@rt sem ér, és

mindig tele van külföldi turistákkal. Itt is a felocsúdott ízléstelenség tesped, a sabloncsaládokat akár át is lehetne húzni egy nagy piros X-szel. És most közlekedési hírek.

Napról napra sorozatok satírozzák az agyunk alját, mesterséges ízfokozókkal, módosított keményítővel, állagjavítókkal, sűrűsödés-gátlóval és térfogatnövelőkkel. Otthon a gyerekek kiválasztják a napi hozzájárulásukat az életünkhöz, ahogy lassan elveszítjük jellegzetességeinket: felvágás, szakadás, ráesés, üvöltés, összetörés, zúzódás, leborulás, szétfolyás, sírás, kiszúrás, ráömlés, ordítás, dübörgés, csattanás, roppanás, vonyítás, sikoly, pánik és kaotikus őrjöngés. A város fényei zuhanórepülésben a szélvédőkön tükröződnek és a techno még mindig nem akar semmit. Az emberek csak egymás mellett mennek át az eseményeken, soha semmi nem egyesíti őket igazán. Talán ezért a roppant erőfeszítés, hogy másokat megismerjünk, s minket is megismerjenek mások, talán egyesek szemében ezért olyan nagy szám a szerelem. Mindez csak arra szolgál, hogy megpróbáljunk kiszabadulni önmagunk kereteiből, feltépjük lelkünk lezárt ajtóit, de mi van akkor, ha már felkerült az i-re a pont, vagy a hab a tortára, és még mindig nincs vége? Elszakad a cérna?

Hétről hétre a tévében rossz színészek rosszul játszanak rossz forgatókönyveket, az emberek virtuális szörnyeiket etetik a laptopokon, a körút teraszain a jövő nemzedéke terpeszt: projekt-menedzserek, stratégiai tanácsadók, szoftverfejlesztők, kereskedelmi koordinátorok, ingatlanfejlesztők. Egy faj, amely

felfal mindent előre, aztán szolid közönyben röhögcsélve süvít az üvegen át, mint parkettán a golyócskák. A rádióban mindig ugyanazok a top slágerek, a zene nem változik, csak máshogy hívják az előadókat, és abból látszik, hogy öregszel, ha már az ifjúságod dalait játsszák bénán átdolgozva. A fociligákban lemegy egy forduló, a kereszteződésben széttépett fogadócédulák vonulnak, és a lányok teste néha olyan, mintha egy földönkívüli életforma teremtette volna őket. [A turisták itt köröznek, de sose jönnek hozzám túl közel.]

Hónapról hónapra vánszorgunk a fizetési csíkok mentén, lezárjuk a megtelt blogokat, végigszántjuk az átlátszó ünnepnapokat és megnézzük az aktuális pankrációs gálát. A kutyák már sántítanak az utcán, de mi még jókat nevetünk egymáson, mintha számítana, miközben azt játsszuk, hogy a megjelölt úton haladunk. Belevetjük magunkat a gőzölgő jelenbe, hogy lássuk, mivel hódítanak a farkasok, aztán megint semmivé válunk.

Évről évre összeszedjük a lehullott leveleket a hátsó kertben, eltemetjük halottainkat, s miután levedlettük farsangi jelmezünket, elmegyünk síelni, ahol egy veszélyeztetett faj utolsó példányának irhájával takarjuk be lábunkat a kandallónál. Hazafalé az autópályán kidobjuk a gyorsétterem papírzacskóját a hátsó ablakon, hogy arra kószáló mutáns mókusok reggelije legyen, leeresztjük az utolsó gallon olajat a torkunkon, felhígított gázmezőkkel álmodunk. A rájátszások utolsó napjaiban zombikká válunk, a borospincék kiürülnek, kerámia-

bevonatos nanokompozitokat ültetünk a kiskertbe, és égve hagyjuk estére a lámpát. Rokonaink ballagásán jókat alszunk az igazgató beszéde alatt, megtesszük tétjeinket a megbundázott érettségi tételekre, tökmagot köpködünk az előttünk ülő fejére, miközben a nyár kasszasikerét nézzük. Elutazunk üdülni, hogy kiszakadjunk a sávból, tökéletes testű bikinis lányok varázsára ébredünk a napernyő alatt, gyűjtünk néhány érdekes követ, mielőtt hazaindulunk, és amikor hozzák a tortát elfűjjük a gyertyát.

Életről életre megmozdul valamerre a rezgés, de alapvetően mindig azonos hullámot jár be. A történelem és az emberi szokások önmagukat ismétlik unottan, csak a környezet változik, csak a helyszínek módosulnak. A generációk ugyanazokat a hibákat követik el, a föld felnyüszít az újabb fájdalomtól. Az univerzum szivacsa lassan kiszárad, az emberek fejében pedig kikerekedik a kilátástalanság, amelyen már nem segít sem a lázadás, sem a beletörődés. [de én már nem félek, hogy senki vagyok.]

Ketrec

Legjobban a vasárnapokat gyűlöled. Azok a legrosszabbak. A negyven fokos nyári szél már kora reggel megrakja az alapokat, és esélyt sem ad, hogy épp ésszel átvészeld. És ez még csak a fizikai része, amely persze mindig kontextusban áll a lelki folyamatokkal is.

Már délelőtt nem történik semmi. Még csak tíz óra van, de már nyűszítesz a hiánytól, meg a felismeréstől, hogy mennyire szétdarabolódott minden, amit eddig valahogy összetartottak a társadalmi normák és berögződések. Már nem ugyanaz az ember vagy, mint egy évvel ezelőtt, és tudod, hogy ez már végleges. Nem lehet visszacsinálni és nem is akarod. Mégis nyűszítesz, mert az átmeneti folyamatok már csak ilyenek: a lélek tétovázva araszol, amikor a helyzet képlékeny.

A lelked zakatol, de közben odakint minden megy tovább: az emberek strandra járnak meg nyaralni és isszák a reggeli kávéjukat a sarki cukrászdában, sőt fagyit esznek, ha kell. Mosolyognak. Megállás nélkül rohangálnak, fúnek-fának telefonálnak, túlteng bennük az energia. Úgy tesznek, mintha nem számítana, mi zajlik belül. Mintaszerű képmutatásuk megrengeti maradék illúzióidat a jövőddel kapcsolatban, de ez már szót sem érdemel: idővel szépen lassan elfogyott belőled a készlet, hogy figyelj rájuk, a türelem, hogy olyan dolgokkal foglalkozz komolyan, amelyek nem a te előrehaladásodat segí-

tik. Erre tanított a huszadik század, és még inkább erre tanít majd a huszonegyedik. Évekig csak adtál és adtál – cserébe pedig nem vártál sokat – most pedig: elveszed, amiért úgy érzed megdolgoztál. Cseppnyi boldogságadagok. Aztán egyre több. Rákaptál, mint rock sztárok a drogra. Csíkokban szívod fel a megkönnyebbülést, hogy valaki még értékel.

Nyári délután a kertben: medencékből előbukkanó gyerekfejek, egységnyi bíbor dinnyekockák a jégtálon, fakóra tikkasztott cseresznyefalevelek száraz tánca a széllel. Az elvágyódás égeti a bőröd: nem itt kellene lenned, hanem vele, valami elfuserált strandon, vagy mindegy: valahol. A normális emberek normális élete mentén már nem vágysz semmire, amire ők: bájoló vacsorameghívások, szívélyeskedő grillpartik, túrázás a hegyekben, sörözés a haverokkal. Nincsenek haverok. Néhány alkalmi maradt még talán, de ezen a szinten már rég nem számítanak. Csak egy fokkal vannak azok felett, akik lemorzsolódtak, felszívódtak, elpárologtak. Nincsenek irántuk jelentős érzelmeid, csupán a díszlet részei. Egyre kevesebbet gyötörödsz amiatt, hogy mostanában így érzel, mert tudod, egyre kevesebb az időd: azt pedig magadnak akarod. Csak az egészséges embereknek van szüksége barátokra. Neked társad van, akit ugyanabból a gyújtóból húztak ki. Ugyanaz az oldal, személyre szabott fájdalokkal, igazságtalanságporciókkal és aránytalanság-kapszulákkal. A kozmikus erők dolgoznak: elvesznek és átragnak, figyelnek és átalakítanak, sötétségbe vagy mámorba taszítva titeket. Te és ő, meg a fajtátok: akik időn-

ként azon elmélkednek, hogyan lehetne átlátszóvá válni, vagy megszabadulni mindenkitől, sőt még a tőlük való megszabadulás vágyától is. A világ egy pöcegödörben fetreng, mindenki abba kapaszkodik hát, akibe tud. Látszik a szemeken a gyöt-rődés, hiába feszül arcukon hártyaréteggént a hétköznapi kispolgári nyájaskodása.

Átlátsz rajtuk, és elég volt.

Családi nyaralások, víkendházak, fényezett autók, foci vb. Főtt kukorica gőzében érlelt konzumvágyak.

Egy dobozban vagy, ahová önmagadat űzted, miután már egyáltalán nem érdekel, mi van odakint. Nagyon szűk a tér, olykor szeretnél már megszűnni, de nem teheted.

Muszáj bemenni dolgozni. Muszáj pénzt keresni, a pénz eszköz, hogy talpon maradj köztük és felvehesd a harcot velük. Muszáj még élni egy kicsit: eljutottál a végpontokhoz, megtaláltad a válaszokat, most már csak élvezni kell a végjátékot. Vele, aki miután a tested minden zugába beférkőzött, csakhamar részeddé vált, és nem tudsz már nélküle létezni. Ő, egyfajta személyes „bug”-od, amely megváltoztatott, és más emberré tett. A wikipédia szerint a bug a számítógépes programhiba, amely miatt a szoftver (vagyis te) a tervezettől eltérően viselkedik, mégpedig a programozók által a forráskódban vétett hibák miatt. Ha kiszakítanák, belehálnál. Nem maradna a dobozban semmi.

Nyár, kora este, vasárnap, mindjárt vége.

Túlélteél megint egy hetet, a szomszédok a görög tengerparton, az uncsitesó az aktuális megafesztiválon, még süt a nap, olvad a fagyi, egyen-napszemüveges pacsirták rajzanak a téren, és az esti tábortüzeknél szélhordta strandlabdák pukkanak. Az eredmény mindig ugyanaz, csak a díszlet változik, meg a szereplők az eszközökkel. Végtelenségig kicicomázott játékok, melyek a lelkünkre hatnak.

Ketrecharc, amelyben érzed, hogy végül úgy is az ösztönéd hagyod felülkerekedni, a másik, a tiszta, a gyerekkorodtól mesterségesen felépített – na annak buknia kell. Tudod már az elején, de azért megpróbálsz életben tartani. Közben a tested egy eldeformálódott húsplazma. Sajog a hátad, zsibbad a kezed, a tested különböző pontjain furcsa érzések. A műtét környéki rész még mindig érzékeny, habár mostanában elég jól bírja. Viszont alatta mintha lenne egy kis íngyulladás. Estére általában az egész felsőrészed zsibbad. Nem tudsz egyik oldaladon sem aludni, minden póz másfajta zsibbadtsággal jár. Legutóbb a kézfejedben lévő erek voltak erőteljes dagadási fázisban. A mellkas tűrhetően helyt áll, de néha azért szorít. A fejfájást hagyjuk is. Már nincs időd figyelni rá, csupán a keményebb frontok update-elik magukat. A szemed száraz a sok huzattól, amit a kocsiban kap lehúzott ablaknál. Az egész bal vállad inazata el van torzulva, és mostanra komoly áttétet képez a jobb oldalra is. A tüdődre gondolni sem mersz. Különbféle bőrhibák újulnak ki, amit arra fogsz, hogy a kor előrehaladtával ez normális, de persze ez is csak azt jelenti,

hogy bomlasz belül. Mostanában kicsit gyorsabban. Folyamatos tudatalatti stressz. Az egészséges kajáknak meg a sportnak köszönhetően még nem esttél össze, ugyanakkor nyilvánvalóan közeledsz a végponthoz. Kelés hajnalban, munkahelyi fizikális és mentális állóképesség. Család. Ordítózó gyerekek. Edzés (újabb fizikai stressz). Kevés alvás. Bokasüllyedés.

Este a közösségi média felizzik, elkelnek a posztok, komálják a kommenteket. Ki, hol volt, mit evett? Tegnap este néhányan ott voltak a koncerten. Tegnap este még vele voltál, de aztán megint zuhanás vissza az alapokhoz. Az egész család azt a vámpíros filmet nézi, amit negyedszer adnak idén. Műérzelmek, művér. Eszedbe jutnak a kórházak meg a magánrendelők folyosói. A kitöltendő űrlapok, a jártemárnálunk-kérdések. A kifinomult ízléssel rendezett toalettek steril kézmosó adagolói, az alkohol és fertőtlenítőszag. A digitális mérőeszközök pittyegései, az MRI kattogása, a vetközzönle - felszólítások.

Minden viszonylagos. Csak a szempontok számítanak.

Legalább ő itt van neked, a finálé még egész jól elsülhet. Ha jól akarod érezni magad, akkor tedd azt. Azt mondják, az idő mindent elrendez. Mostanában folyton erre gondolsz.

A hősöket amúgy is csak a haláluk után ünneplik.

Apátia

„A józan ész hivatkozik és érvel: a hatalom birtokosai kitartanak szokásos disznó viselkedésük mellett, mi pedig belenyugszunk és engedelmeskedünk.”

Aldous Huxley – Nyár a kastélyban

Már nem vagyok messze attól, hogy pánikba essek. Nagyjából fél órája görnyedek a papír fölé, amit a két tiszt elém nyomott, de még a fejléc kitöltésén sem jutottam túl.

A szobában nyomott levegő pózol csendesen, és hagyja, hogy a délutáni napfény keresztüllásson rajta. A kályha szélén a lezüllött macskák lábukat a plafonnak meresztve sziesztáznak, az egyik, már amúgy is vemhes állat szeméből lassú kéjvágy csordogál.

Hát szép kis születési ajándék – de, mint minden tizennyolc évet betöltött személynek, kötelességem alávétmem magam a hivatalos eljárásoknak. A tiszték még így is rendesek voltak, hogy csak délidő után jöttek, és engedték, hogy legalább a születési tortámat megegyem. Igaz, kértek is belőle, de hát mit tehet az ember, az élet duplán exponált képkockái folyton felvillannak: a babaágy színes farácsai / a félszemű kopó az udvar közepén / közös vizelés apámmal az üzem klozetjában / az iskola öntöttvas kapuja / kolbászlopás az osztálytársakkal a háború utáni szegénységben / fürdés a Rajnán / meztelen fiúk az öltözőben.

Kinézek a nappali felé, ahonnan sodró lendülettel hömpölyög befelé anyámék harsogó nevetése, amely rendszertelen

időközönként a két tiszt lónyertésszerű felordításával keveredik. Az Activity parti jól halad, ez nem vitás, nem úgy, mint én a kérdőívvel, de remélem, hogy odaát sem lesz semmi gond és a többiek is zökkenőmentesen mennek át a vizsgán, mint szellemek az ágy alatt.

Az új törvények, mint az ölelő karok: az idősebbek, a szülők több lehetőség közül is választhatnak intelligenciájuk bizonyítására, amelyhez értelemszerűen hozzáveszik majd a család szociális helyzetét, majd ennek, valamint a helyszíni szemlének a keresztmetszetéből vonják le a végső következtetést, vagyis, hogy a ki alkalmas a beilleszkedésre a világ legműködőképesebb társadalmában. De most elbúcsúzom a jellemtől és átvedlek valami mássá.

Akkora zajt csapunk, hogy meg sem halljuk a zajt.

Talán a nyugati nagyhatalmak az alapvető emberi jogok tekintetében nem nézhetik jó szemmel, hogy az ország vezetése likvidálni készül a hülyéket, degeneráltakat, bénákat és a tanulatlan népséget, de ez pillanatnyilag mit sem változtat a helyzeten. A dolgok épp most történnek, az idő pedig mindig késik, és ami azt illeti, a törvényi szabályozás által meghúzott határvonalak sem mindig igazságosak. Elég egy rossz válasz, és az ember a gézkamrában végzi. A két éve tartó megtisztulási folyamat pedig már így is elég tömeget felemésztett a Rajna mentén: családok, rokonok tűntek el a süllyesztőben, csak mert nem voltak elég képzettek vagy olvasottak. Ez a vegytisztított túlélés.

A környékbeli falvakból egy ideje már borzongós mende-mondák érkeznek arról, hogy kit vittek el, meg ki volt az, akit egyből a kisudvaron beleztek ki a kutyák martalékául, de az egész mindezidáig csak egy áttetsző, filmszerű maszlag volt, amit a Híradóban adtak esténként.

Lassan barkásodik bennem a félelem.

Nem gondoltam, hogy egyszer velem is megtörténik, pedig nagykorúságom már egy ideje kérlelhetetlenül a nyakamon csücsült, de az egész mindvégig olyan abszurdnak tűnt, mint-ha Hitler legalábbis a zsidókat akarta volna kiirtani. Meg, hogy a vér legyen az első.

Így sem jártunk jobban.

Fortyog körülöttünk az örület.

A senkiknek kell meghalni a tökéletes társadalom érdekében. Nincs szükség rájuk a termeléshez? Vagy az elit tagjai majd más országok senkijeivel akarják megtermeltetni a javakat, miután saját magukat megtisztították a mocsárbúztól. Még a végén ki fog törni egy II. Világháború.

Az asztalon álló Valóságkeserűs üvegből fintorogva kortyolok ismét egy jó nagyot. Miután az üveget visszahelyezem az asztalra, tovább gondolkodom azon, hogy akkor most mit is kellene beírnom a „Szexuális érdeklődés:” rovatba. Továbbra sem jutok dűlőre.

Felnézek a párkányon üresen tátongó *Impulse*-os flakonokra.

Azt még sem írhatom, hogy FÉRFIAK, mert akkor akármi-lyen jól is töltöm ki az alatt lévő felmérést, egészen biztosan

valami bizarr módon végzem. Hacsak nincs néhány hozzám hasonló a vezérkarban. Vagy írjam azt, hogy NŐK? De mi van, ha rájönnek, hogy hazudok? Ezek mindenre képesek. Jobb a szaglásuk, mint egy franciakopónak. Ezek a kommandósok kifinomult specialisták, akiket a Führer személyesen válogatott ki egy nagyszabású karaoke parti keretében. Mutatták is a Nemzeti Televízióban a felvételt, amelyen a kevlározott SS tisztek beszélnek a felvételi követelményekről, úgy, mint orvgyilkosságban jártasság vagy Lelketlenségből szerzett diploma.

A világ éberem figyel.

Az angolok hajlandóak lennének szövetkezni a franciákkal, csak, hogy ezt a túrhetetlenséget megállítsák, de most az egyszerűen nem tudtak kikoholni semmi vádat, így hát a nácik egyelőre azt csinálnak az országgal, amit akarnak. Sztálin közben vödörszámra szloplálja a Sztolicsnaját vidéki dácsái egyikén, és jót röhög a markába. Ha nem lennének lezárva a határok, már rég kint lehetnék Amerikában, ahol még meleg-bárok is vannak. De ekkora hazafiatlanságot nem engedhetek meg magamnak.

Ördögi körbe lépünk.

Nem túl őszinte meggyőződéssel beírom, hogy hetero, de aztán még fáj egy kicsit a szívem. A „biszexuális” is jó lenne válasznak, de errefelé az nem divat. Itt csak a párttitkárok járhatnak singer-klubbokba a feleségeikkel, és Berlinben is hiába nyílt meg az első meleg mozi, a másság továbbra is csak a kiváltságosok előjoga marad.

Vidéken meg csak a biztonságos bigottság burjánzik. Még a karlendítést se szokták meg.

Ránézek a falióra a kandalló felett és megállapítom, hogy másfél hete nem voltam senkivel. A tesztkérdések már nyálcsorgatva várják, hogy kezdhessenek, de végül nem szánok rájuk negyed óránál többet. A történelmi, kémiai és irodalmi keresztkérdések pasztellvázlatként ragyognak túl a szememen.

Jobb lesz, hogy ha továbblépek.

A lap aljára odafirkantom a nevem a dátum mellé (1940-08-11), és felállok.

Átmegek a nappaliba, ahol apám épp az atombombát mutogatja, de a tiszteknek nem nagyon esik le. Anyám, lakozott üvegviasz arcával mindent megtesz, hogy a kobrakommandósok előtt szerethetőnek tűnjön. Holnap reggel, amikor bemegy dolgozni az óvszergyárba lehet, hogy telibe köpi a vezér képét az öltözőben, ahol Nagy Testvér mindent lát, de most még szelíden gyűrögeti kamgarn-szoknyája szélét.

Átadom a tesztet az egyik vérkutyának, de az nem is nagyon foglalkozik vele, annyira küzd a megfejtésen. Int egyet baljával, hogy távozhatok, így hát magára hagyom a kis csapatot, és kinyitok az udvarra.

Ott aztán egy jókora fekete, háromüléses tandembicikli látványa fogad, amelynek sofőrje éppen tojásokkal tekézi a tyúkokat, és nyihog. Végignézek a pálmason, és a kiskapun át huncut napfényt vélek felfedezni, ami jó jel.

Mesebeli boldogság hívogat.

Úgy döntök, hogy elég volt mára a megrázkódtatásokból, és amúgy is születésnapom van, úgyhogy jobb, ha átmegek a kocsmába.

Az utcán csak a szokásos körkép: lucskos gépírónők épp az ebédjüket töltik, aztán majd visszasasszéznak a hivatalba fontosnak tűnő papírokkal foglalatoskodni, és bágyadtan mosolyognak egymásra a kávészünetben is. A házfalak rojtosra vannak tapétázva propagandaplakátokkal, hogy az ablakok csak üres szigeteket képeznek közöttük. A sarki lámpaoszlopon szikrázik a délutáni melegedés, a sasok odafönt unottan köröznek és pállik a megrögzött azbesztszag.

Megérkezek a kocsmához, amit nemsokára kénytelenek lesznek bezárni, hiszen az erkölcsileg feddhetetlen emberek nem járnak kocsmába és nem is dolgoznak ott. Néhány hét és vége a szezonnak.

Odabent már nagyban megy a móka. A pult fölé kirakott, keretezett Hitler képen darts-maradványok lógnak csüggedten. Néhány helyi öreg vagány a jobb sarokban ütemre tántorog egy régi bajor rigmusra, ami errefelé szentségtörésnek számít. A másik oldalon nyugodt a kép: Müller bácsi megint idemenekült az asszony elől, és lomhán szürcsöli a Házmestert egy cigánygyerek társaságában. Barna gerinclakk illat terjeng és a maró pipafüst is felkapaszkodik a söröcsap tetejére, amely mögött puhán lötyög a mindig kedves Johanna. Árjakék szemei buja elszántsággal lüktetnek, mert még mindig nem tudja, hogy a fiúkat szeretem.

- Boldog Szülinapot, Dijf – kedveskedik rögtön, én meg mosolygok. Miért van az, hogy a nőekkel ilyen jól megértetem magam, a férfiakkal meg csak a baj van?

- Köszike. Egy fehérjeturmixot kérek! – felelem.

- Jó választás. Máris hozom – azzal ellendül a proteinos kanak felé, én meg látom, ahogy a hátsócombjára rakódott zsiradék megreng a lépések alatt. Hát ez a baj a nőekkel errefelé. Eldeformálódott husángmaradványokká lesznek a vidék párájától.

- Felhangosítanád a tévét? – bökök a sarokba vasláncozott képernyőre, amelyen már javában megy a ma esti akciófilm az I. Világháborúról. Micsoda mézszárlás.

A zsebemből előkotrok egy kis Styvesant-ot, amit a szeretőmtől kaptam az alkalomra. Igazán bőséges adag, talán egy hétig is elég.

Sodrom a cigit, a turmixgép meg már zakatol is. A képernyő tüzérségi lövegeket köpköd, a falról lecibált decibelek a padlón landolnak. Meggyújtom a staubot és mélyet szívok a kátránypöffetegből. Közben látom, hogy a cigánygyerek megindul az öreg Müller mellől, és a pult felé tart. Csak néhány évvel lehet fiatalabb, mint én, de a szemén kettétört fájdalom tükröződnek. Ha jól sejtem, az egész családját elvitték, ő meg elbújt. Nem idevalósi.

A pulthoz lép és szótlánul átbámul rajtam. Aztán száját alsó ívben felhúzza, mintegy nyugtázva jelenléteimet, és ez egyben valami üdvözlésfélét is jelent.

- Egy vodkát? – kérdezi egyszerre.

- ...kösz, de nem iszom alkoholt – felelem, és az izmaimra bökök. – Ezeknek nem tesz jót.

- Aha. Hát akkor majd én – mondja, azzal leül a mellettem lévő székre. – Na és jó a műsor? – int a repeszgránát-hajító verseny felé.

- Mindenki remekül mulat.

- Az jó. Ebben az országban beledöglünk a mulatságba. És a kiváltságosok röhögnek a legjobban – édesem, tölts egy lapost! – majd rám kacsint. – Jó kis cica, mi?

- Megjárja.

- Hát nem tudom. Mostanában elvesztettem a rajongásomat a nagy mellek iránt, és inkább a kisebb, kerekebb formákra bukom, akik meg épphogy nagyobbak akarnának maguknak. Meg most már nem bukom a fiatal csajokra – inkább az érettebbek érdekelnek.

Johanna parírozva lehelyezi elénk a turmixot és a vodkát. Az arca púderkompaktba mártva feszül az örömtől. Büszkék vagyunk rá. A televízióban közben megszakítják a műsort egy újabb tájékoztató reklám erejéig, amelyben a faji megtisztulás szükségességét és előnyeit olvassák be.

- Ez az ország virágzó fenyves erdő lesz majd nélkülünk – folytatja újdonsült ismeretségem, és még órákig elhallgatnám bölcsességeit, de a bárpult aljából kiböffenő meztelencsigahullák egy idő után zavarni kezdenek. A fiatalok amúgy is dacosak, elégedetlenek, bágyadtak és közömbösek. Gyakran pózolnak és feltűnően viselkednek, máskor meg hallgatagok.

A fiúk felvágósak és hengegősek, s nagyon átlátszó az a nagyvilági magabiztosság, amit színlelnek.

- Azt hiszem, jobb, ha most már megyek – vetem fel és a következő havi zsebpénzemből fizetni kezdem a számlát.

- Na ne légy már ilyen provinciális – mondja a cigány gyerek, és rosszállóan néz rám. Ennek ellenére lelkiismeretfurdalás nélkül távozom, és kilépek az itatóból.

Az utcán azonnal arcomba csapódik egy meleg hóhullám, aztán rögtön égő akácfafüstöt érzek az orromban.

A következő percekben szemtől szembe találok magam az aljassággal.

A város távoli részéből vastag füst száll fel, vadul ropogó tűz ordításával keveredve, az utcán jajveszékkelő donorok rohagnak fejvesztve. A szemben lévő optikánál az eladó hegesztőpisztollyal próbálja lezárni a boltot, a félmeztelen asszisztensnő kezét maga elé téve sikítózik, hogy siessen. A fickó még talán megúszná, de a nőcske egészen biztosan nem egy értelmiségi, csak valami szokásos, jó időben, jó helyen lenni akaró típus kis, körte alakú mellekkel. Lidérces álmok lógtatják lábukat a villanyoszlopon.

Hát eljött az idő – gondolom, és elindulok balra a pékség felé, hátha még nyitva van.

Megszoktam, hogy egyedül vívom a háborúimat, s lassan azt is megszokom, hogy alul maradok a végső igazságaimmal.

Nyolc évvel később

„A pillanat éppúgy torzíthat, mint az emlékezet: a gondolatok gyorsak, az érzések még gyorsabbak: de azt akarom, hogy a pillanat éljen, ha tisztességtelen is...”

Ronald Sukenick – Sodrás

Nem is tudom, miért ülök itt. Alighanem kinőttem már az ilyesmiből, ugyanakkor még ennyi idősen is kapargásszák a fantáziámat az ösztönök.

Mert persze gyönyörű arca van. Próbálok benne hibákat keresni, és nem is kell sok, hogy megtaláljam, de mit számít? Rá kell ébrednem, hogy a fiatalsága elvisz vagy ötven százalékot, és ha azt vesszük, hogy a száz gyakorlatilag nem létezhet, akkor az egy egész jó arány, és valójában csak kötözködésből keresem a réseket, mintegy önigazolásul, hogy nincs is rá szükségem, mert hibás.

Pedig tényleg nincs rá szükségem. A teste az jó volna azért néhány alkalomra, vagy akár hosszabb távra is, de annyira azért nem fiatal, hogy ne lennénk vele tisztában mindketten: ez úgysem működne. Más az életünk, más az időbeosztásunk, és bár sok mindenben egymásra vagyunk hangolva, kis túlzással a lányom is lehetne, szóval...

Túlságosan nagy az orra. De igen kevés embernek van szép orra, úgyhogy ez még nem lenne olyan nagy baj, habár profilból kiváltképp előnytelen, viszont, ha szemből nézem, akkor

tipikus mai klóncsajszi. Jóval magasabb az átlagnál, igen egy kicsit nyúlánk, de a fene egye meg, még jól is áll neki.

Hízhatna pár kilót. Majd fog is, miután szül egy-két gyereket valakinek, akiről néhány évig azt hiszi, hogy főnyeremény, mielőtt rájön, hogy nincsenek is nyeremények. De nem, mégsem. Ő nem az a típus. Negyven évesen is viszonylag jó alakja lesz. De még nem lát át az időn. Kedvesen mosolyog, ez imponál, de tudom, hogy mindenkire kedvesen mosolyog, erre már a középiskolában szocializálja a rendszer.

Bírom a szemeit. Még abban a fázisban vannak, amikor őszintén csillognak, és nyoma sincs bennük a megtört szemrehányásnak. Ettől kissé ellágyulok és nosztalgiába esem. És persze üde, mint a harmatos rét kora nyári reggeleken. Ráadásul okos és jól tájékozott a korához képest. De akkor sincs közöm hozzá. Felette kell, hogy álljak.

Nézem, ahogy kecses mozdulattal ajkához emeli az ásványvizes poharat, és jóízűen kortyol. Sima és feszes a bőre. Seholy egy karcolás. Milyen lehet az ágyban? Taníthatnék neki néhány dolgot, aminek később más férfiak hasznát vennék.

Nem is kéne itt lennem. Zötykölődnék tovább a megszokott életritmusomban, anélkül, hogy ilyen szokatlan helyzetekben találom magam. Mikor beszélgettem utoljára tizenévesekkel, akik nem a rokonaim voltak? De az igazat megvallva, nem érzem magam öregnek mellette. Neki még csak most kezdődik, de nekem is csak most múlt el nemrég.

De miről is beszélhetnék vele? Filmekről, amiket úgy sem látott? Könyvekről, amiket úgy sem olvasott? Zenékről, amelyeket meg én nem ismerek?

Eszembe jut az a nap, amikor felfigyeltem rá a testépítő boltjában, ahol nyári gyakorlaton volt. Ott ragyogott a pult mögött. Egy könyvet tartott a kezében, amit jó jelnek vettem. Leszólítottam, beszélgettünk, aztán nyár végéig mindig ez ment, amikor beugrottam az aktuális HMB adagomért meg a protein-csokikért.

Kiderült, hogy egy suliba jártunk. Újabb téma a közeledéshez. És mit ad isten, az ősszel évfolyam-találkozónk volt, ahová végül én vittem el. Elmentem érte, tovább téptük a köztünk lévő korbéli távolság kaleidoszkópmintázatú szalagocskáit, és egészen jól éreztük magunkat. Igaz, én végül egykori osztálytársaim kíséretében távoztam egy könnyed pálinkázásra, ő meg valami lovaggal cigizett a bejáratnál.

Akkor még nem tudtam, mit akarok tőle, egyszerűen csak élveztem a helyzetet. Egy pillanatra elhittem, hogy megint önmagam lehetek, és nem kell megfelelnem a mindennapok fojtogató társadalmi elvárásainak. Hogy nincsenek falak, amelyeken túli világ már nem érvényes számomra. Újra beléphetem a vágyakozás, az izgalom és a felfedezés területére, ahonnan egy ideje pedig már kitiltottak. a fiataloknak fogalmuk sincs mennyire értékes pillanatokat élnek át nap, mint nap. Jobban meg kéne becsülniük a perceiket.

De most már tudom, hogy semmit nem akarok tőle. Amikor ma váratlanul felbukkant az uszoda előterében, ahová időnként lejárók, már tudtam, hogy semmi kedvem az egészhez. Nincs már erőm végigjátszani ezt a játékot. Nem mintha az zavarna, hogy költsek rá, elvigyem helyekre, amelyek aztán közös élményhalmazzá gyúródnak össze az eltelt idő után. Nem mintha nem akarnám élvezni vele a közös pillanatokot, az őszinte jókedvet (amire tényleg égető szükségem volna) és az egymás felfedezésének örömét. Nem, ez még tetszett is volna. És élveztem volna azt is, ha mintegy félig meddig apasze-repben kísérhetem el őt az élete egy szakaszán. De az a szemét idő, csakugyan a fejembe vert sok hasznos dolgot: például, hogy azonnal fel tudjam mérni döntéseim súlyát és érték arányát. Mert ez a világ többek között arra is megtanít, hogy érzéketlen fenevaddá válj, ha kell, és hideg számítással a mérleg-re rakd a befektetett fáradozásaidat azzal szemben, amit jó esetben kapni vélsz. Ebben a korban a bizonytalan sohasem elég. Nincs idő hibázni.

Akkor meg csak azért erőlködjek, hogy esetleg alkalmanként lefeküdhessek vele? Jól hangzik, de valami belső, kiábrándultságból fakadó ösztön azt súgja, hogy nem éri meg.

- Szóval tényleg otthagytad a rendőriskolát? - próbálom játszani a meglepettet, pedig nem is érdekel annyira. Már az eleve furcsa volt, hogy érettségi után elment a rendőrtisztire. Ez valahogy nem illett a képbe. Ez nemhogy kapcsolódási pont nem lehetett, de egyben egy bosszantó körülménnyé is

fajult, ami most meg is könnyíthette volna a dolgomat, erre tessék: kiszállt félévkor.

- Aha, nem jöttek be a számításaim. Nem volt igazán nekem való.

- Csodálkoztam is. És most mihez kezdesz? – kérdezem, most már tényleg érdeklődve.

- Hát, úgy néz ki, hogy megyek bébiszitterkedni Ausztriába. Még nem biztos, de ha minden jól megy, akkor jövő héten már tudni fogom, hogy érdeklém-e őket? Ez egy olyan kiszervezős cég, tudod.

- Aha.

- Szóval, most németezem orrba-szájba, hogy nyárra jó legyenek.

- Miért pont a nyár?

- Ilyenkor vége az iskolának, és a szülők nem tudnak mit kezdeni a gyerekekkel, tudod, reggel elmennek dolgozni...

- Ja, igen, persze – felelem, és máris felrémlik előttem az egész élete. Hirtelen megint rám tör valamiféle megmagyarázhatatlan lassúság, ami a vesztesek biztos nyugalamához hasonlít, s ezzel meg is elégszem. Elnézem azt a bájos arcát, szeretném megsimogatni a kora délutáni napfényben, és tudom, hogy nem fogom megtenni. Ehelyett azt mondom:

- Belelátok a jövődbe.

- Hogy mi?

- Itt van előttem az egész. Tipikus kelet-Európai mozi.

- Miről beszélsz?

- Hogy mi lesz veled, mondjuk a következő nyolc évben.

- Na, mesélj.

- Hát jó. Nézzük csak: nyáron kiutazol bébiszitterkedni Ausztriába, ahol csuda szép az élet. Keményen kell dolgozni, de bizonyára meg is becsülik. Hamarosan barátokat szerzel, és mivel senki mást nem ismersz, eljársz velük ide-oda. Egy éven belül megismerkedsz valami síoktatóval, aki persze jóképű és magas is, nem beszélve a modoráról. Nem akarsz tőle semmit, egyszerűen csak jól érzed magad, ám egyszerre észreveszed, hogy beleszeretsz. Már három éve kint vagy, el kéne dönteni, hogy mi legyen, elvégre csak nem akarod egész életedben ezt csinálni, ez csak egy kis időhúzás lett volna, erre itt ez a fazon. De amilyen mázlid van, épp akkor kéri majd meg a kezedet, és te örömmel igent mondasz. Jönnek a mézes hetek, vagy inkább mézes évek: mindenki boldog, az élet egy karamellás popcorn. Szülsz neki egy gyereket, aztán két év múlva talán még egyet, és éled a boldog kis életed.

- Jézus.

- És akkor fogunk találkozni teljesen véletlenül.

- Igen, és hol?

- Fent egy hűttében, a szánkópályán, ahol a barátnőiddel valami leánybúcsút tartatok. Folyik a grog meg az erdőmester, és a csajok locsolják magukra a rumpuncsot. Én valami üzleti úton leszek, és épp kihasználom a szabad estémet, amikor beléd botlok. Jókat dumálunk, és nagyon megörülünk egymásnak. Fetrengünk a hóban a szállásig, ahová a barátnőiddel

együtt mindenkit meghívok. Valószínűleg szívunk egy kis kó-lát és pezsgőt locsolunk a szálloda medencéjébe, miután lefi-zettem a portást, hogy adja oda a kulcsokat. A menyasszonyje-lölt meztelenül nyomja a jakuzziban a többiekkel, néhányan kidőlve fekszenek a napozóágyakon, fejük lelóg a földre, nyá-luk kicsordul a szájuk szélén. Mobilról szól a zene, sikongatás, csobbanások. Hát valahogy így.

- És gondolod, utána a szobádban kötünk ki? - kérdezi cse-lesen.

- Feltétlenül.

- Hát, belőled sem lenne valami jó író. Elég uncsi ez a sztori - mondja, és rágyújt egy cigire. nézem, ahogy a még tökéletes fogai közül lágy füst gomolyog. - És sablonos. Tipikus férfi-szemlélet. Egészen valószínűtlen.

Hát, ezt meg, hol ismerted meg? - kérdezi Wera, akinek a szá-jából egy félig elázott kék Chesterfield lóg ki. Szemei üvege-sek, és alig tud már beszélni. A legjobb barátnőm a cégnél, de az italt, azt nem bírja. azt mondja, régebben jobban ment neki. Mostanában hamar elfárad. A korára gyanakszik. Amióta be-töltötte a harmincat, teljesen odavan. Alig bírtam rábeszélni erre a leánybúcsúra is. Mondtam, hogy nem gond, lehet hozni más barátnőket is, teljesen nyitott a dolog. A kis szende, most meg fél-pucéran vonaglik itt a medence végében velem együtt. Felnézek a napozóágyak irányába, és látom, hogy Dijf az uszoda üvegfalánál táncol valami régi technóra, amit rajta kí-

vül senki sem ismer. Odakintről a hó szőnyegpuhán világít át az éjszakán befelé.

- Érettségi előtt egy testépítő boltjában dolgoztam nyári gyakorlaton... - kezdek el mesélni egy nyolc évvel ezelőtti történetet.

Give Me Your Heart

„Találni valakit, akivel egyszerre szembesíthetem a korábbi és a jelenlegi énemet: a tapasztalat egysége = az én valóságossága.”

Ronald Sukenick – Sodrás

„Give me your heart tonight” – énekli suttogva a fülembé,
 ami persze annyit jelent, hogy meg akar dugni, nem is értem:
 az emberek játsszák ezeket a hülye szerepeiket,
 ahelyett, hogy nyíltan megmondanák, mire gondolnak
 † de az úgy túl nyers és közönséges lenne †
 mondanád, és hát az kiábrándító, meg hogy
 nem vagyok valami romantikus, hidd el
 régen az voltam, csak a valóság már kiölte belőlem, ti meg
 a képernyőről belétek plántált illúziókban hisztek, és már szin-
 te az a normális – de hát senki sem beszél úgy az életben, mint
 a szappanoperákban, meg az előre megírt forgatókönyvekben,
 mert a dolgok sokkal váratlanabbul történnek, mintsem előre
 begyakorolhassuk rájuk a megfelelő válaszokat vagy arckifeje-
 zéseket,
 szóval aztán majd benyúl a blúzom alá,
 és egy pillanatra csalódott lesz egy kicsit, mint általában,
 mert mind azt hiszik, hogy a testnek nincs rugalmassága,
 és nem számolnak azzal sem, hogy a bőr harminc felett

már nem olyan, mint a magazinok retusált képein, vagy, mint messziről az útszéli lányok, akik ha behajolnak az anyósülés felől, látni, hogy ráncos és aszott a bőrük, és amúgy is olyan elhasznált-szaguk van, szóval markolássza egy cseppet, és azt gondolja, jó lesz ez, nem baj, legalább nem afféle érzéketlen szilikon, amely alatt elvágják az idegeket, meg ott marad a forradás néha, nekem természetes nő kell – skandálja magának agyában, ami meg annyit jelent, hogy a nem olyan jóval is beéri, mert hát mit várjunk itt vidéken, még egy valamire való romkocsmá sincs, ahol a lányok italába Icát lehetne szórni, és még az igényesebb helyeken is csujjogatnak, de azért mégis-csak meghív, mert azt hiszi, attól jobban lazulok, és majd könnyebben adom magam, lejár a szám néz a szemembe, nézem én is, nézzük egymást, a nagy csupasz semmit látjuk, mire jó ez, amikor ő csak üríteni akar testem csupaszán, én meg csak próbálok túlélni, *┌ ne légy már ilyen negatív ┐* mondanád erre meg, pedig tudod, hogy igaz, tudod, hogy ki nem állhatom ezt a mindent elborító képmutatást, a szívem megrepeg, mert ha szar, hát akkor legyen szar, csak ne mondjuk hogy kitartás, és az italt már csak azért fogadom el, hogy attól jobban érezze magát, pedig nem is tetszik annyira, olyan nagy különbségek nincsenek köztük, te ugyan biztos jóképűnek tartanád, ez meg mit jelent,

mind egyforma szaporítószervek, mi meg a gyártósoron
a kikopásban lévő kellékek,
és ennyi, a szépségről ne is beszéljünk,
az relatív, vagy csak elmélet, és mást jelent
a tündöklő sorozatgyilkosnak, mást a képzőművésznek,
más vagyok ma már én is, vége a rakendrollnak és az a régi
KLF dal kezdődik, amit mindig is szerettem, minden kornak
van lenyomata, a miénk é én vagyok, mégis sokat sírtam, hogy
miért nem bírok megváltozni, nézd meg ezt:
azt mondja golflabda-összeszedő vízi bűvár, és jól keres,
hatalmas gyeptéglamezők a milliomosok homlokán, megraj-
zolt környezet, figyelj csak:
azt hiszem mégis lefekszem vele, mert legközelebb ki tudja
mikor lesz lehetőségem, és különben is érzem a bort,
érezem, hogy most már minden mindegy, végül is
lassan kifogyok az ötletekből, hogyan mentsem meg magam,
tegnap meg az olvastam,
hogy az univerzum csak egy hologram, szóval tehát
létezik valamifajta kiteljesedés, mi meg csak
árnyékok vagyunk, akkor meg minek izguljak, nyúlj csak be
a lábam közé, fogdosd a fenekem és tuszkolj a kocsiba be,
a csapost hagyd életben, aztán
hagyjuk itt ezt a hullákkal teli kocsmát, forró nyári este,
még a gabócák is kivannak a hőségben a Tisza parton, alattam
a hátsó ülés ocsmány, de én hagyom, hogy belém rakja
csak úgy üresben, semmi játékosság, erjedő sörszag csap le,

lüket a vaginám, pedig azt se tudom, ki ez, holnap felkelek,
és megint nem marad semmi utánam,
csak én és önmagam, a visszapillantó tükörből nézem,
ahogy visszanézel rám boldogan.

Pulzus

Sűrű izgalomfátyol borítja a szemét. Testében a félelemszikrák belesülnek a gyengéden olvadó véráramba, felismeri őket, de közben flörtöl tovább: már az is elég, ha csak a csuklóját mutatja. Ma délután is veszett rinocéroszok vadásznak a fejünkben, a nyár utolsó sugarai még kissé kettényesik az idegrendszerünket és tompán lüktetnek a középső cellák. Tudjuk, mire számíthatunk. Arcunkat a talpunk felé fordítjuk, és látjuk a fényes lyukakat a földön, amelyekbe ha belenézünk, a rendszer belső gyomrába nyerünk betekintést, ahol a finommechanikai hézagok tömései mentén csillogó fekete hártya feszül, és minden kezelő nagyon jól tudja, hogy végül a szívre is ráhúzzák majd. Az emlékektől megfosztott lelkek odalent most még magányba burkolóznak a sűrű masszában, de hamarosan új feladatokat plántálnak beléjük, hogy későbbi teljesítményük alapján további elbírálásra kerüljenek.

Megfogom a kezét és magamhoz szorítom, hogy ne arra figyeljen, hogyan működnek a dolgok, hanem inkább menjünk tovább, hiszen meg kell még ennünk azt a mandulás sajtortát, mielőtt megtudjuk a végső igazságot. Átölel én meg a füle alá csókolok. Jó ez így mindig nekem. Miközben szívom a meleget belőle, észreveszem, hogy a narancssárga foltok elnyúlnak a falon, és buborékos lesz az egész járat. Elkérem a törölközőjét, hogy leszedjem magamról a maradék kételymorzsá-

kat, aztán közlöm vele, hogy most már csupasz vagyok, és teljesen az övé. Eltereli a figyelmem egy csókkal meg azzal a kilenc betűvel, amivel folyton levesz a lábamról, aztán már könnyedén hajlok rá, hogy keressünk egy dohányboltot mielőtt odaértünk, mert tán maradt még valami az alufóliában.

Holdként keringek körülötte, csapatként dolgozunk, úgy könnyebb átverni a merevséget, és hiába hül le a levegő estére, odaadásunk tovább hevül. A rokonok már indulás előtt megmondták, hogy ennek semmi értelme, csak elpazaroljuk a tehetségünket egymásra, meg, hogy a másikba vetett hit olyan, mint a diszkódrog. De nálunk az idő gyorsabban forog, ráadásul visszafele, és vesztenivalónk sincs, szóval inkább pulzuszámológépek rakok a vágyra, mert annyira kívánom már. Különben meg a szervezetem rég hozzászokott. Emlékszem, eleinte csak a mellkasomban éreztem, de most már minden reggel a csontjaimon belül pumpál, mint egy óvatos techno himnusz, amely egyszer csak felemel, és a végtelenbe húz.

Papírra teszünk szert meg ásványvízre a fröccshöz. Nem akarunk öntudatra ébredni, mert ha emlékeznénk honnan jöttünk, és mik vagyunk, elvesztenénk akaratomkat és használhatatlanná válnánk. Már így is túl sokat tudunk, épp egy hajszálnyira lézengünk a megsemmisüléstől, és nem szabadulhatunk fel, amíg nem emlékezünk, de aztán meg mit kezdünk majd az emlékeinkkel? Az ellenállás harsog bennünk, ropogtatja perceinket, mire nagy levegőt veszünk, és arra tippelünk, hogy ide biztos csak a művészeket és a bűnö-

söket küldik, de mindhiába: egyre többen leszünk, egyre kevesebben jutnak tovább a következő szintre, csak a tehetetlenek szaporodnak egymásra. Számukra minden, ami megtörténik, ugyanannyit jelent, mint az, ami nem. De közben kiválasztanak és elutasítanak, páratlan történetet akarnak képezni az életükből, hogy legyen mire emlékezniük, maguk körül; mindent osztályoznak és minősítenek. Így aztán folytonos megbánásból, elszalasztott lehetőségekből, öngazolásból vagy kihasznált alkalmakból épül fel összemontázsolt életük, melyen végigcipelik hibáikat, és eközben készek bármit megtenni, csak, hogy teljen az idő, amivel nem tudnak mit kezdeni. Senki nem akar megismerni senkit igazán, a kivételeket meg kiűzik a területről a végső iktatókba.

Kivételes. Elöttem megy.

Tetszik, ahogy mozog, ez a mozgás már hozzám tartozik, egygyé formálódtam vele. Bárhol felismerem. Ismerem sötétben, a nagyváros neonzajában hazafelé sietve, ismerem hajnalban, mikor mögé bújok a zsalugátterrácsok mögül felderengő szürke fényben, enyém az az apró, nyögésszerű hang, amelyet időnként kiad, mikor nemlegesen válaszol, ujjainak felfelé ívelő mozgását, ahogy lepöcköli cigijéről a hamut; azt az örömteli, szégyenlős-kiscica szerű összehúzódot, amit akkor produkál, ha valami nagyon tetszik neki – és a körút forgatagában hátulról felé tartva ismerem feltűnni. Mindig csak a látószög számít, amelynek váltakozásában elfelejtem magam, mert belefáradok abba, aki voltam, pulzusonként újraalkotom elképzeléseimet,

egykori énem romjain keresztmozgásban tárogatva idomulok tökéletesített másomhoz. Nézem a nyakszirtjét a járat végéről beömlő fényben, áttetsző bőrpihék gubancolódnak össze rajta, és arra gondolok, rég nem éltem meg ennyi gyengédséget. Az emberek nagy részével ellentétben mi nem azért szeretünk, mert kényszerítenek rá, hamis szavakat nem adunk egymásnak, nyughatatlanságunk pedig megbánás, amiért néha már annyira szeretünk, hogy nem tudjuk, mit tehetnénk még. Minden kapcsolat temérdek önfeláldozással és erőfeszítéssel jár, de csak a látószög számít. A szemlélet – és ha már sokszor feláldoztad magad másokért, egyszerre meglátod a részleteket, amelyek pont azokba a résekbe illenek, ahol lehullott az ég vakolata. Mindenki megállás nélkül beszél, percenként milliószerű pletyka, beszámoló, kijelentés, vallomás és megjegyzés hangzik el, mégis mindig későn értjük meg, hogy mi történik. Lehetetlen nem tévedni. De a nyughatatlan ember minél idősebb, annál inkább szomjazik az életre, ezért újra meg újra próbálkozik, pont, ahogy mi.

Látjuk a járat végét, lassan elfogynak a lehetőségeink, papírzacskóba csomagoljuk igazságainkat, hogy itt hagyjuk őket az utánunk következőknek, istent káromlunk és alkut kötünk a túlvilággal, méhpempővel kenjük be szemhéjainkat és az *Ain't Nobody*-t dúdoljuk, felidézve az elmúlt nyarat, az átbeszélte éjszakákat, a zsigerből feltörő testiséget. Mögém bújlik, érzem, ahogy a melle puhán hozzám ér, átkarol és egy pillanatra úgy

teszünk, mint akiket az ösztön vezérel, és úgy sem tanulnak semmiből. Mielőtt kilépnénk, megfogadjuk, hogy bármit halunk majd, csak egymásban bízunk, hogy nem törődünk az idővel meg a távolsággal, hogy pánikgombként mindig ott leszünk a másoknak, még ha ez is volt az utolsó narancshasú nyár.

Protokoll

szerint járnak el a fantomok, amikor lekapcsolnak minket. Az utolsó szívdobbanásomat még neki adom, aztán eltűnünk az univerzumból.

Babilon Felfal

„Külföldön tömegeket gyilkolnak, itthon pedig a lassú népirtást gyakoroljuk. Meddig tekinthető még demokratikusnak az a nemzet, amely úgy működik, mint egy üzleti vállalkozás, amelynek célja a testületi profitszerzés, amelynek része a szegénység és a heveny fajgyűlölet? Katonák meghalnak, míg a profitok emelkednek.”

Ronald Sukenick – Madarak

A moslékot is megeszem, csak hasson.

Ez jár a fejemben, miközben kicsomagolom az otthonról hozott párolt zöldségturmixomat, és kipakolom a kórházi étkező egyik kisasztalára. Nem néz ki valami jól, de legalább nem az a robotsoron készült műanyag zselé, ami az automatákból ömlik.

A teremben ülők szeme egy pillanatra meg is merevedik, de nem tudom eldönteni, hogy arcuk undort vagy megvetést tükröz-e. Esetleg csodálatot? Talán még akadnak olyan megszállottak köztük, akik hisznek a jövőben. És bizonyára olyan is akad, aki talán még soha nem evett igazi ételt. Az a fiatal nő ott a sarokban. Vajon kihez jött? Kinek az utolsó útjára kapott meghívót?

De senkit nem kárhoztatok. Saját időnk foglyai vagyunk. Dolgozunk, hogy vizsgálatokra járhassunk, hogy legyen kreditünk a következő operációra, vagy valamelyik rokonuk megmentésére. Államilag gyártott zselé fejadagokon élünk, évente

egyszer új ruhát veszünk. Ha nem lenne az alagsori kiskert, én is azt a műtrágyát zabálnám, mint ezek.

Mikor kezdődött? Hol rontottuk el? A kapzsiság és a túlnépesedés menyegzőjét követő nászúton vagyunk. Napi százmillió tonnányi szennyező anyag. Bölcsességünk fokmérőjén túl nézve szédelgünk éhesen.

A húscsomók lassan és egy fokkal még szomorúbban visszafordulnak szintetikus ebédjükhöz, és unottan esznek tovább. Már gyűlölnöm sincs miért őket. Belefáradtam az emberekbe. Feszülten kanalizom a zabórleménnyel dúsított pürémet, és érzem magány-zárkám rácsait szorosan körbeölelve.

Ma sem jutottunk előrébb. Az orvosok szerint nem sok remény maradt. A jelek ugyanazok, mint két éve Ermánál. A láthatatlan kór újabb mészárlása. Az évek óta tartó háború mai fejezete, amelyben tovább folytatódik a megállíthatatlannak tetsző pusztulás. Amikor már semmi másért nem élünk, csak, hogy megelőző kezelésekre járjunk. Nem megyünk nyaralni, de nincs is hová. Nem járunk színházba, mert nincsenek színházak. Minden igazi. Csak a csupasz valóság maradt. Nem rendezünk többé olimpiát, mert a sportolókból túlélők lettek. Nincs több nevetés, csak a szakadatlan munka, hogy meg tud venni a gyógyszereket. Már a látszatra sem adhatunk. Már nem tehetünk úgy, mintha jól éreznénk magunkat. Mint annak idején a szüleink. Annak a kornak vége. A szülők mind elmentek. És lassan nekem sem marad senkim.

Erma szervezete két éve adta fel a harcot, és a megfertőzött jövő most a fiamra pályázik. A másiktól továbbra sincs semmi hír. Kint bujkál az ellenállás bunkereiben, porított, vegytisztított patkányhúson és kutyaaprólékon él, s ha szerencséje van, talán szűrt vizeletet iszik. Hiszen az ember, bolygó feletti uralmát nem a fizikai fejlettsége, hanem a valóság feletti befolyást növelő eszközökkel való bánása határozza meg.

Még be sem fejezem a reggelimet, amikor az asztalom közepén felnyílik a háromdimenziós fénymodul, és felveszi a kezelőorvosom arcát. Az elektromos párából szövődött arc tájékoztat, hogy öt perc múlva bemehetek a fiamhoz. Csak követnem kell a zöld fénycsíkot a padlón az 5745. szobáig.

Összecsomagolok, és a kijárat melletti víz-automatához lépek. Leszedek egy egységnyi vizet a napi adagomból, a készülék digitális kijelzőjén pedig felvillan, hogy még öt adagom maradt mára. Érzem, hogy az arcok ismét engem bámulnak. Megiszom a vizem és elhagyom a reményvesztettek klubját.

A büféből kilépve a kórtermek felé veszem az irányt a jelzett fénycsíkok mentén. A folyosókon végighaladva alig találkozom valakivel a sarkokon szunyókáló takarítórobotoktól eltekintve. Csak a gépek monoton zúgását hallani a falakból, ahogy az épülettömb ki és belélegzése megrezegteti a levegőt. Az egyik liftből feketeruhás orvosok serege rajzik elő, majd méltóságteljes léptekkel továtúnik a keresztfolyosón.

Az 5745. szoba elég messze van, a gondolataim pedig túl közel. Senkim nincs, akivel megoszthatnám őket. Megint Erma

jár az eszemben, meg az a különös kettősség, ami átítatta kapcsolatunkat. Szerettük és gyűlöltük egymás tulajdonságait. De bárhog is volt, most hiányzik.

Amíg nincs gyereked, addig csak a másokra koncentrálsz. Annyira fontos minden vele töltött pillanat, hogy teljesen belezsibbadsz. Csak egymásnak vagytok. Közel és bensőségesen. Aztán a gyerek érkezésével minden felborul. Megtanulod, hogy a másik már csak mellékszereplő, sőt te is az vagy. Rájössz, hogy más ember lettél, a feladatok sokasága pedig megtanít túlélni. Helyt állni minden szinten minden pillanatban az élet minden területén. Egy folyamatosan rohadó világban. És amikor ezt megtanulod, rájössz, hogy nincs szükséged már senkire. Már Ő sem a lételemed. Sőt. Látod, hogy miben gyengébb, mint te. És ez már nem szerelem. csak ösztönök. Erről nem szólnak a romantikus filmek, ezt nem mondja el a pároknak senki. Erről csak egy lila köd van a fejükben, a „MAJD-MEGOLDJUKAZTIS” doboz rejtett rekeszeiben.

Így voltunk mi is Ermával, míg aztán beteg nem lett. Ilyenkor a dolgok menetrendszerűen átértékelődnek. Egyszerre nem számít, hogy mi történik másutt, hogy merre halad a világ. Nem nézel híradót, lemaradsz az Európai Unió összeomlásáról, meg, hogy Amerika és Kína megalakítja a világgazdaságot azóta is uraló G-2-t. Így aztán a globalizációellenes tüntetésre sem mész ki, ami hetekig tombol – nem ágalsz velük az ellen, hogy a termelésből származó bevétel legnagyobb része egyre kevesebb ember kezében összpontosul. Nem érdekel,

hogy a vállalati lobbik írják a törvényeket, a törvényhozás pedig ennek megfelelően részleghajló és korrupt, és hogy ezek a nagyvállalatok olyan hatással bírnak a kormány működésére, mint egykor az egyház. Érdektelen leszel a halak kipusztulásával, a tengerszint emelkedésével kapcsolatban, és fapofával konstatálsz, hogy a napi vízadagot 7×3 decire korlátozzák. Észre sem veszed, hogy az egész életed egy entrópia része, amelynek hatására idővel minden fizikai rendszer felbomlik és a természeti folyamatok visszafordíthatatlanná válnak. Csak magad elé nézel.

Nézed, ahogy a kasztok elkülönülnek, már csak szegények és gazdagok vannak, és azt látod, hogy a rend végül tényleg felborul: az alul maradtak túlélnek, a vezetők meg az új hobbi-juknak a Lingam tábornak hódolnak. Az önként jelentkező férfiak negyven napos önmeztartóztatást folytatnak egy exkluzív Lingam telepen, ahol az egykori Thaiföldről importált lányok kényeztetik a bentlakókat. A kezelés lényege, hogy a vendégek minél tovább bírják ejakuláció nélkül, miközben a visszatartásos lingam technikát alkalmazó hölgyek dolgoznak rajtuk. Masszív önmeztartóztatási kurzus, amely a tökéletes mentális fegyelmezettséget nyújtja. Az átlagember számára elérhetetlen álom. Jók és rosszak, szépek és csúnyák, gyengék és erősek. Minden kétpólusúvá tisztult. A globális gondolkodás, a hatalmi átrendeződés, és a népességtúlnövekedés forradalmi folyamatai egy vákuumot hoztak létre a társadalomban. Az emberek úgy kezdték el használni a világhálót és egyéb

adatrendszereket, mint az agyuk külső kiterjesztését. Ez nem várt szellemi leépüléshez vezetett: A rendszeres GPS használóknál például néhány év alatt gyengült a vele született tájékozódási képesség, – ennek mintájára az ember egyre kevesebbet használta az agyát és a gépekre támaszkodott. Ipari robotok, optikai kábelek Tokió és New York között a tenger mélyén a gyorsabb információáramlás végett. Lassan a városokat is elkezdték átszőni a masszív energiátároló képességekkel bíró fémnanocsövek: szuper erős fémszálak, kerámiamátrixos nanokompozitok.

Aztán minden elromlott.

A népességszám 2015 óta folyamatosan csökken. Afrika kihalt, és az utolsó pankráción gála is vagy húsz éve volt. Ha jól emlékszem, Roman Reigns volt a bajnok. De azóta sok idő eltelt.

4-es rizikófaktorú személy lettem, mint a társadalom alján élő, komoly veszélyt nem jelentő tétel. Azért az egykori Facebook tevékenységemet számon tartják, ismerik egykori politikai, művészeti, társadalmi szokásaimat, ideológiáimat, és a van képük a volt kutyánkról is. Az egyensúly már akkor elveszett. Az Y generáció minden tagja a képernyők elé szorítva. A Big Data megjegyez mindent, és személyre szab. Rákényszerítettek bennünket egy olyan életre, amelyben információfüggők lettünk. Ez egy betegség, amit nem tudsz kikerülni. Viszem haza a srácokat a suliból, a tízéves gyerekek kezében meg simogatók telefonok: a túlféjlődés elektronikus információ-

zombivá tette a gyerekeinket, és minket is. A jelszó az volt: ha nem vagy jelen mindenütt, akkor lemaradsz. Az emberek már nem beszéltek egymással, a Metrón a buszon mindenki a lefele gubbasztott, valami képernyőre. A folyamat önmagát gerjesztette tovább. Ha lemaradsz, a jövő bezáródik. Nem tehetsz semmit. Elveszik az életed. Fogyassz tovább. Azt üzenték: ami nem új, az kevésbé használható, esetleg ciki.

Évről évre újabb csalódások, és az emberiségbe vetett márényi hit végső szétporladása. Az éghajlatváltozások miatt a veszélyeztetett területekről tömeges bevándorlások kezdődtek a belvidékre, a városok pedig egyre csak duzzadtak. A leginkább muszlimokból összetevődő menekültek jelenléte szükségszerűen következő belviszályforrás. Az édesvíz készletek kimerülőben, a talajerózió pedig a vidék elsivatagosodását hozza magával. A mezőgazdaság eltűnőben, a leleményesebbek elkezdik létrehozni saját kis garázkertjeiket, ahol maguknak természetnek. De ma már az ilyen Victory Gardenek, mint az enyém is, nem kapnak mást csak szürke, öntözésre való vizet, ami tele van mérgekkel. Erma szervezetében kétszázötven különböző vegyi anyagot találtak. Még megélte, hogy a nagyobbik fiunk leérettségizzen. De vajon fel lehet-e készülni egy ilyen jövőre?

Az emberek meg csak özönlöttek a belföldre, New York és Mumbai víz alatt, miközben az elnéptelenedett síkságokon porviharok tombolnak.. Az átlaghőmérséklet 6 fokkal nőtt az elmúlt húsz évben. A városok levegőjének páratartalma iszo-

nyatos. Ettől a növények nagy része kipusztult, és így az állatvilág is megcsappant. De ezúttal nem lesznek Noék – csak Káinok.

Az 5745. kórterem két lépéssel előttem. A szobában emeletes ágyak lakótelepe fogad, és halk nyöszörgés, ami semmire sem emlékeztet. Megyek a terem végébe, már ismerem a járást.

Ahogy a fiam ágyához érek, látom, hogy egy antropomorf kezelő ténykedik a digitális kezelőkonzolon. Tudom, hogy nem ember, noha elsőre semmiben sem különbözik tőlünk, de a nézése, és a néha a mozdulatai is elárulják. Az ehhez hasonló fél-kiborgoknak a legtöbb szervük mesterséges. Olyan egyedek, akiknek szaktudása valamiért fontossá vált, és csak így tudták életben tartani őket. A vírus felfalta test-alkatrészeket lecserélték időt állóbbra.

Egyre inkább biztosak lehetünk benne, hogy nem mi vagyunk az a civilizáció csúcsa. Habár minden jel szerint az ember csak egy genetikai hiba, a továbbfejlődés, úgy tűnik feltartóztathatatlan, és a lehetőségeknek csak a biotechnika szabhat határt.

Én viszont régmódi vagyok. Ezért maradhattam csak egy nyomorult tranzisztor-szerelő. Mások mindig tudták, már nagyon korán felismerték magukban, hogy mit akarnak, merre tovább, én meg csak úgy voltam: mindig is érzések alapján, ösztönből éltem, nem gondolkodtam előre. Mert a mai ember mindent tudatosan tesz. Hiszen a túlélés a tét.

A kiborg szótlánul távozik, én pedig kicsi Dijf felé fordulok, aki fáradt szemekkel hunyorít rám. Karjára led kijelzős jeladók tapadnak, a fején meg még mindig ott van a sisakszerű, áttetsző állapotfigyelő. Arca beesett, szája repedezett, de azért megpróbál mosolyogni.

Leülök mellé az ágyra, és rohadtul érzem magam. Életem során mindig is a tehetetlenség zaklatott fel a legjobban. Akármilyen rosszul is álltak a dolgok, mindig kész voltam bármire, hogy a helyzetet megoldjam. De ha nincs mit tenned, abba beleőrülsz.

- Nem hoztam semmit, ne haragudj - mondom neki - már semmi nincs odakint.

- Nem baj, apa - feleli erőtlenül - megleszek.

- A precíziós orvostudomány sok mindenre képes. Nem adhatjuk fel - próbálkozom épp észnél maradni, miközben minden egyes ilyen látogatás egyre mélyebbre taszít a már nem is annyira láthatatlan végzet felé.

- Te is tudod, hogy minden sorsszerű. Minden, amiről azt hiszed, hogy te irányítod.

- Én már nem tudom, mit higgyek - sóhajtok.

- Attól félsz, ha engem is elveszítesz, akkor már nem marad semmi - mondja szárazon, én meg csak nézek rá. Ugyanolyan nyers és őszinte, mint amilyen én is voltam mindig. Pont ez okozta a legtöbb gondot az életemben. Az én időmben a régiek azt mondták, hogy mindenkinek megvan a maga ke-

resztje. Hát ez a miénk. De mostanában úgy látom, már nem csak a saját keresztjeinket kel cipelnünk, hanem másokét is.

- Jobban ismersz engem, mint én magam.

- Te mindig is különc voltál.

- Senkiért nem lennék képes eddig kitartani. Már rég ki kellett volna nyírnom magam.

- Apa, ezt játszod húsz éve, és még mindig itt vagy – sóhajt fel ismét.

- Csak miattad, mindig is csak miattad bírtam. Mert ugyanolyan megátkozott vagy, mint én – felelem.

- Tudom. De ezért még nem tartozol nekem.

- Senki másnak nem tartoztam soha semmiért. És ezt most már végigcsinálom – mondom neki, és alig bírom ki könnyek nélkül. Előbújik belőlem az, akinek kellett volna lennem: az érzelmes, őszintén boldog, mindig csak a jóra törekvő ember, akit ehelyett a jövő nyakon ragadott és belelökött a sárba. A rám száradó ómenek kérges rétege alatt valahol ott van még a szívem: de leginkább csak egy könyörtelen, megkeményedett túlélő-sejt vagyok a rendszerben.

- Az emberek bármire képesek a gyerekeikért – mondja lassan, miközben a fején lévő kijelzőn újabb vérteszt értékek villognak vörösen. – Azt gondolják, hogy ha feláldoznak ezt vagy azt, akkor legalább az ő jövőjük jobb lesz. De nem lesz jobb. Senkinek sem lesz jobb. A gyermekeink is megkapják a magukét, ezért nekik is meg kell tenniük dolgukat, fel kell áldozniuk

magukat, hogy a következőknek jobb legyen, és aztán megint nem lesz. Ebben a világban már biztosan nem.

- Istenem. Túl nagy hatással voltam rád. Nem kellett volna tönkretennem a te életedet is.

- Nem te tetted tönkre, az élet tett tönkre mindent. Nézz csak körül: a jégtakaró eltűnt, az óceánok elsavasodtak, mindent áthat a kiberfegyverkezés, genetikailag módosított, aszálytűrő fák, megbomlott ökológiai rendszerek, mikrobiomatika, növekedési hormonokkal kezelt állatok, hacktivisták, lemészárolt zsiráfok! Mindig igazad volt, csak senkit nem érdekelt.

Mennyire nem számít már mindez. Lassan lejár az idő, és lejár a kórházban töltött perckért fizetett kreditem is, úgyhogy mennem kell. Mielőtt távoznék, még annyit mondok:

- Tudod, sokáig azt hittem, hogy mi voltunk az utolsó, erkölcsi értelemben vett normális generáció. Úgy értem, akiknek még volt alkalmuk érezni az élet ízeit. De aztán lassan rájöttem, hogy igazából mi hagytuk elfajulni a dolgokat, elkorcsosulni a világot arra a szintre, ahol ma tart. Mi megállíthattuk volna az iparosodás hajnalán elkezdődött folyamatokat, de nem figyeltünk. Hagytuk, hogy a dolgok egyre csak sűrűsödjének. Csak a pillanatnyi jólétünkre gondoltunk.

Aztán megígérem neki, hogy holnap ismét eljövök, addig meg hátha történik valami csoda.

A piros nyilakat követem a folyosókon fáradtan, és üresebb vagyok, mint valaha. A fordulókban a digitális kijelzőkön masszív szóképződmények lebegnek a fejem felett: Genoma-

tikai osztály, Gyermek-tervezés, Bioinformatikai elemzőlabor, PGD (Beágyazódás Előtti Diagnózis) Részleg. Rohadjatok meg. Sajog a hátam, az izmaim szét vannak, a prosztatám begyuladt, és hónapok óta nem pisálok rendesen. És azt hiszem, a hajam is hullik.

A Robson Whaltonról elnevezett kórház bejáratánál megcsap az esti hőpára, ezért felhúzó a szűrőmaszkom. Kora esti szűrőkület van, december, a legmókásabb hónap, nemde?

Három zümmögő mikrodrón hajt el a fejem felett, ahogy az utcára lépek. Szkenneklik a környéket, de még nincs kijárási tilalom. Úgy döntök, a rövidebb úton megyek haza, még ha az veszélyesebb is lehet, ha netán kint randalíroznak a pakik, de se baj. Ennél rosszabbul már úgy sem érezhetem magam. Nincs akkora szerencsém, hogy szórakozásból le akarjon vadászni néhány kiváltságos sznob menekült. Jöjjenek csak. Elintézek párat, még ha ott maradok is. Belefáradtam már abba, hogy megpróbáljam irányítani az életem. Úgy tűnik semmi közöm hozzá. Csak egy test vagyok mások akaratával. De éheztesse-tek csak a szörnyet.

Elindulok hát a Lewis Powell toronyház felé. A felső kaszt egyik új bástyája. Azoké, akik megengedhetik maguknak, hogy egészségesek legyenek. Akik bármilyen kezelést megkaphatnak, mert övük a hatalom. Száz évig is éldelegélnek majd.

A megapolisz hője alulról bizsergeti a cipőmet, a kezem mégis jéghideg. Már a Nemzetbiztonsági Hivatal épülete előtt járok, amikor egy nénike átrohan a zebrán jobbról, és már el is

tűnik. Egy darabig várok, hogy jön-e valami utána, de nem. Semmi mozgás. Az égen néhány foszforeszkáló chem-trail bicaklik meg, aztán az este folytatódik tovább. Abból is látszik, hol tartunk, hogy a chem-trail-ekről sem hazudja már senki, hogy csupán repülőgép nyomvonalak. Nem mondanak inkább semmit. A néma igazságok, mint gazdátlan roninok kószálnak a kiüresedett házfalak közt. Néha látni, ahogyan egybegyűlnek és hosszasan méregetik egymást, majd dölyfösen odébbállnak. Ezt a nyamvadtt vírust is a szúnyogokra fogták először. Emlékszem, hogy kicsi Dijf születéskor már érvényben volt a belépési tilalom afrikaiak részére. A tévét bámulom a váróteremben: a zaklatott kamerások véres polgárháborúról tudósítanak a határ menti területekről. De bármennyi szerencsétlent is öltek le akkor, a vírus mégis átvágta magát a réseken, mert a természet csak teszi a dolgát: ha nem pusztult volna ki később egész Afrika, még mindig kilenc milliárdan lennénk, az pedig a másik véglet. De akkor hová tartunk most?

A felső kasztbéliék mindenesetre mintha tudnák, hogy mikor nem szabad kibújni az fedezékből. Mindjárt besötétedik, talán nekem sem ártana sietnem.

A következő kórház tömbjének masszája cikázik a szemem elé, ahogy befordulok a sarkon. A valamikor sűrű botanikus kert fái azonban jócskán megcsappantak, a pusztulás szembeötlő. Néhány nagyobb tölgy tartja még magát hézagosan, láthatatlan kérgeikből szívva fel az utolsó energiákat – mellettük az újonnan ültetett kezdemények reményvesztetten kókadoz-

nak a beálló sötétben. A szél alattomosan felmorog, miközben visszanezék a hátam mögé. Nem árt, ha az ember óvatos manapság. A szervkereskedők kedvelik a park környékét, és még a pakiktól se félnek. A város védőfala felől semmit nem látni, csak egy régi szálló maradványait, ha jól emlékszem a The Flying Pig volt a neve. De ma már mindenből egészségügyi intézményt vagy kromoszómatelepet csinálnak.

Egy park legszűkebb torkolatán haladok át, és a kevéske fényben is jól látom, hogy a zöld övezetet bélelő kert dekoráció mesterséges fáit megborzolja a szél. Néhány év, és minket is elér a kaptár szindróma. Olyanok lettünk, mint a méhek, amelyek fiatalkorom derekán tömegesen kezdték elhagyni a lakhelyüket. A genetikailag módosított növények, a rovarirtó szerek, na meg a mobilhálózatok elektromos hullámai kikezdték türelmüket. Emlékszem, nagyapám egyszer azt mondta, hogy ha a méhek eltűnnek a földről, akkor az a vég kezdetét jelenti. Jócskán benne vagyunk. Az éghajlati háttérú gazdasági visszaesések a történelem folyamán mindenhol társadalmi összetűzéseket okoztak. Hiány. Persze mindjárt más, ha van elég kredited, és tudsz magadnak tiszta vizet venni a lepárlórendszerekből. De ezt csak a felső kaszt engedheti meg magának.

Az egyre lepukkantabb utca korhadt villamossínek csíkpárhuzama mentén épp arra gondolok, hogy a hazaút innentől félhomály, amikor a sarki gyógyszertár neonzöld tolóajtója kinyílik, és két alak lép ki mögöttem. Az est kihullott fényeiben arcukon bajtársiasság feszül, amikor felfedeznek. Az egyi-

kük felettébb ismerősnek tűnik, de az agyam az elmúlt negyven év vegyszereitől akár tévedhet is.

- Te vagy az Dijf? – kérdezi az, amelyik ismerősnek tűnik.

- Aham... – válaszolok, és pörgetni kezdem a fényképeket a szemem mögött, de nagyon tompán megy. Jobb lenne, ha mindenki békén hagyna. De a tag megérzi a bizonytalanságot:

- Ake vagyok, ember, emlékszel még? – és akkor beugrik. A jövő mindkettőnket rendesen elcsúfított, de azért az alapvető arcvonásaink mégiscsak a régiek.

- Azt hiszem. Valamikor együtt gyurmáztunk – felelem és eszembe jutnak azok az idők, amikor kiváló kondícióban voltam, akár heti négyszer is képes voltam edzeni, mint valami megszállott. Milyen jó is lenne most belépni egy edzőterembe, megérezni a vasak izzadásának kipárolgását, amely keveredik a fehérjeturmixok felfröccsenő édeskés illatával.

- Basszus – mosolyog, hátravetve fejét – ilyet már senki se mond manapság. Gyurmázni...

- Ebből is látszik, hogy mi egy másik korból jöttünk.

- Csak itt maradtunk. Ő itt a Halvor, egy régi ismerősöm – mutatja be társát.

- Üdv! – mondja Halvor. – Már hallottam rólad.

- Hát... – sóhajtok fel – már nem sokan élnek azok közül, akik ismernek – mondom, és rögtön Rjonggl-ra gondolok, meg néhány régi haverra, akiket az idő lecibált a szívemről, de még nem tudtam teljesen elfelejteni őket.

- Már nekem se maradt senkim - feleli új ismeretségem, majd elővesz egy cigarettatárcát, és felém nyújtja. - Cigit?

Nagy figura az, aki errefelé manapság dohányt újít, mások kemény gyűjtenek rá hetekig, neki meg tele van a tartója.

- Mi a fene? - szisszenek fel, miközben kihúzok egy sodrott szálat - ilyen menő játékosok vagytok?

- Csak jók a kapcsolataink - feleli Ake. - Egy ideje már azon vagyunk, hogy felújítsuk a régi ismeretségeket. Bizony nem árt az. Ebben a kuplerájban már nem sok biztos pont van, hát úgy gondoltuk talán segíthetünk egymásnak ebben-abbban.

- Akkor ez valami ellenállási dolog?

- Nem, dehogy. Mi csak...megtaláltunk már néhány arcot, akik még félholtan is húzzák.

- Jól hangzik.

- Ja. És el se hinnéd, hogy most is kihez tartunk éppen. Marha nagy mázlid van. Szerintem velünk kéne jönnöd! Persze, csak ha van kedved, habár nem úgy festesz, mint akinél minden rendben. Vagy tévedek?

- Miről van szó?

- Apám, ráleltünk a Prédikátorra, emlékszel még? Emlékszel?

A Prédikátor. Az a megszállott barom - ezek szerint még mindig szabadlábban van, és most épp arra készül, hogy betoppanjon az életembe. Egyszerre úgy érzem, hogy a tudatomnak kevés ez a test. Ki akar szakadni belőle, de képtelen rá. Nem bírja elviselni a rászakadó rendszerelméletet, miszerint

szeretjük jónak látni a dolgokat, az öngazolást, hogy amit teszünk, az helyes és minden jól van úgy, ahogy van.

- Ki ne emlékezne arra az örültre? - mondom.

- Naná. És mennyi mindenben igaza volt. Nézd csak meg, hol tartunk. Napról napra élünk, nem tudjuk, mi jöhet még.

- A roksztárok is kihaltak - veti közbe Halvor.

- A HAARP-pal szétbombázták az időjárásunkat, a gátjaink már nem sokáig bírják. Itt fogunk megpusztulni öregem - folytatja Ake.

Persze igazuk van. Lelketlenné vált formák mindenütt. Az életünket irányítják. A rendszer már arra sem veszi a fáradságot, hogy cirkusszal butítsa a népet. Egyszerűen megdöglünk az általunk teremtett földi pokolban.

- Én már nem remélek semmit mostanában - mondom hát.

- Sokan vannak így - folytatja Ake. - De mi pont ezért keressük meg őket. Nem szervezkedünk, csak próbálunk túlélni. Akik még emlékeznek arra, hogy mikor kezdődött.

- Nagyon régen, valamikor az ipari forradalom táján...

- És mi lett belőle? Digitális fertő. De tudod mit? - lép közelebb sejtelmesen Ake. - A Prédikátor mindig tud valami okosat. Megyünk és megkeressük. Egy lebuiban székel, innen nem is olyan messze.

- Ha valaki, hát az az eszelős Prédikátor már biztosan tudja a következő lépést - vágja rá Halvor, aztán meg: - Nem árt, ha az ember tudja a következő lépést.

Halvor agya is vélhetően legalább annyira odavan, mint az enyém, memóriája bizonyára darabos, és úgy el van tompulva, hogy minél kevesebbet érezzen a valóságból, ami szétfeszíti. De amiről beszél, felkelti a figyelmemet. Pedig nem sok dolog tud manapság meglepni.

- Na, mit szólsz? – kérdezi aztán Ake.

„Majd Legközelebb” – mondanám egyébként, de ezen most megakadok. Mindig ezek a „majd”-ok. *Majd* elmegyek, megígérem. *Majd* beszélünk. Mire várunk folyton? *Majd* ezután kipihenem magam. Ezt még megcsinálom helyettük, aztán *majd* én következem. Először ők, utána *majd* én. Évek telnek el és semmi nem változik. *Majd* rendbe jövök. Még ez a műtét, és talán *majd* minden helyre áll végre.

Egy darabig türelmes vagyok. Elég jól megy már, évek óta gyakorlom, pedig nem könnyű. De igazából már az elején lehet tudni, hogy semmi értelme, mert minél türelmesebb vagy, a sors annál többet akar tőled. Minden ponton annál többet rak rád. Úgyhogy lehet, hogy annak van igaza, aki már a második-harmadik pontnál visszacsap. Azt hiszem eljött az ideje annak, hogy megpróbáljam.

- Nehezen viselem a változást – mondom. – De nem azért mert lusta vagyok rá, hanem mert legtöbbször nem értek egyet vele. De most mégis. Belefáradtam már ebbe az egészbe, és rég kinyírtam volna magam, ha nem lenne a fiam, aki viszont halloklik. Ugyan nem sok értelme van ezen a világon maradni, de ha bukni kell, hát az ne történjen értelmetlenül.

- Akkor már csak követned kell – mondja Ake, és int, hogy indulhatunk is. Nincs több kérdés. Eldobjuk a cigit és nekimegyünk az éjszakának. Haladunk a pusztulófélben lévő város riadt árnyékai alatt, és csöpög rólunk az izzadság. A maszkom már teljesen elázott, nem ártana lecserélnem egy jobb minőségűre vagy egy frissre. De erre most nincs idő. Egy Dark Buddha nevű helyet keresünk, ami csak néhány utcányira van keletre, de elég zűrös környéken. Gyakran találkozni mutáns fosztogatókkal arrafelé.

Próbálok elterelni a figyelmemet az arcon csapó párától, és megint Ermára gondolok. Eszembe jut az egyik utolsó beszélgetésünk a kikötőnél, ahová gyakran ki kellett vinnem, hogy láthassa még a tengert, akármilyen mocskos is. James Joyce Ulyssess-éről vitatkoztunk, amelyről azt állította, hogy a világirodalom legnagyobb mesterműve. Közöltem vele, hogy szerintem átverés az egész. A világirodalom legnagyobb blöffje inkább az a monstrum, amelyet az irodalmi sznobok misztifikálnak túl. Túlságosan nagy jelentőséget tulajdonítanak neki, de részint csak azért, mert ők sem értik, ezért inkább istenítik. Próbáltam meggyőzni Ermát, hogy ez az írás nem rossz, ugyanakkor nem a legjobb vagy a legfontosabb. Kétség kívül jelentős munka. De csak egy blöff. De ő hajthatatlan volt. Ugyanolyan szűrőn át látta a világot, mint az emberek többsége, úgy, ahogy én sohasem voltam képes.

Aztán meg mit számít? Ki olvas még manapság ilyesmit? Azok, akik életben tartják még ezeket a legendákat, lassan ki-

hálnak. Csak vegyi pára marad meg kábelek. Az életnek csak jelképes szerepe van. Földi létünk csak egy szimulációs egység az univerzumban. Egy olyan rendszer, amely energiát vesz fel kívülről, majd azon átáramolva az ismét kimegy a külvilágba, ahol előbb utóbb felbomlik és újraszervezi önmagát. Mint mondjuk a füstkarika, csak az összetettség egy magasabb szintjén. De miért hagy ez ennyire hidegen? Miért gondolok mégis a gyerekeimre? Ahogy évről évre nőttek, mindig elfogott a kétség, hogy nem jól csinállok valamit. Hogy nem vagyok elég jó szülő. És ez bizonyára így is volt. Senki sem lehet elég jó. Hacsak fel nem áldoz mindent, és talán még az is kevés. Nekem nem sikerült, és félttem, mi lesz, ha majd felnőnek? Milyen értékeket fognak képviselni. Mennyit fognak abból az egyetemes jóból érezni, amit én például az anyámtól megkaptam, aki pedig szinte egyedül nevelt. Ebből kiindulva viszont arra jutottam, hogy az idő meg a természet majd úgyis megoldja, hogy a gyerekeim idomulni fognak a kor elvárásaihoz, és minden rendben lesz. De végül is ezzel csak magamat nyugtattam, hogy ne legyen túl nagy a felelősségem. A világ meg időközben szétrohadt, nekik pedig inkább meg sem kellett volna születniük ebbe a mocsokba. De az ösztönök nem foglalkoznak a történelemmel. A fejlődés pedig figyelmen kívül hagyja az értékeket.

Úgy tűnik, Halvor és Ake kiválóan ismerik a kerülőutakat, a mikrodrónok még csak fel sem tűnnek a következő percekben. Leginkább elhagyatott síkátorok öblében haladunk, or-

runkat égett patkányhús és rothadó szemét szaga keresztezi, időnként pedig láthatatlan alakok suhannak el valahol az árnyékok mélyén, létezésük egyetlen jele ruhájuk halk zizegése. Valahogy mégsem érzem, hogy bármi baj történhetne, úgy fest, hogy mindhárman a szemétdomb otthonos lakóivá váltunk az elmúlt években, és hozzászoktunk ahhoz, hogy bármelyik pillanatban odadobjuk az életünket a semmit sem érő jövőnek.

Kisvártatva megérkezünk egy kapualjba, amely felett hagyományos neonsíkból kirakott bíbor címer izzik puhán: egy lábát keresztbe vető ülő Buddha alak, amelynek különösen gonosz arckifejezése egészen groteszké teszi a képet. Ake és Halvor jelentőségteljesen hátranéznek rám, aztán azzal a lendülettel belépünk a helyiségbe.

A Dark Buddha vélhetően nem a legsterilebb hely a környéken: a mennyezeten pattogó vörös fénypontok alól csomókban hull alá a hasisfüst, amitől alig lehet kivenni a bent lévők alakját. Nem sokan vannak odabent, de ez koránt sem tűnik biztosnak. A különféle rejtett zugokból érdes kacagás és halk, őskori techno pumpálása hallatszik. A falakon megsárgult poszterek, egykori koncertek emlékművei élnek végnapjaikat. Egy 2014-es pszichedelikus trance-fesztivál plakátja mellett haladok el, ami ismerősnek tűnik. Még az is lehet, hogy ott voltam, de ki emlékszik már ezekre a dolgokra? Az egy másik világ volt, egy másik élettel.

A bárpult azért viszonylag rendesen meg van világítva, egy meglehetősen idős raszta fazon bámul ránk üveges szemekkel. Ősz fürtjei derék alatt végződnek, súlyuk miatt már jócskán kopaszodik is. A keze mellett, amellyel a pultot támasztja, egy jókora vízipipa tornyosul, amely muzeális darab, egészen biztosan, hogy akadnának, akik ölnének is érte.

- Mit adhatok? - szólal meg, bár nem úgy tűnik, mintha szolgálhatna bármivel is. Mögötte az italos szekrény tátong az ürességtől, néhány kósza ürömpálinka félig üres üvege áll csak magányosan, meg pár színes üveg, melyek tartalma kérdéses.

- Három acélvodkát! - feleli Ake és tekintetével körbejárja a termet. A zavaros füstbe burkolózó alakok beszédének moraja szizál a boxokból.

- Itt nem fizethettek kredittel - közli velünk közönyösen az öreg, mert lerí rólunk, hogy először vagyunk itt. Mindazonáltal hozzászokhatott a csavargókhoz, túlélőkhöz, akiknek ez lehet a környékbeli törzshelye. Nem is értem, a kormány miért nem rohanta már le ezt a helyet, vagy miért nem küldött ki néhány drónt, hogy lebombázza ezt a nyilvánvaló mocsoktanyát.

- Igen, ismerjük a dörgést! - feleli Ake és kabátja alól előhúzza egy apró dobozát, amelyen az állami gyógyszeripar jelképe virít. Társaim kellően informáltak a hellyel kapcsolatban, ahol úgy tűnik, csak gyógyszerrel lehet fizetni. Az öreg komótosan leveszi az egyik színes üveget a polcról és kitölti az italokat,

majd unottan ül vissza a helyére. A hátsó helyiségek felől üvegcsörömpölés hallatszik.

- Egy Prédikátor nevű pasast keresünk - mondja most Halvor, mialatt lehúzzuk az italainkat.

- Akkor sok szerencsét - feleli amaz hűvösen és szájához emeli a vízipipáját. Láthatóan nem szívesen avatkozik bele mások zűrös ügyeibe, amelyek itt mindennap előtérbe kerülnek. Talán megjárta már párszor. Így aztán továbbgördülünk a hátsó helyiségek felé, közben pedig két marcona négerbe botlunk, akik egymást támogatva kifelé tántorognak. Mögöttük, egy apró helyiségből mantraszerű monoton zene ismétlődik. A szobában vaskos gyertyák szolgálnak világításul, a falakon keleti faliszőnyegek szívják be minden idők lepárolgását. Egy kis üvegasztal mögött görnyedő alak figyel fel jöttünkre, s noha félhomály van, meg a látásom sem a régi már, azért rögtön felismerem benne a Prédikátort. Egy nyércbundában trónol a terem közepén, mintha csak az övé lenne az egész szoba. Agyamról újabb nosztalgiadarabkák repedeznek le. A Prédikátor arcvonásai mit sem változtak az évek alatt, elszánt tekintete még mindig a régi, bár az idő rendesen megcserzette a bőrt, nézése pedig fáradt. Azt hiszem ő is felismer minket, mert halványan elmosolyodik - csak halványan, mintha már elszokott volna a falatnyi boldogságtól is - aztán kezével a szemben lévő kanapé felé mutat.

- A jó öreg Prédikátor! - érzékenyülök el kissé, aztán mindhárman kezet fogunk vele és leülünk. Úgy látszik, már nem

sokat beszél, csak, ha muszáj. Nagyon öreg már, percekig csak néz ránk, próbál helyre rakni mindent a fejében, míg végre megszólal:

- Már rég meg kellett volna döglendetek!

- Ez kedves – feleli Halvor, miközben sodrott cigarettákkal teli tárcáját körbekínálja. A Prédikátor nemet int fejével, és előveszi a sajátját, aztán újra beszélni kezd:

- Mi a fészkes fenét kerestek itt?

- Téged, öreg, téged – feleli Ake és meggyújtja a cigarettát.

- Engem már sokan keresnek egy ideje. De ti meg is találattok. Ez nem jó. Valaki köpött, és ha nektek köpött, köpni fog másoknak is.

- Még mindig paranoiás vagy – vágom közbe, de tudom, hogy közben igaza is van.

- És éppen ezért élek még – feleli ellentmondást nem tűrően. – A kibaszott szimatom miatt.

- Jól van, egy kicsit tényleg elfajultak a dolgok – mondja Halvor. – Az ilyesmire nem készítik fel az embert az iskolában, nemde?

- Iskola? – legyint a Prédikátor, és látom rajta, hogy hamarosan zsigerből fogja osztani:

- Különben is mi az iskola az embernek? – folytatja nagy hévvel. – Az csak egyetlen megdönthetetlen tanulságot ver a tanuló fejébe, mégpedig, hogy bármennyit is készüljön, mindig a tanárok jóindulatára van utalva. A tananyag olyan széles, hogy csak a tanár jóindulatán múlik mi és mennyit követel

meg belőle. Kiveszik a sorsunkat a saját kezünkéből. Mindig ez van. Hányszor szembesültünk már a Hivatal értelmetlen szabályaival, amelyeket be kell tartani? Az oktatás arra nevel bennünket, hogy ilyen helyzetben jobb, ha lehajtjuk a fejünket és behódolunk. Mert a tanárnak, a rendőrnek és a Hivatalnak mindig igaza van. Ha pedig nincs, akkor olyan helyzetet teremt, hogy az legyen.

- Úgy is van - szögezi le Ake bólogatva.

- És te, Díjf? Gondolom már nem nagyon jársz edzeni? - sandít rám a Prédikátor. - Na persze, már nincs is, hol, hacsak nem az utcán sprintelsz a drónok előtt, hehe...

- Nem, már nem edzek. De azért jót tett ám, hogy annak idején nyomtuk, mint az örültek. Kevesebbet voltam beteg, kevesebb kreditembe fáj, hogy még élek - mondom, aztán elkomorodom. - De a feleségemet elvitte a vírus. És a fiam is haldoklik.

- Na persze. Mindenki haldoklik. Egy dolgot megtanultam az életben: soha ne bízz orvosokban - feleli. - Csak a kreditedet akarják, és még úgy is csak tárgyként kezelnek. az életteddel üzletelnek. Hát mondj egy okot, hogy miért érdemes még élni?

- Menteni a menthető - vág közbe Halvor.

- Megmenteni bárkit is? Na és? A kormányt nem lehet megdönteni, a rendszer marad, a világ pusztul. Bajtársiasság. Na igen. F fiatal koromban még nagyon is számított. Olyankor az ember azt hiszi, vannak legjobb barátok, és persze vannak

is. Ideig-óraig. De aztán változnak a dolgok, észre sem vesszük olyan alattomosan. Változnak az értékek, és rájössz, hogy már nem azok az emberek érdekelnek, elhidegülsz mindentől. Aztán már csak boldogulni akarsz. Nélkülük.

- Azért jó tudni, hogy számíthatsz valakire, ha kell - mondja Halvor.

- Végző soron csak magadra számíthatsz. Jegyezd meg.

- Én ezt már tudom, öreg - mondom neki. - De az embernek muszáj nyomot hagynia. Nem mintha ez alátámasztaná a létjogosultságát az élethez. Különben valószínűleg ezeknek a nyomoknak sincs semmi értelme, csak annak számít, aki ott hagyja őket, vagy akiknek jelent valamit.

- Ó, hát ez is igaz. Viszont az van, hogy a sok rossz dolog közül, ha egyet helyreállítasz, azonnal egy másik lép a helyébe.

- Akkor te miért vagy itt? - kérdezi Ake. - Mit akarsz az élettől? Miért élsz még?

A Prédikátor elnyomja a cigijét, szájában megbicsaklik egy nyálcsóva, és lemondóan felel:

- Látni akarom a rohadást.

Ahogy én is, egykor a Prédikátor is értékelt az emberi sokszínűséget, ma viszont már undorodik a tökéletlenségeiktől. De mindannyian érezzük, hogy azok után, amin keresztülmentünk, egyszerűen csak végig akarjuk csinálni, akkor is, ha nincs remény, akkor is, ha fáj.

Sokáig feltartjuk a Prédikátort, nem mintha különösebb dolga volna, hacsak nem az elmélkedés a világ sorsán, és további, minden valóság alapot felszívó összeesküvés elméletek gyártása. Beszélünk a régi szép időkről, nosztalgiázunk a partikról, amelyeken hétről hétre darabokra hullottunk, eszünkbe jutnak a legkeményebb éjszakák, zaklatott szeretkezések hátsó sikátorok szemétkupacán és gázolaj alapú járművek hátsó ülésein, s mintha az öreg meg is enyhülne egy kicsit. Mintha emlékezne, de úgy igazán, szívből. Mindenki elpuhul kissé, előkerül egy vízpipa is, meg valami olcsó afgán hasis, amit még be lehet szerezni, és felidézzük az elfakult képeket. De a jövőt nem tudjuk megfejtani. A Prédikátor, aki e tekintetben egykoron a legnagyobb jós volt, s akit ezért a legtöbbben kinevettek, már nem siet előre. Úgy hiszi, innét már nincs tovább, csak ülni kell, és várni, hogy megtörténjen. Mégsem érzem azt, hogy haszontalanul telt el ez a nap, mégiscsak fel fogok kelni holnap is, és továbbcsinálom.

Aztán mielőtt távoznánk, a Prédikátor egy fiolát húz elő a nyércbundájából, és felém nyújtja:

- Vidd el a fiadnak. Talán ér valamit. Egy régi barátomtól kaptam, ti nem hiszem, hogy ismertétek. Egy fél-mutáns volt, Vigyorszemnek hívta magát, az igazi nevét nem tudom, ne is kérdezzétek. Szóval ezt postázta nekem, pár nappal a halála előtt. Nem tudom, mi van benne, de azt írta, ez lehet a gyógyír minden betegségre. Ez az egy van belőle.

Félve nyúlok az üvegce felé, aztán hosszasan szorongatom a kezemben.

- De hát akkor miért nem ittrad már meg? – kérdezem.

- Nekem nem ez a sorsom. Emlékszem, mikor a fiad megszületett. Emlékszem az arcodra. Tudom, még milyen az: boldognak lenni. Akár hiszed, akár nem. Különben meg az is lehet, hogy nem ér semmit, vagy egyenesen kinyírja a gyereket... – legyint, aztán újra rágyújt a pipára.

Nincs itt már több dolgunk. A Prédikátor láthatóan elfáradt, mi pedig megígérjük neki, hogy ha nem bánja, néha eljövünk. Ezzel kapcsolatban nem lelkesedik túlságosan, de tudjuk, hogy legbelül várni fog ránk.

Szótlanul ténfergünk vissza a kijáratig, én pedig azon gondolkodom, hogyan fogom holnap becsempészni a fiolát az át-vizsgáláson, úgy, hogy ne vegyék észre. A kórházak védelmi rendszerei igen fejlettek, a szenzorok azonnal kiszúrnák, egy mozdulat interfész és vége mindennek. Ki kell találnom valamit. Ha kell, belevarratom a testembe ezt a csomagot, de valahogy beviszem a fiamnak. Holnap. Holnapok.

A Vasárnap Négyyszer

„Az álom életszükséglet, főleg a művészeknek / mégpedig annál az egyszerű oknál fogva, hogy az álom nem pihenés, hanem narkózis az érzéstelenítés nélkül töltött ébrenlét után. Az ember nem lehet éjjel-nappal magánál...”

Manuela Gretkowska *Metafizikai Kabaré*

1

Fogom a kezét a párkányon át.

Kiszakadnak a valaha volt szocreálzöld ablakrács elbóbiskolt rozsdaforgácsolásai jól megszokott helyükről, és szélesen mosolyogva hullanak alá a másodikra. Fogaik közt boldogság-légáramlatok süvítenek vissza felém, nézem, hogy magatehetetlenül zsibbadnak el fröccsöntött pillanataim, amelyeket előre megvettem már a benzinkúton. Néhány muskátli piros levele is megszedül, és tudom, hogy ezt A. nem szereti, úgyhogy szólok neki, hogy most már másszon vissza. Kérdően néz rám azokkal a nagy bárány szemeivel. Végül szót fogad, és magától felkapaszkodik a párkányra, aztán összesűrűsödik, és átpréseli magát a rácsokon. A zuhanyzó felé tart. Elnézem meztelen testét, hosszú, kecses lábait, ahogy végigvonul a szobán, és arra gondolok, még mindig milyen jól néz ki, így szülés után is. Hallom, ahogy csobog a piros víz a zuhanytálca érdes felületén. Persze mániákusan ügyel testének tisztaságára. Még az

ilyen viszonylagosan jelentéktelen alkalmakkor is, amikor látogatóba megyünk a rokonsághoz. Álcázott boldogtalanságba eregetett családi viselkedésterápia, idillkurzus havonta legalább egyszer. Ahogy az elvárható egy ilyen fajta családból származó lánytól, mint A.

Megpróbálom hasznossá tenni magam, mert tudom, hogy mindjárt kitör a balhé, ezért inkább felöltöttem B.-t. Nem megy egykönnyen, hiszen jól tudjuk, hogy az ilyen három éves testek mennyire kezelhetetlenek.

A fürdőszoba ajtajának sekélyen futó fénycsíkját egyszer csak megtöri két folt, amelyből előbújik egy-egy fehér nyúl – még jó, hogy nem túl kövérek – és tompa muszogatással elfut a konyha felé. A. kilép a fürdőből, és sietős öltözködésbe kezd. Mindjárt ebédidő, és ilyenkor még segíteni is illik a nagyinak az előkészületekben. Megnyom hát egy gombot a falon, és az idő másfélszeres sebességgel kezd haladni. Tisztára még párhuzamos keresztcsíkok is vannak, mintha videoszalagot pörgetnének egy '88-as Siemens lejátszóban. Jómagam is felállok hirtelen, és a tükörbe nézve megigazítom hárommilliméteres hajamat, miközben arra gondolok, mennyire le van játszva már százszor ez a nap is, hogy csak úgy húzza a szalagot. Előre látom a szokásos erőltetett kézfogásokat, bárgyú mosolyokat *hogyoagypetikém?* – mindenki bólogat, a csirke közben megsült.

Remélem a kutya időközben megdöglött legalább, mert különben nem tudom, hogyan jutok el a verandáig. De lám, A.

máris üzemkész állapotba hozta magát, bespricceli a melle közét a *Bvlgarival*, és kezembe nyomja a kocsi kulcsát. Lehajtom a maradék *Sztolicsnajámat* és rászánom magam, hogy végigcsináljam ezt a vasárnapot.

Odalent a sebváltónál már izgatottan sorakoznak a szivárványszínű karácsonyfák, hogy újra hintázhassanak egy jót, és én meg is szerzem nekik ezt az örömet. A.-nak meg azt, hogy már megint úgy teszek, mintha élvezném az egészet, persze majd barátságosan elbeszélgetek mindenkivel, és úgy teszek, mintha érdekelne az, hogy mi van velük. Ó igen, és persze a sporteredmények. Meg, hogy mennyire elromlott az idő a hétvégére. Vajon lesz eső? Az ablakpárkányon egymás hegyénhátán birkóznak a kivénhedőben lévő cigarettacsikkek, aztán a győztes lesz a mai hamukirály.

Természetesen már azon összeveszünk az első sarkon, hogy milyen zenét hallgassunk. Naiv nőies megfontolásból az olyan elkerülhetetlen slágerekre szavaz, amelyekből folyton csöpög a nyál, sablonosra untatott szöveggel, üzekedő semmitmondással, míg én ostobán éneklek vele a közhelyes szólamokat. Látja rajtam, hogy nem élem bele magam túlságosan, ezért a vasúti kereszteződésnél már meg az a baj. A nagykanyarban felveszünk egy stoppos gyerekülést, ami pont jól jön, mert így legalább bele tudjuk rakni B.-t, aki közben szintén az idegeimre megy folytonos hiszti-granulátumaival. Át a felüljárón lenézek az autópályára és látom, ahogy zebramintás pályamun-

kások festenek fel fehér festékes pamacsokkal nyúl sziluettenket az elválasztóvonal helyére. Mindjárt megérkezünk.

A falu határát jelző meggyötört helységnévtábla fejét varkva hőköl meg jöttünkre. A kopott kiskapu előtt lelassítok, és nagy levegőt véve kihúzom a gyurmapuha slusszkulcsot. A kerítés rácsain át pasztellkukorékolt kutyanyál ellipszisek pankrációnak a motorháztetőre.

Az eb, láthatóan még él, úgyhogy sietősen hozzátapadok a veranda falához, magam előtt tartva B.-t védekezésésképpen, de még így is több ízben belemar az 501-es *Levi's*-embe. Mégis sikerül valahogy eljutni a bejárati ajtóig, amit igyekezetemben majdnem rácsapok A.-ra, pedig nem hiányzik most egy orrműtét finanszírozása.

A szűk bejárati folyosóról – ami az ilyen régimódi parasztházaknál egyébiránt gyakran előfordul – betoppanunk a konyhába, ahol már javában piknikeznek a zsírszemcsék a plafonon. Állott rántott húsos olajszag prűszköli ki magát a hatvanéves gázrezsó szülinapját ünnepelve. A rozszant bútorelemek szemöldöküket felvonva tekintenek ránk, új jövevényekre.

Nagyi a megbántott konyhakő mozaikkockáin táncol, és persze most sem ismer meg. Nekem támad a botjával, és segítségért kiállt. Az utánam beeső A. minden erejét latba vetve próbálja megállítani, miközben én a csapásai elől lehajolva megállapodok egy vonalban a telázzsin székelő házimacska álmos szemével. Mire a szomszéd szobából odacsődülő rokon-

ság nagy része a konyhába érkezik, nagyí már túl van a nehezén, és kiszáradt, vén ajkaival csücsörít balról. Egyél valamit fiam. Inni? Sört? Nem iszom, vezetek mama. Van alkoholmentes is. Na persze. Egyél már.

A faliórán felkunkorodik a nagymutató, és szájba veri a kisebbiket, mire az sírva is fakad. Bekapok egy csirkealsót csak a békesség kedvéért, mire két mézes krémes pimasz kuncogásba kezd. Bemutatok nekik.

A *main hall*-ban már folyik a velős eszmecsere. Miután a felduzzadt rokonság mind a nyolc férfi tagjával kezét ráztam, leülök a legkevésbé fárasztó mellé, és meg sem szólalok. B. elkezdi kergetni a macskát, amely megrémülve ugrál ide-oda a konyhában, s néha hozzánk is beszalad. A. megcsoffadt unokánóvérevel, C-vel cseveg, aki a második baba előnyeit ecseteli. Anyád.

D. jóízűen vedeli a sört, minek folytán időnként a szája is habzik, hiába a szájkosár. Pedig ő belvárosi zsarú volt, tudhatná. Hitler-bajusza a megtévelyedett rendőrfaj egyedi vonása, mely óhatatlanul kiütözik modorán is. Melodramákat mesél az életéből, én meg az erkélyen lévő marihuánabokromra gondolok. A társalgást E. lelkesen hallgatja, annál is inkább, mivel rendőrhallgató az egyetemen. Nemsokára őrmester lesz. Folyik a nyála kifelé a szájából, ahogy figyel, én meg őt figyelem, ahogy figyel. Néha odapillantok B.-re is, aki épp a kandalón mászik felfelé, pedig tudtommal nincsenek is hullókezei.

Az ebédkatonák tartalékosai épp most másznak fel a Matyó hímzéses terítőn, én meg egyre jobban kezdek izzadni az élőhalottak között.

Menjünk ki rágyújtani. Menjünk. F. már kint áll, és lihegve vár minket, ő „A” dohányos a napi két dobozával. Hétvégén még elszántabb, mert akkor a család elől menekül ötpercenként a verandára. Unja az egészet. De nem tesz semmit. Csak szabotál.

A neonzöld szemű újfullandit bal kezemben egy seprűvel tartom vissza a folyamatos támadástól, miközben rágyújtok egy *Stuyvesant*-ra. Ekkor van az, hogy tüntetésképp megérkeznek társaságunk jól szituált hölgy tagjai is, hogy percekben belül megkezdődhessen a vita a nagy temetőbe kimenésről. A szokásos sztori. Ki visz kit, mikor, akkor most hány szál virág legyen. A zshivaj percről-perce csak fokozódik, ahogy a konyhafolyosó kiöblögeti magából A. kikíváncozó rokonságát. A fejemben folyamatosan a *Final Countdown* dallama forog körbe és körbe megállás nélkül. Olykor csakugyan a legelképesztőbb hanghullámok tapadnak rám levakarhatatlanul egész nap, újra meg újra becsusszanva koponyám parányi kis lékein. Ez a végső visszaszámlálás a születésem óta tart.

A délutáni parasztpiknik lassacskán egy megyei szintű népgyűléshez hasonlít, és én pont ott állok a közepén, a nagy tölgyfa tövében.

Már senki nem veszi észre, amikor az orvul rám leselkedő dögnek arzént szórok a kabátzsebemből. Megelégedéssel

nyugtázom, hogy perceken belül rózsaszínül habzó szájjal elvonul a disznóólak irányába. Próbálom hasznosan eltölteni az ily módon megfeneklett időt, ezért jómagam is hátranyargalásztok a kertbe, gyűjteni ezt-azt az esti vacsorához. Lássuk csak: petrezselyem

~ jó lesz a tejszínes garnélához előételként ~

De ahhoz kell még fokhagyma is. És íme.

Kapor:

~ ma esti főételünk a lazac kapros burgonyával ~

Ezek az újkrumplik is megfelelnek.

Az udvar felől újból felsüvít a vénasszonyok sakálüvöltése, F. az 5745. cigarettaját nyomja el a kerti konyha falán. Ijedten összenézünk, majd elfordulunk egymástól, tudván, mi valahol hasonlítunk egymásra. Kilógunk a díszes kompániából, vagy legalábbis szeretnénk. Az idő mindkettőnk számára lajhársprintet vág le ezen a délutánon. De végre történik valami.

Kivonulás a temetőbe.

B. összefutkossa a sírok közti gereblyézést, aztán rá is lép egyre, minek folytán velőtrázó ordítás szakítja félbe a temető áhítatos csendjét. Fekete ruhás öregasszonyok kurvaanyáznak a harmadik sorból, és elkezdik felölteni dzsúdós szerelésüket. Letesszük a virágokat, és nem nézünk a szemükbe. Időputtonyos elmélázás a sírok felett, óhatatlan meghatódás. A. megpróbál sírni, de nem sikerül neki. Tovább biztatom.

Na ezt legalább gyorsan megjártuk, jöhet a vurstli.

Rögvest a temető melletti utcában helyezkedik el az évenkénti hagyományos Búcsú idejének sátorgarmadája, úgyhogy csak gyalogolnunk kell egy kicsit. A sarkon már megjelennek az első hazafelé igyekvő trákok, ahogy rovarszerű kezeikkel próbálják egyensúlyban tartani a holo-lufikat. Sok béna kisebbségi - gondolom, aztán rágyújtok egy *Styvesant*-ra. Elérjük a Búcsú helyszínét, ami egy félutcányi kirakodóvásár mindenféle kacattal: galaktikus jóskártyák, átionizált varázspálcák, használt kriptonit sugárvetők, ilyesmi. Csupa felesleges trák holmi, semmi humánus. De azért beállunk a sorba egy adag féregburgert enni, amihez mi más illene jobban, mint egy korsó epres sör. D. már meglehetősen spiccesen érzi magát, hovatovább jól lerészegedett, úgyhogy megpróbálom megtartani egyensúlyában, mielőtt rádől a japán céllövöldések pultjára. Sajnos mégis sikerül neki, ezért kénytelen vagyok leadni vele pár lézerlövést, különben a ferdeszeműek sértésnek veszik az egészet, aztán majd még jól szétvagdosnának a katanájukkal. Atyaég, D. milyen bénán lő, F. meg sem próbálja, a többiek meg wasabis - zöld teás pattogatott kukoricát majszolgatva röhögnek a virtuális körhinta melletti padon. A. egy hatalmas *sencha* levéllé változik, amint felhörpintem a második epres sört. Lövök néhányat F. helyett, minek folytán bezsebelünk egy plüss trák katonára mintázott babát. Legalább B. jól járt.

Mielőtt D. összeesne az utca közepén, elejét véve a problémáknak, kikísérem az autóhoz, és a többiekkel együtt visszafuvarozom a dédihez. A nap lemenőben, mire rátalálunk ma-

mára a kertben, ahol épp elásni készül az ebet. Halványlila kerozint önt a tetemre, aztán begyűjtja az egészet. Közben F. elszív újabb két cigarettát. Azt hiszem, ideje indulnunk, itt már semmi érdelemges nem történik. Nyálas jókívánságokat kieroeltetve elköszönünk az időközben megköpült társaságtól, aztán irány a sztráda. B. elalszik még a felüljáró előtt, mint ahogy az várható is volt.

Mivel tudom, hogy ez esetben legalább tizenegyig fent lesz, hazaérvén felrántok egy fél kólacsíkot, hogy jobban menjen a *Legózás*. Mikor B. felébred, Pókember épp lenyomja a krokodilember Dr. Connorst a *Cartoon Network*-ön. B. izgatottan vetődik a világító doboz elé. Miközben A. laptopozni kezd, elvonulok egy kicsit maszturbálni, azzal az ürüggyel, hogy fürödni megyek.

Minden mikropillanat feltorlódik az elmémben, önző meg-rázkódtatás csurog rám, és én tudom, hogy ezt akarom mindenek felett.

A forró zuhany kissé felébreszt. A tus szirmaiból ömlő folyam felpezsdíti a bőrömet / bekenem magam mentás tusfürdővel alul is, hogy szinte csípjen. Rögtön utána még el is beszélgetek Mary Jane Parkerrel hogy jobban aludjak. Közben felteszek egy korai *Dijf Sanders* számot az elmélyülés fokozására. Egy nyugat-német *Faber Castell* ceruzával felírom a noteszembe, hogy ne felejtsek el virágot venni holnap A.-nak a házassági évfordulónkra, miközben a fehér özvegy már totál be-üt.

Na lássuk csak: felveszem kamerára, amit délután összeépítettem B.-nek a gyerekszobában, és elmagyarázom mi miért került épp oda, ahova. A mesekönyvek félig kilógva a polcokról tágra nyílt szemekkel kíváncsiskodnak a vállam fölött.

De végül akárhogyan is húzom, eljön a vasárnap esti nagymozi ideje, ami vélhetően most is egy két éve látott *blockbuster* lesz. De lám, az *Azumit* adják: *Aya Ueto* csúcsformában. Csofálkozom egyet, aztán sietősen bebújok a paplan alá, és a fal felé fordulva magamba roskadok, miközben szanaszéjjel kasszabolódik fél Japán: újabb vasárnapot éltem túl.

2

Sárgaláz gyötör az erkélyen.

Sokkos állapotban vagyok az ébredéstől, májam pedig elégtelenül érezvén magát szentséggel és félreköp. Talán mégsem kellett volna tegnap már azt az utolsó *Sztolicsnáját* letolni, hiába mondtam G.-nek, hogy ne töltsön. Már számtalanszor megfogadtam, hogy semmi alkohol, csak Mary Jane-nel kollaborálok, és mégis. Ezek a borzalmas illemek, amikor emberek találkoznak, és akkor jön az erre muszáj inni egy kupicával.

Most meg itt csöpögnek az elhullott legyek az eresz alól az arcomba. Az üveg dohányzóasztalon átlátva számlálom őket a csempén: 5745 darab. A szél felhozza a bazsalikomkommunák vergődésének testes illatát a kertből, mire a *senchám* meghűl annyira, hogy bele merjek kóstolni. A zöld teát soha nem

iszom forrón, inkább langyosan. Jót is fog tenni ez így kora reggel.

Észreveszem, hogy a hamutálban bújócskát játszanak az eldobott cigarettacsikkek, de többnyire nem megy jól nekik. Még alig kelt fel a nap, ezért hangulatfokozásként egy aromagyertyát égetek a teraszon, aminek nagyjából semmi értelme. A gyertya csonkján már kökörcsinkeringőt járnak az olvadt viaszlakók, ahogyan vesztüket érezve duhajkodnak a forróságban. Bőrömön halált megvető bátorsággal kapaszkodnak fel a libabórturisták, nem ismervén sem embert, sem istent – csak másznak tovább.

Egy szál semmiben szívom a *Stuyvesant*-om a szedelődzködő napba bele mélyen, a tejeles füstcsíkok pókhálókat kaszabolnak a támfánál. A család még odabent alszik, de előre látom, hogy még így is A. lesz jobban elfáradva egész nap, pedig ő már tízkor lefeküdt, én meg hajnalig filozofálgattam barátaink és a Fehér Özvegy társaságában. Tudom, hogy még vagy másfél óra, mire ilyenkor vasárnaponként magukhoz térnek, s azonfelül is B. lesz az első – kicsit bekapcsolja még a *Cartoon Network*-ot, kókadozik a Micimackó mintás takarótenger alatt, majd kirohan hozzám a szobámba, hogy menjek vele *Legózni*.

De ezúttal minden felsűrűsödik, mintha telihold mászkált volna tegnap éjjel az égen, és a harmadik cigi után mozgolódást hallok a szobából. Bevonszolom magam, adok egy *jóreggelt* puszit mindkettőjüknek, aztán elmegyek lezuhanyoz-

ni. A tus szirmaiból ömlő folyam felpezsdíti a bőrömet / bekenem magam mentás tusfürdővel alul is, hogy szinte csípjén.

Reggeli helyett egy fél narancs.

Mint később kiderül ez nagy hiba, hiszen éhesen soha nem vagyok partiképes, hovatovább óráról órára nyáladzó vadállattá vedlek. De megint ellazulom az egészet, és csak útközben veszem észre, hogy már megint nem ettem azzal az ürüggyel, hogy majd kibírom odáig. Mindig ez van, amikor családi délutánt tartunk az üzletközpontban.

Kisvártatva az autó sebváltónál sorakoznak izgatottan a szivárványszínű karácsonyfák, hogy újra hintázhassanak egy jót, és én meg is szerzem nekik ezt az örömet A.-val természetesen már azon összeveszünk az első sarkon, hogy milyen zenét hallgassunk. Naiv nőies megfontolásból az elkerülhetetlen slágerekre szavaz, míg én inkább egy korai *Dijf Sanders* koncertfelvételt hallgatnék. A vasúti kereszteződésig ezen vitázunk, aztán a nagykanyarban felveszünk egy stoppos gyerekülést, ami pont jól jön, mert így legalább bele tudjuk rakni B.-t, aki közben szintén az idegeimre megy. Át a felüljárón lenézek az autópályára és látom, ahogy zebramintás pályamunkások festenek fel fehér festékes pamacsokkal nyúl szilueteket az elválasztó csíkok helyére. Mindjárt megérkezünk.

Az üzletház bejárata feletti tetőterazon Pókember épp lenyomja a krokodilember Dr. Connorst, de még sikerül beparkolnunk, mielőtt a déli szárny összedől a küzdelemben. A parkolás nehézkes, de kifizetődő, ha a felső szinti bejáratnál

talál helyet az ember. Ezúttal sikerül is. Felcsatolom B. sélceit, hogy épségben eljuthasson a bejárati tolóajtóig, és én is szöges cipőt húzok. A távolság harminc méter lehet, de nem árt ha elővigyázatosak vagyunk az ilyen csúszós trákszőnyegeken.

A plázában a szokásos kaotikus tömegárubuzgalommal feszülnek a színes textíliák az üzletek kirakataiban, melyek párhuzamos vágással jobbról és balról is zakatolnak mellettünk. Rögtön a belépő folyosón egy információhalmazzal teletömködött, folyamatos áramellátású doboz kiáltozik újabb vendégért, de mi kegyetlenül elsétálunk mellette.

B. persze megint nem bír magával, ahogy ez lenni szokott, így a kényelmetlenségérzéssel meglocsolt kínos nevelési szándék elkerülhetetlen velejárójává válik a hasonló ívű kiruccanásoknak, és ez nem kis öröömre szolgál. Türelmemet már hónapokkal ezelőtt elvesztettem valahol a kertben még. Homlokomon vörös izzadtságcseppek versenyeznek műlesiklásban, amelyik előbb leér a nyakamig, pontot szerez. Ettől ingerültté válok. Próbálom visszatartani B. akut hisztizését, szabálytalan hangulat elváltozásait, kellemetlen helyzeteket teremtő megnyilvánulásait, de már a éttermi részen vereséget szenvedek. A mozgólépcsőn már simára boronált türelemmel nézek ki a szemgolyóimból, ittassá válok a sablonmozdulatoktól, klónmondatoktól. Még arra is rávesznek, hogy hetedszerre is megnézzem azt a tetves akváriumot, miközben már előre tudom, melyik oldalon milyen színű halak vannak. A cápák épp aprí-

tott szörfdeszka törmeléket reggeliznek, szójávérrel. Egy szakállas fazon a ráják termében katasztrófafilmet forgat.

Az ajándékboltban megveszekedett cerkóf hűtőmágnesek duhajkodnak a fehér fémlapokon, az egyik véletlenül a zsebembe ugrik fejest. Még nem vagyunk elkésve a filmről, úgy-hogy lesz idő a gyereket beadni a megőrzőbe, ahol kedvére kalózkodhat, amíg mi művelődünk. Merthogy nem minden hétvégén adnak távol-keleti filmeket egész nap. Ezt ki kellett használni. A mi jegyünk szerint az *Azumi* fél óra múlva kezdődik. Igazán remek darab. *Aya Ueto* csúcsumórában.

A gyermekfelügyeleti megbízás űrlapjára egy nyugat-német *Faber Castell* ceruzával felírom a telefonszámomat, aztán még látom B.-t, ahogy golyóágyúként belerohan a gyerektömegbe: vékony kezecskék és lábacsok száz fokban repdesnek keresztbe.

Filmelőzetesként leadják a *Versus* béna bemutatóját, ami alapján az sem fogja megnézni a filmet, aki eddig elvetemült rajongónak számított. A.-nak el is megy a kedve az egésztől, majdnem bele is fojtja magát a sajtószószba, de amikor megemlítem neki, hogy holnap meg *Wong Kar-Wai* filmeket adnak, újult erőre kap, és épp időben tér magához a kezdéshez.

A mozivászon jó kondiban lévő fénypamacsai házimecset játszanak szívárványszínű teniszütővel majd' két órán keresztül. A samurájlányok öltözéke a japán gimnazisták egyenruhájára hajaz, amitől aztán fel is áll egy darabig, és hiába próbálom lenyugtatni magam, hamarosan azzal az ürüggyel, hogy

pisilnem kell, egy unalmasabb résznél elvonulok a toalettre maszturbálni.

Minden mikropillanat feltorlódik az elmémben, önző meg-rázkódtatás csurog rám, és én tudom, hogy ezt akarom mindenek felett.

A film története közben jócskán előrehalad, de még vissza-érek a véres részekre.

Egész tűrhetően csapkodnak felettem a vasárnap változó hangulatú hullámai. Kiváltom B.-t a megőrzőből, és látom, hogy a háttérben vértócsákban vonaglanak az apró kis matrózok, meg néhány ellenséges kalóz. Falábú Jack elvonul, mert a thai konyhán épp frissen sült garnélákat osztanak. Veszünk is belőle párat. Emellett vacsorára csomagoltatok még pirított tésztát is, hogy A.-nak még főznie se kelljen. Bosszúból kitalálja, hogy menjünk le az alagsori diszkontba bevásárolni. Én már inkább mennék, de mivel úgylis mindig a nők döntenek, ezért nem vitázom sokat. Az üzlet igazán egyedi. Olyan, mint a másik ezer az országban.

De már észrevettem, hogy minden hipermarketbe más típusú emberek járnak. Lássuk csak. A SPAR vagy CORA kicsivel drágább, mint a többiek, viszont szebb a környezet és a jó minőségű termékek vannak nagy választékban, azért a tehetősebbek járnak oda nagyrészt. Láttam már ugyan szakadt alkeszokat is S takarékos kétdekás rummal, de nem ez a jellemző. A Penny Market meg a TESCO a buta arcú idióták lelőhelye. A félnótás birkanemzedéké, akik bénán vezetnek, és

egyáltalán nem azért vesznek Suzukit, mert olcsó, hanem mert minden sorsszerű. A dolgok megtalálják egymást, vonzódnak egymáshoz, mint a mágnes két oldala. Így hát a TESCO-ba értelemszerűen vademberek járnak. Csúnyák és göthösek, arcuk együgyű, és jobb, ha meg sem szólalnak. Ha időnként mégis normális, kellemes küllemű emberek tűnnek fel ilyen helyeken, az csak azért van, mert nem volt nyitva semmi más a városban. Ők a kivételek, akik szemtanúi lehetnek a visszamaradottság diadalának.

Sietek, ahogy csak tudok. Én vagyok a mentőkötél, ami kiemeli a csomagot a veszélyzónából.

Közben plutónium pajzsomat magam mellett tartva folyamatosan fogom fel a rám zúduló közönyt. Sikeresen eljutunk a pénztárig, ahová hegyi trollok merészkedtek le barlangjaikról ma estére kasszázni. Három éticsiga húz el a kódleolvasó bíbor sugara felett. Menekülés tovább. A Navaho dohányáruslány megjátszva mosolyog, de aztán már azt sem, amikor meghallja, hogy hét tekercs Rizzla papírt kérek. A központi tolóajtóig 11,6-ot futok a kék/fehér/piros bevásárlószatyrokkal, és pont ezzel az idővel lettem megyei ezüstérmes 100 méteres síkfutásban, a szakiskolában. Újra fent a felszínen.

Időközben a Hold is felkérérdzkedett a látóhatárra, és máris azon foglalatatoskodik, hogyan túrja ki a Napot a helyéről. A parkolóban kávészünetnyi keresgélés a sorok között, míg aztán sikerül megtalálnunk a fehér nyulat a baloldalon. Nem vagy valami bőbeszédű ma apa. A felüljárón hangyakaptárnyi

tumultus, a lejátzóban ismét a fülkárosodásig játszott népmese-gyerek Cd kolompol. Csak nyugalom.

Az életünk egy autósztroda. Egész végig ott szöszmösölünk a mindennapos torlódásokban, hogy aztán a lehajtó sávra térhessünk. Sohafölde kapuja végre megnyílik. Balról-jobbról gyermekkorunk fáí már úgy öregesen, de még kacsintgatnak ránk, meg néhány kurva is a körforgalomnál / gyere édes.

Olyan szilvalekvárt kenegetnék rájuk, mint amilyet később a pirítósra otthon – persze, hogy felezzik a pirított tésztát. Csak a petyhüdt bambuszdarabokat hagyják meg tunkolni. Ostorcsapáshegynyi élcelődés A.-val az esti filmen. Mert végül akár-hogyan is húzzuk, eljön a vasárnap esti nagymozi ideje, ami vélhetően most is egy két éve látott *blockbuster* lesz. B. harmad-szori felszólításra sem hajlandó fogat mosni, ezért bemegyek a szobájába és megerőszakolom az egyik összerakós játékát. A mesekönyvek félig kilógva a polcokról tágra nyílt szemekkel kíváncsiskodnak a vállam fölött. Bosszúból sietősen bebújok a paplan alá, és a fal felé fordulva magamba roskadok: újabb vasárnapot éltem túl.

3

Koszor, áporodott, halott zokni szag.

Oxigénfojtott levegő szédeleg, és időnként kitántorog a szobából, megvonva ezzel a józanság utolsó csepp reményét is. Kócos fejünk felett az órák óta huncutkodó levedlett mámor-párlatok ripacskodnak fáradhatatlanul, felkenve a hajnalra egy

elmaszatolódott szivárványt, ziháló szemünk mögött felkarpargatva az álmok sarát, hogy ide-oda forgolódva a tölgyfabetétes kanapén, sehogyan se sikerüljön mélyre zuhannunk.

Olyanok vagyunk, mint egy masszív törkölypárlaton átvonuló szentjánosbogárhad: zizegve keressük a bejáratot az álmokból a valóságba, remegve és csuromvizesen ébredünk, ajkunk peremén szikkadt sivatag-délibábbal, homályos szemgolyóink vérekes belvizein túlról magunkhoz térő öntudattal.

Apró kis pontok a földgömbön télapópiros pöttyök nyugatnémet *Faber Castell* ceruzával bejelölgetve, milliányi izzó hedonista kukac, nők és férfiak, párok, csoportok, feketék és fehérek, fiatalok és már nem annyira fiatalok, megszámlálhatatlan pislákoló fényjel a soha fel nem ébredni vágyók világában.

Akik még egy ideig elhiszik, hogy lehet másképp, hogy mégis van értelme, és ez a néhány hétvégéről alattomosan néhány évre táguló meddő öntudatlanság keresés talán végül mégis megoldáshoz vezet, és ahogy a fények felgyúlnak, mi végre látjuk majd, hogy mi van a meder alján.

De persze most sem sikerül.

Csak egy újabb felpauzált éjszaka igen, csak a nagy piros gomb megnyomása a falon újfent pár órára. De most újra vissza kell találni a megjelölt útra, ahogy illik. Sziszeg a sötétség az ajtó alatt beszűrődve a korai nyár tegnap estéről leöblögett maradványairól, amikor egyszerre már nem bírom tovább. Felpattanok, mintha jó kialudtam volna magam, pedig nyil-

vánvaló neonzöld számok állnak a mikrohullámú ételmaradványos ujjlenyomataiban bővelkedő kijelzőjén:

7.12

A család még alszik, de előre látom, hogy még így is A. lesz jobban elfáradva egész nap: bevillannak a jól ismert mozdulatai, lomha mozgása, vibráló nyöszörgése, mikor másnapos. Délután még simán bealszik majd egyet, amire én már sehogyan sem leszek képes, mivel a gyomromból az ereimbe felszívódott, a hasfalamon megtapadt amfetamindaraboknak jócskán elég a három órás pihegés, talán még az is sok.

De mintha a test már felismerné a belé furakodó idegen jövevényeket, s legyintene egyet megszokásból: ó, ezt már ismerem. Volt már nálunk vendégségben. Így aztán évről évre, hónapról hónapra egyre inkább ellenállóvá válok mindenre, amit magamba szedek, s így harminc felett elcsodálkozom a természet körülfonó masszivitásán. Olyan ez, mint egy képlet, amibe a megfelelő értékeket helyettesítve ki kell, hogy jöjjön a végeredmény: ébredés.

Tudom, hogy még vagy másfél óra, mire ilyenkor vasárnaponként magukhoz térnek, s azonfelül is B. lesz az első – kicsit bekapcsolja még a *Cartoon Network*-ot, kókadozik a Micimackó mintás takarótenger alatt, majd kirohan hozzám a szobámba, hogy menjek vele *Legózni*. Tehát nagyjából negyven percem van – rakosgatom magamban az időt össze, miközben vizet kezdek forralni a citromfüves *senchámhoz*. Negyven perc, remek, az sok idő, az elég jól hangzik, most már csak végig kell

futtatni a lépéseket magam előtt. Eltelik a másfél perces áztatási idő, unottan rázom ki a felpuffadt rozsdazöld levélkéket a kukába a bambuszsűrőből. Vacogni kezd a fogam. Pár pillanat az egész. Nem ártana egy kalcium tablettá. Rögvest találok egyet a teásdoboz mellett. Ez jó, már csak egy kis C-vitamin szükségeltetik, hogy megússzam reggeli nélkül, és valahogy elvegetáljak délig, mert enni még úgyis képtelen vagyok. Kibotorkálok a szobámba, apránként megszokva a sűrű massa sötétjét, a másik kettő ütemes szuszogása mellett. Az erkélyről hallom, ahogyan a csalogányok szemtelenül ébrednek a kertben. A fejemben folyamatosan a *Final Countdown* dallama forog körbe és körbe megállás nélkül. Olykor csakugyan a legelképesztőbb hanghullámok tapadnak rám levakarhatatlanul egész nap, újra meg újra becsusszanva koponyám parányi kis lékein. Ez a végső visszaszámlálás a születésem óta tart. Magamra zárom a szobám ajtaját, nehogy valaki megleljen a későbbiekben. A monitor csipás képernyőjével sértetten vágja haptákba magát régóta nyekergő íróasztalágyán: látszik rajta, hogy még aludna tovább, ha tehetné, de nincs több pihenés, megjött a főnök.

Nagyon halkra véve felteszek egy *Dijf Sanders* lemezt, valamelyik klasszikust a koraiakból, aztán leheverek a puffra és rágyújtok egy *Stuyvesant*-ra. Az enyhén sercegő dal ismert harmóniája lassacskán visszaránt a tegnap estébe, a kaleidoszkópban ringatózó tömeg közé, a lábam önkéntelenül felveszi a zene ritmusát, és toporzékolva jártatja magát, miközben az e-

mail-jeimet böngésem. Semmi különös. Az üzenőfalón a szokásos korán kelők: ismert arcok, akik ilyenkor szintén nem bírnak aludni, vagy nagyjából még csak most értek haza valami afterről. Én most már csak a saját kis afteromba süppedve merengek azokról az időkről, amikor még jómagam is megfordultam a második menetben eldugott faházakban közeli erdők ismeretlen útjain, vagy valamelyikünk szobájában, ha éppen elutaztak a szülők. Véget érhetetlen rumlimezők királyi voltunk felvérzett orrsövényekkel, aszalt gumivá mállott lufidarabokkal a zsebünkben, mélyülő filozofálgatásaink közepette mereven bámulva cigarettáink földre hulló paraszát.

És volt, akinél mindig akadt papír.

Felfedeztük magunknak a saját kis *Summer of Love*-unkat egyik nyárról a másikra, telente meg dohos gyárépületekbe visszahúzódkodva. Húsvétra fehér nyulat sütöttünk, Karácsonykor meg Mikuláspörköltet tunkoltunk

Tunk. Tunk.

De aztán az idő szükségszerűen minket is lóvá tett. Elhittük, hogy önmagunkon kívül más is fontos lehet számunkra, hogy meg kell osztanunk azt a temérdek előre pácolt pillanatot valakivel, hogy tartoznunk kell valahová, valamihez. Új nemzedékek jöttek, és mi pislogva álltunk meg a ring szélén, mint akik nem fogták fel, hogy ma este már új bajnokot fognak avatni mindenképp, úgyhogy jöhet a kispad. Kissé kiegészve börtörkálunk most még az öltözőben, hátha visszahívna, hátha jók leszünk még valamire, hiszen a tapasztalat bennünk mo-

zog, velünk van mindörökre, mi már tudjuk azt, amit emezek még csak sejtenek. De mindez persze semmit nem ér, hiszen hiába is próbálnánk meg tanácsot adni neki, vagy rájuk szólni, hiszen mi sem hallgattunk senkire, csak azért se. Sántikálva próbáltunk meg talpon maradni az érvényesnek vélt úton, és bár nemegyszer direkt kiléptünk a sorból, most mégis rá kell jönnünk, hogy már rég rajta sétálunk. Ők meg egyszerűen. Drasztikusan felsűrűsödik a rendszer, és minden ami vele jár, önmagát táplálja, eteti nap, mint nap előre egyre gyorsabban, egyre többet. Végtelen határokon mozog a masszivitás.

A kishűtőből előveszem a *Sztolicsnaját* és töltök magamnak. Már jóleső borzongással nyelem le a második kortyot, miközben megpróbálom lefuttatni magamnak a tegnapi este történeteket:

H.-nak elolvadt a szájában az utolsó lufi, és kimerült arccal jelzi, hogy elfogyott. Kibontsuk a másik palackot is? Szerintem már ne. Hajnali fél négy van öregem, már csak a robotok maradtak, azoknak meg már mindegy. Nincs már pénzük úgy sem, egy rakás lufit eltoltak. Jól van, nekem mindegy, igyunk egy vodkát, aztán húzzunk. Álljunk meg még a parkban elszívni egy dzsoját. Van nálam dobozos sör. I. hazament? Úgy láttam már korán kibukott. Meg sem várta a drum & bass szettetemet, pedig direkt miatta szúrtam be ma. Hozd a palackot, én fizetek. / Ötszázból kérek. Csá, szevasztok, holnap délután vagytok? Eljönnék a cuccokért. Jó, majd bemászom legfeljebb.

*Kutyát kössétek meg hátul. Múltkor is megharapta J.-t, mikor be-
trippeze hazajöttek a fesztiválról. Lépek. Gyere.*

A gomolygó füstből Mary Jane Parker lép elő, és masszírozni kezdi a hátamat. Érzem, hogy arcom bal oldalát megcsapja egy hőhullám, aztán kissé izzad a tenyerem is, miközben érzem, hogy lassan ismét hatalmába kerít a vágyódás. Az amfetamin általában kellemes mellékhatású szerelmi kényszere. Már évek óta, minden ilyen este végeztével, minden egyes átvergődött hajnallal megállíthatatlanul tör előre a kanosság. A drog felpezsdíti a vérem. Jobb helyeken ilyenkor nagyokat kamatyolnak maradék kólacsíkokat nyalogatva egymásról, de nekem marad a négy falam, meg a két kezem. De nagyjából egy is elég. Muszáj tovább serkentenem a boldogsághormonokat, még, még. Kezembe veszem bizsergő farkam, miközben betöltök egy *Audrey Bitoni* videót. Két lábam kitámasztom, amennyire csak bírom az íróasztal két oldallapjával, aztán szépen lassan maszturbálni kezdek. Beleképzelem magam a fazonra nyírt fazon helyébe.

Minden mikropillanat feltorlódik az elmémben, önző meg-
rázkódtatás csurog rám, és én tudom, hogy ezt akarom mindenek felett.

Halkan elélvezek, egyenesen bele az 5745. papírzsebkendő-
be, amit erre a célra használtam. A gyomrom elkezd korogni, de aztán iszok rá még egy kis teát, és fél óráig megint minden
rendben. Elzsibbadva szívok el még egy cigit, aztán úgy dön-

tök, iszom még egy vodkát is. Aztán meghallom B. kiabálását a szobából. Felébredtek.

Bevonszolom magam, adok egy jóreggelt pusztát mindkettőjüknek, aztán elmegyek lezuhanyozni. A tus szirmaiból ömlő folyam felpezsdíti a bőrömet / bekenem magam mentás tusfürdővel alul is, hogy szinte csípjen.

Reggeli helyett egy fél narancs. Böven megteszi, miközben Pókember lenyomja a krokodilember Dr. Connors-t. Zsibbadnak a szemeim is már, mire legózni kezdek, de most még jól is esik, mert miközben elbágyadtan rakosgatom a birodalmi lépegetők fejét a helyükre, érzem, hogy egyre inkább magamhoz térek. A vitamin már beütött, minden pusztát kémia csupán, ami részint irányítható.

Inkább elmosogatok, csak, hogy csináljak valamit. Közben A. haját mos és kókadt mosómedveként járkal ide-oda a lakásban.

A délelőtt vidáman telik, és még mindig nem vagyok éhes. De nagyon jól tudom, hogy egy körül kezdek majd lelassulni, és vészesen kifogyni az energiákból, hogy testem majd felháborodottan megállj-t parancsol, ezért inkább kimegyek a szobámba és belenyalok a mélyhűtőből előkotort átlátszó zacskócskába. Ez jó lesz kora estig, aztán már úgyis mindegy, jöhet az esti film, amely hullámain majd úgyis elalszom.

Eljön az ebédidő.

Rémálom.

És persze megint rakott krumpli van, ahogy eddig valamiféle sorsszerűség által szinte mindig, amikor valamit beszedelek. Szerencsére egyre ritkábban, csupán ha a helyzet vagy a kihűlőben lévő lázadásom apadó kitartása úgy kívánja: két-három havonta, ami nevetséges, ha a mai gimnazisták narkózási szokásait vesszük, pláne ha hozzáképzeljük még Steven Tyler vagy Hunter S. Thompson életútját is. Öreg, megcsofordt éjfélhuszár vagyok én is csak, aki már megtanulta hol a határ, és be is tudja tartani a sebességet. És most ők szintén megtanulják, még ha közben egyik-másik el is hull.

Alig bírom lenyelni a falatokat. Szájpadlásomat dühös burgonyahóhérok kaszásai tépázzák, hiába jönnek be balról a kovászos uborkák. Jobb, ha lepihenek.

Kiballagok a kertbe a medencéhez, miközben az újfyllandi feje beszorul a kiskapu lécei közé. Belevetem magam a vízbe, hogy észhez térjek. Szétcsap a hideg, pedig tudom, hogy legalább harminc fokos. De legalább magamhoz térek. A három villányi habzsolásnak álcázott paprikás krumpli még így is mázsás súlyként nehezedik a gyomromra, amely alkalmasint tágulni próbál, de valami belülről nem ereszti. Lemegyek a víz alá, megpróbálok a medence aljára tapadni, mint valami rája, és próbálok odaszögezni a testem az érdes padlófelülethez. Várom, hogy fogyjon a levegő, hátha itt maradok, hátha nem sikerül a visszatérés a felszínre. Játsszom az idővel, ami közben mégis megszűnik létezni. Ott vagyok, ahol a helyem van. Múltó pillanat vagyok csupán a kozmoszok sercenésnyi összekoc-

canásában, mégis jól érzem magam. Ott vagyok, ahol lennem kell. Minden a megfelelő pillanatban történik, úgy ahogy az energiák összeploccsannak rajtunk, s mi sodródunk velük a következő helyszínre.

Felbukkanok a felszínen.

Megkapaszkodom a medence oldalában, miközben megpróbálok ráállni mindkét lábammal B. vízi deszkájára, de ez a *tribord* most nem egyszerű feladat. Végül valahogy sikerül, és ezen felbuzdulva körbe vízisíelem a babmedencét. Rögvest belefáradok, úgyhogy inkább kimegyek tekerni egyet a napernyő alá, mely most már alaposan elmerült mai munkájában, izzadva fogja fel a ránk leső napsugarakat. A. kiszabadítja a blöki fejét a lécek közül, miközben belépnek a kertbe B-vel.

Megpróbálok lekötni magam egy *Dürrenmatt* krimivel, hogy teljen az idő, és az agyam is kapjon enni végre.

A délután lomhán telik, lassan mindenki elszunnyad rajtam kívül a kertben: a kutyák oldalra dőlve nyüszögnek álmukban, miközben lábuk lelóg a garázs palatetőjéről.

Egyre képtelenebb vagyok felfogni és összerakni magamban az olvasott szavakat, minden olyan gyors de egyben lassú is. Hullámokban váltja egymást a mindent betöltő boldogság és a nyüszítő fáradtságérzet. Leteszem a könyvet, de nem adhatom meg magam az alvásnak: agyam felvonszolja testemet az emeletre a laptopoméért, amin nézhetnék valami filmet.

Az *Azumit* választom eredeti rendezőiben. – *Aya Ueto* csúcsformában.

Szanaszéjjel kaszabolódik fél Japán. Inkább átkapcsolok egy trák csatornára az interneten.

Az este megtévelyült makacssággal nehezedik rám, hogy mindjárt felökleljen. A medencében olvadozó klórtabletták unatkoznak.

A levegő még mindig párásan melegít, de most már ideje megindulni.

Mert végül akárhogy is húzzuk, eljön a vasárnap esti nagymozi ideje, ami vélhetően most is egy két éve látott *blockbuster* lesz. B. harmadszori felszólításra sem hajlandó fogat mosni, ezért bemegyek a szobájába és megerőszakolom az egyik összerakós játékát. A mesekönyvek félig kilógva a polcokról tágra nyílt szemekkel kíváncsiskodnak a vállam fölött. Bosszúból sietősen bebújok a paplan alá, és a fal felé fordulva magamba roskadok: újabb vasárnapot éltem túl.

4

Az átszűrt, lefejtett, vegytisztított, ám még így is oxigénhiányos levegő a falra szelet szellőzőrendszeren át napijegyre adagolva ömlik felettünk. Hömpölygő cukrozatlan létmassza, mely kávé helyett gőzölög be pórusainkba. Először én térek magamhoz persze, és arra gondolok, milyen jól esne most egy *sencha* tea az erkélyen, de rögtön rájövök, hogy ez csak szervezetem feltételes reflexe a múltra, amely már nem tekinthető megerősítő jellegű ingernek, ezért az érzés el is múlik. Japán teát ugyan töménytelen mennyiségben lehet még kapni, de ha az erkélyre

kimegyek védőruha nélkül, akkor meg is lesz A. reggelije, csak be kell valamivel kampózni a cuppanós kis húsmaradványaimat.

Tudom, hogy még vagy másfél óra, mire ilyenkor vasárnapként magukhoz térnek, s azonfelül is B. lesz az első aki megfoszt sohasem volt szabadságomtól, és vélhetően a *Cartoon Network*-ot kéri majd reggelire csokis zabpehellyel. De aztán igyekeznünk kell. Déli tizenkettőre megérkezik a transzferjárat, úgyhogy jobb ha máris kiveszem az eperszörpbe pácolt felszálló jegyeket a hűtőből, hogy addig még meg tudjanak száradni. Nem ártana egy kalcium tableta. Rögvest találok is egyet a teásdoboz mellett. Ez jó.

Bekapcsolom a kistévét a konyhában.

A reggeli felkelős műsorban Ázsiai Uniós tinédzserek maszturbálnak tamagocsi-prütyögésbe hajló zajokra egy kör alakú forgószínpadon. Mind a hat fiú és lány fejében egyszerre villan fel, hogy:

Minden mikropillanat feltorlódik az elmémbe, önző megrázkód-tatás csurog rám, és én tudom, hogy ezt akarom mindenképp felett.

Átkapcsolok az időjárás jelentés csatornájára, hogy megnézem, milyen idő várható a felszállásnál. Feltehetőleg A. már végignyálazta az összes létező információbázist az időjárással kapcsolatban, de mivel szánt szándékkal nem figyeltem rá, így most leköthetem magam. Kinyitom a hűtőt és egy *Lego* emberke integet a Világ Legjobb Kakaójának durván kifeslett kartondobozából. Egyelőre félreültem a lapsajtók tetejére, aztán

nekilátok reggelit készíteni. Az étkezőasztalon a tegnap esti kenyérháború győztes morzsái vánszorognak el vérző kezekkel, sebes lábakkal, néhányuknak még feje sincs. A kereszt-rejtvénye félig lelóg a sarokról, mintha pár kenyérmorzsa azon gyakorolta volna a toronyugrást. A papír tetején oldalt egy EU szabvány ceruza, amit az átszerveződött egykori *Faber Castell* cég gyárt még mindig. A sorokra nézve azt veszem észre, hogy A. majdnem megfejtette már az egész oldalt, csupán egy függőleges kis sorocska hiányzik. Ezt is alig venni észre, a mű szinte tökéletes, de mire a rántottám elkészül már meglehetősen nyugtalan vagyok, hogy mi lehet az, amit A. nem tudott megfejtetni. Kisvártatva a kérdés elé vetem magam. Korai XXI. Századi japán film egy szamuráj hősnőről, öt betű. Ez könnyű. *Azumi*. Az egyik legjobb kelet-ázsiai mozi. *Aya Ueto* csúcshorában. Ezt nem tudni. Lesz mivel bosszantanom A.-t. Pedig egyszer láttuk is együtt, mikor még B. kisebb volt. Kellett is emlegetni. Máris hallom, ahogy bent megszólal a televízió szlogenje, aztán B. már fel is kiállt, hogy gyere apa, a Pókember a mai részben lenyomja a krokodilember Dr. Connorst. Inkább kihagyom, és a rántotta után desszertnek bedobom az utolsó cigarettafejemet a fali konzolba, hogy dobjon még egy *Styvesant*-ot így elutazás előtt. Most már igazán megérdemlem. Végre eljött a nagy nap, itt hagyjuk ezt a napalmfészket.

Meg is indulok zuhanyozni, de meglepetten látom, hogy B. már alattomosan megelőzött.

Elnézem meztelen testét, hosszú, kecses lábait, hallom, ahogy csobog a piros víz a zuhanytálca érdes felületén. Persze mániákusan ügyel testének tisztaságára. A fürdőszoba ajtajának sekélyen futó fénycsíkját egyszer csak megtöri két folt, amelyből előbújik egy-egy fehér nyúl – még jó, hogy nem túl kövérek – és tompa muszogással elfut a konyha felé. A. kilép a fürdőből, és sietős öltözködésbe kezd.

Most már igazán én jövök. A tus szirmaiból ömlő folyam felpezsdíti a bőrömet / bekenem magam mentás tusfürdővel alul is, hogy szinte csípjén. Ettől aztán polkát kezdenek el járni a gondolataim, morajlik felfele a múlt, felidézem a pillanatok, rendszertelen időbeli ugrásokkal kéredzkednek fel a megmerevedett momentumok, meg, hogy ez alatt hányszor is beszélgettem *Mary Jane Parkerrel* is, amíg végül le nem lőtték, látom, ahogy fehér özvegyek dobják oda magukat utolsóknak, aztán jön a ferde szemű milícia és felnyalja a tömbházak szélét is. A. hangja térít magamhoz, hogy most már ideje lenne lekódogolni a poggyászokat, hát akkor meg igyekezzek.

Gyorsan bedobok még néhány szivárványszínű karácsonyfát a kisebbik bőröndömbe, hogy legyen, ami majd emlékeztet az egykori otthonra, aztán ettől úgy meghatódom, hogy szinte képtelen vagyok egyedül felöltözni. Végül B. rám húzza a hőálló azúrkék kevlárdresszt, és kezdek egyenesbe jönni.

Mire a transzferjelző csengő megszólal, és jelzi, hogy az már a kettővel előttünk lévő sarkon jár, nekikészülődünk. Mindenki fogja a maga kis cókmókját és nekiindul a liftnek. Én egy

néger rabszolgával vitetem le a holmimat. Kilépünk a tömbház főbejáratán, és egy pillanatra megcsap minket a bűzös levegő szaga. Egyre csak romlik a levegőminőség, az már igaz. Oda is lépek az egyik villanyoszlopra rögzített oxigéndúsítóhoz, hogy felfrissüljek. Perceken belül megérkezik a légbusz. A tulakodás megkezdődik, de végül sikerül feljutnom a kalauzrobot elé, ahol felmutatom a kártyákat, és beljebb zsúfolódunk. A jármű halkán felzúg, és útnak indul. A kaluzrobot persze már az első sarkon összeveszik a diszpécserrel, hogy milyen zenét szolgáltatson az utasoknak, és végül egy korai *Dijf Sanders* dalnál kötnek ki, ami pont ideillik. A mindenhol egyforma házak egymás után követik önmagukat, mintha egy kifogyhatatlan festékkel szürke csíkot húznánk a végtelenbe. A transzferjárat most már lassan húsz perce zakatol, az emberek mereven bámulnak kifelé a nagy semmi egyformaságába.

Át a felüljárón lenézek az autópályára és látom, ahogy zebra- és pályamunkások festenek fel fehér festékes pamacsokkal nyúl szilvetteket az elválasztó csíkok helyére. Mindjárt megérkezünk.

Innen már látni is lehet a monstrumszerű úrhajók sziluettjét a tűző napon keresztül is, bár még csak a kilövőbázis kapujához közelítünk. Tucatnyi trák ór vár minket a bejáratnál.

A tömeg akkurátus odafigyeléssel letódul a légbuszról, és a mozgó járdára veti magát. A csoportok felveszik a járda beilleszkedési ritmusát: szépen sorban, egymás mögött, feszes egyformasággal suhognak a szkafanderek, mindenki szürké-

ben. A rovarszerű trákok emberi nyelven szólva hozzánk terelgetnek mindenkit a megfelelő irányba. A zümmögő járda egyenesen a 40-es jelzésű állomáshoz visz minket. Jókora tömegáram folyik keresztül egymáson mindenfelől látszólag kusza összevisszaságban, mégis valamiféle meghatározhatatlan bogár rendszer szerint. De igazán mindegy már. Én már csak a csomagjaimra figyelek, nehogy valami külvárosi bunkó felkapja az utolsó pillanatban. Ezekről a majomivadékoktól minden kitelik. Egyre melegebb lesz, ezért a menet meglehetősen sietve halad már, a bogarak is idegesek. Nekik sem mindegy ez az utolsó néhány nap. Tudósaik persze bizonyára aprólékos gondossággal számolták ki, hogy mikor jön el az idő, de még ők is tévedhetnek, habár rövid együttélésünk történelmében erre nem sok példa volt eddig. Talán egyedül az ember túlélőképességét nézték el csúnyán, ami viszont úgy fest, hogy végezetesnek bizonyul. Azt hitték, hogy az emberiség az ő irányításuk alatt nem teszi tönkre lakóhelyét, nem változtatja sivataggá vagy jégtengerré az egyetlen helyet, ahol megvetheti lábát, nem vágja maga alatt a fát, befejezi önpusztító életmódját. De határozott módszereikkel, csökönyös energiatakarékoskodásaikkal csupán halogatni tudták az elkerülhetlent, ami most bekövetkezett: a föld elhasználódott. Ideje költözni.

A. szerint már évekkal ezelőtt meg lehetett a terük erre az esetre is, hiszen bár az emberi környezet szennyezést vissza bírták szorítani alacsony értékre, önmaguk salakjára nem gondoltak. Az életfeltételeikhez szükséges argonnal mára mérgező

mértékig szórták tele a levegőt, az ezzel járó környezetbeli elváltozások pedig lakhatatlanná tették mindkét faj számára ezt a bolygót. Így már egészen más lett a helyzet, s az Unió Kormány a '67-es Che Guevarás lázadás óta először került olyan helyzetbe, amikor reális esély mutatkozott arra, hogy feltételeket szabhasson az odáig egyeduralkodói döntéseket hozó Trák Kormánnyal szemben.

Ideje költözni. A trákoknak a Vénuszon is szükségük lesz emberi munkaerőre az argon bányászásához, hiszen undorodnak az efféle munkától, meg aztán csápjaikkal csak nehézkesen tudnak ilyen jellegű munkát végezni. Nehéz kezelni az argonbontó gépeket egy egyszerű trák zsoldos számára.

B. szájátva bámulja a fölénk tornyosodó komphajót, nyaka már majdnem 180 fokos szögben elhajlott, csak a csúf szkafander menti meg fejét a melléptyanástól. Nem is tudom, de olyan érzésem van, mintha valami régi, hatvanas évekbeli sci-fi filmben lennénk. Furcsa Előázatatott jelzőfények pislognak a közeledő hajó oldalán körbe, lilás árnyalatuk melegséget áraszt szét a sűrű emberi ködben. Csöndesen morgó óriásunk hasára az 5745-ös sorszám van felfestve. Jó néhány hajó indul még a világ minden részéről, hogy evakuálja a két fajt a földről. Pár ezer idős és gyógyíthatatlan ember állítólag itt marad, de erről pontos adatokat nem közölt egyik kormány sem – vélhetően legjobb belátásuk szerint ítéleztek, mint mindig. De mi most végre elmegyünk. Az utolsó vasárnapunk a földön. A föld utolsó vasárnapja.

Ahogy felszállunk a beemelő rámpára, és lassan befolyunk a gépezet résein, a külső folyosókon halkán szól a zene az apró hangfalakból: ezt ismerem is: a *Final Countdown* az.

Kellékek

„Az olyan emberek, mint én magam, vagy, mint amilyen magából lehet egyszer, sohasem érnek el semmit. Mi túlságosan józaneszűek vagyunk, túlságosan értelmesek... Az emberek szívesen meghallgatják a filozófusokat egy kis szórakoztatás erejéig... de, hogy értelmes ember tanácsai szerint cselekedjenek – arról soha nincs szó.”

Aldous Huxley: Nyár a kastélyban

Először is töltök magamnak egy Sztolicsnaját, mert tudom, hogy addig képtelen vagyok magamhoz térni, míg nem érzem az ízét a szájpapdásomon. A telefonom ébresztőzenéje egy régi goa-trance, amit évek óta nem bírok megunni, és a készülék is azért merül le olyan gyorsan, mert minden reggel hagyom, hogy végigmenjen a dal. Miközben szól, én sugárhajtású repülőt hajtogatok a takaróból, és felreptetem az ágyból, körbe a szobába. Aztán megindulok végre a fürdő felé.

A kistükörből az öregedő, bozontos Rozsomák szemez vissza, így hát úgy döntök, mégis megfésülködöm. Több tonna fésű hever szanaszét a csempén, mégsem találok a kedvencemet, azt a tigriscsíkozottat, amit nagyapám hozott a Titánról. De legalább az elefántcsontnyelű fogkefém megvan. A guano ízesítésű fogpaszta már marja is a szám szélét, ahogy sikálom a fogzománctáblákat. A dal lassan lejár, a telefonom pedig tíz perc múlva újratekdi a nyolc perces felvételt, de ezt már nem várom meg. A WC kagylóba dobom, és inkább elmegyek felöltözni.

A gardróbban lakó kiscsajtól elkérem a hétfői ingemet, amely mályvaszínű, mint az ő szeme. Selymesen simul mellemre, ahogyan begombolom magamon a szekrénybe épített tükör előtt. A lány közben még mindig a farkamat bámulja, amely pont a szeme előtt lifeg fejmagasságban. Nem tudom, elmúlt-e már tizennyolc, de biztosan látott már ilyet. A békeség kedvéért mégis rácsukom az ajtót és átlépek a fehérneműs fiókokhoz.

Miközben tovább öltözöm, kedvem támad egy kis közéletre, úgyhogy bekapcsolom a TV-t, amiben már javában süvítenek a reggeli hírek:

A kormány államosítani készül a pislogást, mint már amúgy is adóköteles tevékenységet. A vakok tüntetnek. Kínában újabb dinoszaurusz-tetemeteket halásztak ki a tengerből, pusztulásukat feltehetően ismét a globális felmelegedés okozta, de ezt minden multinacionális nagyvállalat kétségbe vonja. A múlt héten elfogott olasz maffiavezér elleni per koronatanúí tegnap este öngyilkosságot követtek el Nápolyban. Az amerikaiak ma hajnalban ismét lerohantak egy közel-keleti országot, hogy békés szándékkal rendet teremtsenek. A kőolaj ára felfelé ingadozik, a tőzsde jól áll. A reggeli korrupciós ráta az or-

szágban még csak negyven százalékon, a gazdasági miniszter keményvalutát bőfö-gött, szóval egész jó napnak nézünk elébe.

A konyhában elindítom a turmixgépet, amelyet jól telepakolo-
lok különféle dolgokkal: teszlek bele gyorsan felszívódó prote-
int és tiszta aminosavakat is, aztán rostot meg amfetamint, hi-
szen mindezek az egészséges reggeli nélkülözhetetlen kellékei.
Miután felhajtom ezt a kókuszos-ananászos moslék állagú
italt, a hűtőből kiveszem a felolvasztott húscsapatokat, amelye-
ket a legutóbbi öngyilkos merénylet helyszínén szedtem össze
a házi-krokodilnak. Ahogy a nyers húsrstok önmaguk levén
át az etetőtálkába fröccsennek már hallom is az állat lépteit a
folyosóról. Biztosan ma is a bejárat előtt aludt, ahogy mosta-
nában mindig szokott. Valami hidegvérűre van rákattanva, aki
a szomszédba költözött nemrég. Állítólag orvgyilkos. S lám
kidugja érdes busafejét a nappali sarkán a drága, és lomhán
halad felém reggelizni. Megsimogatom, és arra gondolok,
hogy nem igazán vagyok én jó apja ennek a gyereknek. Állan-
dóan dolgozom, vagy a saját boldogságomat helyezem előtér-
be, rá meg nem marad időm. Most is csak fogom a kulcsokat
és elindulok. Sajnos le kell foglalnia magát nélkülem, és meg
kell tapasztalnia, hogy a szülők egyszer csak elengedik utóda-
ik kezét és magukra hagyják őket. Az állatvilág különös csodá-
ja ez. Más emlősöknél is megfigyelhető.

A reggeli pinaszag, ami a kertvárosi utcán terjeng, már egé-
szen poshadt jellegű, ami azt jelenti, hogy a fertőtlenítőbrigád

ma elaludt. Nem vagyok meggyőződve róla, hogy a havonta fizetett roppant sterilizációs összegek megtérülnek.

A postaládából egy mumifikálódott hittérítő fejét kaparom ki, hogy elérjem a reklámújságokat. Leárazás a Heppy Market-ben: csak ma 90%-os hasnyálmirigykonzerv fél áron. Amíg a készlet tart. Fontolóra veszem az ajánlatot, aztán kidobok egy kézigránátot az útra, hogy egy taxis megálljon. De a rutinos indiai, aki a soron következőt vezeti, már nyomja is a turbó gombot, mire az autó átugrat a robbanás keltette lyuk felett, és tovább hajt. Hiába. Ezek a cseles bevándorlók már nagyon képzettek. Jobb lesz, ha gyalog megyek, de akkor lehet, hogy a főnököm megkéssel, ha elkések. Elnézem a szomszéd háza elé emelt nemzeti khacskar-t, és arra gondolok, hogy akkor már jobb, ha ma be se megyek.

Ezért aztán a parkban lévő játszótér felé fordulok, hátha kint hagytak néhány tinit vasárnap délutánról. Egész tisztességes a kínálat ilyenkor a parkban. Üldögélnek, füvezgetnek és kibeszélik szájalmas érzelmi kitöréseik hátterét, amiről azt hiszik, bármiféle fontossággal bír. A lányok az előző esti flanellízzel a szájukban megtárgyalják a szombati diszkót, hogy ki-kivel feküdt le, és mennyit engedett, a fiúk meg tartalommentes műanyag popzenét lebegtetnek simogatós telefonjaikról, vagy ha rossz idő van, akkor ócsárolós rap-et.

A park előtti sarki presszónál különös mintázatú, felturbózott tolószékek vannak kikötve, némelyik még prüszköl is, odabentről pedig duhaj mulatozás hangzik. A „Love me ten-

der"-t éneklik megasztárokat megszegyenítő tónusban, az épület falai remegnek a gyönyörtől. Úgy döntök, mégsem megyek be, mert akkor a sok vodkától később nem lenne kedvem ebédelni. Márpedig a kiadós ebéd az élet nélkülözhetetlen kelléke.

Tovább ropom a járdát a park oldalába húzott ABC felé, amely előtt egy nénike oxigénpalackot szlopál. Látszik rajta, hogy függő. Egy anyuka dühösen rángatja ki a boltból kislányát, aki *Hello Sidney*-s eufória-injekcióért hisztizik. Szokásos reggeli körkép. És ez még mindig csak a külváros.

Úgy döntök, bemegyek, hogy vegyek egy kis peyotl levét estére. Ha szerencsém van, még kapok a reggeli friss főzetből.

A boltban minden csupazöld, és alig lézeng pár jól szituált fejevadász, így gyorsan a pénztárhoz jutok. A lány, aki a digitális árlelőzővel masszírozza magát a lába közt, unottan néz fel rám. Szomorúan konstátálom, hogy néhány éve még milyen jó nő volt, most meg tessék. Az elvidékiesedés tipikus példája. A hátsócombjára meg a derekára vaskos zsírrétegek rakódtak, és már tokája is akad. Pedig hogy rá voltam izgulva. De mit csinálnak magukkal az emberek? Nem néznek tükörbe reggel? Biztos kifogott valami *original rootboyt*, aki mellett szépen megterebélyesedett.

Kezdj el futni! – gondolom, és kifizetem a két doboz lötytyöt. Az egyik sárkánygyümölcs ízű, a másik meg madártej. Úgy döntök, hogy veszek még a *Felnőtté Válás Keserű Pirulájából* is, amely leakciózva virít a pénztárnál az óvszerek és a rágógu-

mik mellett. Egy pillanatig még elnézem a lány szemeit, aztán analitikusan a tapasztalataimra gondolok, és inkább megyek.

Az utcán közben már felvonultak a közrendfenntartó szervek. Amíg bent voltam, az első reggeli osztagok már sorfallá nyúltak szét a kerítések meg a falak mentén. Nézem, ahogy Dávid-csillag alakú vállapukon megtorpan a napfény, feszes arcuk ragyog a dicsőségtől, örömtől hámló tekintetük pedig gnómaként feszül felém. De a lelkem már rég elsikárolódott.

Elrobog a neonzöld iskolás busz is, rajta visítózó elsősökkel és a plexire passzírozott nevelőnőkkel. Végre elérem a parkot, ahol a fák azúrkéken csillognak, a játszótéren viszont egy-két maszturbáló kutyán kívül senki nincs. Ez elszomorít. Jó lett volna egy kicsit huncutkodni még délelőtt, ha már így alakult. De manapság olyan kevés az öröm az életben, mint az „r” betű nélküli hónapok.

Tovább megyek hát céltalanul a belváros felé, és hamarosan el is érem. Onnan lehet észrevenni, hogy az ember már a belvárosban jár, hogy az utcán a házak nemzeti színűre vannak mázolja: a tetők, és a házfalak egységesen pompáznak. A bent lakóknak fogalmuk sincs, hogy ketrecbe vannak zárva, hogy a rendszer kizsákmányolja, kibebezi, és feltrancsírozza őket mielőtt föl zabáltatja a Többivel. Az ember kiszolgáltatott, mert más tulajdona.

Akárhogy is, de azért akadnak itt népszerűtlen sikátorok. Eszembe is jut, hogy az egyikben régi művészfilmeket árulnak

feketén, ezért arra veszem az irányt. A felettem hasító égcsík függőleges párhuzamban kísér tovább utamon.

Hamarosan a Kidobott Kellékek utcában találok magam. Mindenhol kosz és penész lapul. A falak itt rozsdabarnák és büdösek. Halomban állnak a dolgok. Mindenféle dolog, amit az ember csak el tud képzelni.

A szemetes konténerek körüli őrzöngő hajléktalantömeg zsvivaja morajlik a fülem tövén. Egyiküknek sikerül egy kidobott, de még egészen használható pornósztrát kihalásznia, amit a többiek nem vesznek jó néven. Megindul a harc a nő kegyeiért. Épp abban a pillanatban, amikor már majdnem behánynék, kiválik közülük egy, és felém tart. Félhosszú rasztát visel, és nagyjából velem egyidős. Úgy néz ki, mint aki nappal keményen melózik, estére meg átvedlik egy élő droglaborrá. Dolgozik, hazamegy, zenéket gyárt, mert szereti, aztán ennyi az élete. Otthon nincs kötelesség vagy felelősség, nincs család. Még mindig a szüleinél lakik. Aztán a szülei meghalnak, ő meg egyedül marad, de már majdnem ötven, mire összejön egy huszonéves lánnyal, s ha mégsem, majd arra gondol, milyen jó lenne visszamenni húsz évet ezzel a tudással.

- Minden rendben jó ember? - kérdezi, ahogy közeledik. -
Min fáj a feje?

- Nem tudom, csak úgy fáj - felelem, azt se tudom miért.

- Na jöjjön csak, majd én meggyógyítom! Orvos vagyok.

- Nem hiszem, hogy tudna rajtam segíteni. Senki sem tud, évek óta - felelem megbékélt felnőtt hangján kényszeredetten.

- Az nem lehet. Mindennek megvan az oka. És az én módszerem nagyon jó.

- Már nem hiszek semmilyen módszerben - válaszolom és az elmúlt évek fájdalmas kezeléseire gondolok. - Jövő héten ünneplem a harmadik II. Születésnapomat.

- Higgyen nekem, nem vagyok sarlatán.

Valamiért őszintének tűnik, és ha már úgy se megyek be dolgozni, akkor miért ne? Úgy döntök, követem.

A gazdagnegyed felé invitál, ami csak két villamosmegálló lenne, ám ő ismer egy rövidebb utat a csatornákon át. Ennek ellenére valamiért még így is órákon át bolyongunk a rózsaszínre mázolt alagútrendszerben, ahol eper és málnaszag pállik a lábunk keltette csobbanásokkal. Időnként rémült kiskacsák rebbennek odébb utunkból, s bár felettébb bosszantóak, tudjuk, hogy csak az átlagos alagútrendszerek alapvető kellékei.

Végre kibukkanunk egy tágabb teremben, ahol egy kisebb patkánycsoportosulás illegális kortárs verseket írogat. A lábaik közt fémesen kongó dinitrogén-oxidos palackocskák gurguláznak. Úgy tűnik, be vannak lufizva, mert folytonosan nyihegnek, miközben csöppnyi agyukkal próbálják megfogni azt a leírhatatlan érzést. Némelyikük időnként felmond pár szót egy diktafonra, aztán tovább megy a móka.

Elnézném még őket, de a csodatevésre tudtán kívül vállalkozó vezetőm már integet a liftből.

Belépek mellé, és a titánberakató liftkapszula hangtalanul megindul felfelé. Odabent a kalitkában puhára szelt dubtechno szól. Nagyon kellemes. Az embernek szinte kedve volna tőle egy kis amfetaminhoz. Mosolygok vezetőmre, ő meg visszamosolyog. Olyanok vagyunk most, mint két szájalmasan béna szereplő egy argentin szappanoperában.

Jó tíz perc után végre megáll a lift és a védőrácsok morogva félretolódnak. Egy hatalmas előcsarnokba jutunk, melyben vaskos díszoszlopok magaslanak, és észreveszek néhány értékes római kori antikszobrot is, melyeknek már rég nyoma veszett. A szobrokon meg az oszlopokon kopasz cerkófmajmok lézengenek, néhányuk felvisít jöttömre.

A szemközt lévő bejárati ajtóhoz megyünk, keresztül a padlócsempéhez tapadt száraz banánhéjalmokon és elhasznált óvszereken.

Az ajtó mögött egy átlagos orvosi rendelő szűk folyosója vár, a végén egy másik ajtóval, amely előtt egy szűk kis ablakból egy szőke nő kukucskál ki felénk. A folyosó oldalfalai eldobált mankókkal, megtiport szemüvegkeretekből kirobbant lencsékkel vannak kiszórva, középen meg egy szétrugdosott kerekesszék haldoklik.

A szélesen mosolygó szőke asszisztens feje visszasiklik a nyíláson, és máris kattant a zár az ajtóban. Egy idős hölgy tart kifelé, bizonyára az előző beteg. A szájából egy pettyes garné-

larák farka ficáncol, ám ettől eltekintve, a hölgy, mintha kicsatanna az egészségtől. Vehemensen rohan el mellettünk, füttyörészni is próbál jókedvében, de az állat miatt csak pfuffogások pufognak ki a szája szélén, amely úgy hullámzik, mintha fújna a szél oldalról.

- Van, aki pont azért vesz BMW-t, mert az státuszsimbólum, én meg pont nem! Érti? – kérdezi az orvos, miközben beinvitál a rendelőjébe. Valami hasonlóan frappánsal akarok visszavágni, ezért ezt mondom:

- Több tucat éhező gyermek hal meg naponta Afrikában. Mi értelme ennek? Mi értelme az ő néhány éves életüknek, ami semmivel sem viszi előrébb a világ dolgait. S, ha létezik isten, miért pazarolja ilyen hiábavaló életekre az energiáját?

- Nekem is az a kedvenc számom – feleli, és leültet a szoba közepén lévő fotelba. Ő a széles asztalnál foglal helyet velem szemben, s valahonnan máris előugrik az asszisztensnő, fehér miniszoknyában, áttetsző harisnyatartóval. Jó alakja van, és nagyon dekoratív. A feje meg mindegy is. Régen mindig az arcot meg a melleket néztem meg először egy nőn, de ahogy öregszem egyre inkább a lábak és a fenekék meg az alak iránt érdeklődöm.

- Cosette, drágám, majd készítsen elő egy egészen fiatalot, legyen szíves! – veti oda neki az orvos, akinek igazából még a nevét sem tudom, már ha tényleg úgy hívják.

- Igen doktor úr! – csipegi a nő, és ellibeg. Három másodpercnyi libabőrös hullám lök meg.

- Nos, amint említettem, az én módszerem nagyon speciális, de ugyanolyan hatásos is – folytatja a doktor. – Csupán két lehetőség közül kell döntenie. Nézze csak: – S látom, hogy a szőke cica már jön is visszafelé, kezében egy kisebb méretű, kapálódzó garnélával, amely segélykiáltásokat próbál az ajtó felé küldeni, de senki nem hallja meg.

- Ez meg mi a p@#!%**? – kérdezem meglepetten, és tényleg:

- Ez a rákterápia. Minden betegségre hatásos. Még a rákra is. Megszünteti minden baját.

- De hát hogy működik? – kérdezem aggódva és hátrébb szorítom magam a fotelban, pedig nincs tovább.

- Csak berakjuk az állatot a szájába, az meg kikaparja a betegséget odalentről. Egyszerű. Működik, higgye el.

- Ez lenne az egyik lehetőség.

- Úgy van.

- És mi a másik?

- Ejj, maguknál fiatal, tette kész férfiaknál mindig ez van. Cosette, készítse elő a különszobát!

- Igen doktor úr! – csipegi Cosette, és ellibeg.

- Szóval? – érdeklődöm.

- A másik nagyon jó módszer a betegségek kiűzésére, egy jó kiadós Lingam masszázis.

- Az meg mi?

- Azt javaslom, fizessen huszonötezer kreditet és menjen be a másik szobába – feleli és vigyorog.

Végső soron mind csak szeretetre vágyunk. De hatalommal, sikerrel és önmegvalósítással takargatjuk. Nem tudom, mire vállalkozom, de mivel jószerivel mindig az első benyomás után döntök, végül beadom a derekam. A garnélaráknál csak jobb lehet.

- Oké! – felelem, és odanyújtom a csuklómat az asztal sarkán lévő leolvasó-konzolhoz, amely csippan egyet.

- Remek! – örvendezik a sarlatán, és a szoba felé int. Odamegyek és belépek. Cosette, a dögös asszisztens már teljesen meztelenül rendezgeti a földön lévő tatamit, ruhái a sarokban hevernek. Becsukom magam mögött az ajtót és innentől kezdve tudom a dolgom.

Vetkőzni kezdek, mialatt nézem, hogy Cosette meggyújtja az illatgyertyákat, feltesz egy kis tradicionális indiai alapzenét, aztán int, hogy feküdjek a hátamra.

Fölém hajolva végiglocsol valami édes illatú olajjal, és elkezd kenegetni. Formás mellei hetykén lifegnek az arcom felé, a bimbója körüli foltocska egészen apróra zsugorodik. Kezével néha lenyúl, aztán egyre gyakrabban, majd pedig durva varázslásba kezd. Különösebbnél különösebb fogásokat alkalmaz, de mindenhogy jó. Egy

ideig csak a végével játszik, aztán megint tövig markol és lassan, de keményen rándítja. A másik kezével a herém alá nyúl, és időnként kisebb-nagyobb nyomást gyakorol. Aztán egyszer csak bent találja a mutatóujját hátulról, és máris a prosztatámat keresgéli. A másik kéz közben le nem áll. Nem bírom tovább, és telefröcskölöm az arcát.

Miután megszabadul belőlem, Cosette popsitörlőket tesz rám, és végigtörölget, aztán meg magát is. Utána azt mondja:

- Bekapcsolod a rádiót, és a dalokban félpercenként elhangzik az a szó, hogy „you”.

- Micsoda szégyen – felelem, miközben öltözni kezdek. – És onnan tudod, hogy öregszel, hogy azoknak a daloknak a szarabbnál szarabb feldolgozásait hallod, amiket tinédzserként hallgattál.

- A sok hülye meg csak ámul, hogy ez milyen jó. De az a művész, aki nem szereti a közönséget, az előbb utóbb magától is megundorodik.

- Egyszer elmehetnénk egy olyan felnőtt moziba.

- Szerintem, ha a pároddal mész ilyen helyre az azért gáz, mert kezd elpuhulni a kapcsolatotok, ha meg egyedül, az szimplán szánalmas.

- Aha - felelem, és máris érzem, hogy múlnak a fájdalmaim. Úgy tűnik, a módszer kezdi kifejteni a hatását, már csak az a kérdés, meddig tart? Mindig fel kell tennünk a megfelelő kérdéseket. Különben meg mindenki csak vigyorog. Kisvártatva ismét az utcán találom magam és már látom is:

A dzsippekből kilógó vadászebek mindent tudóan bólogatnak az anyósülésen repdeső párjuknak. A szándékoltan lehúzott ablakból böfögnek kifele az egy kaptafára készült, semmitmondó dalok. A lányok ragyognak a csodamázban, és továbbra is sokat megtesznek azért, hogy pozícióban maradhasanak.

Olyan boldog mindenki.

A főtér felől elrobog egy átlátszó villamos, s rajta az emberek, mint ketreche zárt rabszolgák. Mennek a dolgukra: valamilyen ügyet elintézni valaki másnak, pénzt keresni valaki másnak, megtenni valamit valaki másnak. Magukban önigazolásként azt mondogatják, hogy megszokják, de valójában csak arról van szó, hogy az ember mindenféle szenvedést vagy igazságtalanságot egészen egyszerűen a magáénak érez.

Közben rájövök, hogy éhes vagyok.

De a szemben lévő puccos étterem előtt az elmúlt évek tehetségkutatóiból kiesett énekes/sztár-jelöltek tüntetnek a jogaiért. Az élő sóba be sem jutottak pólóin most az „Ez volt az életem” és „A zene a mindenem” feliratok olvadoznak. A résztvevők egy adagja a földön ülve gitározgatós kísérettel énekelgeti a Halleluját, mások hangosan fogadkoznak, hogy soha

többé nem nézik meg az augusztusi csillaghullást. Már csak elvből sem. szinte mindegyik kezében egy-egy Monster energiatal világít, azt vedelhetik reggel óta.

Alig bírom átfúrni magam a bejárat felé, amelynél végül fel kell löknöm egy „Y-Faktor” pólós meleg srácokat, akiket már rég nem érdekel a tüntetés meg a szereplés, egyszerűen csak fel akartak már csípni valakit. Márpedig az ilyesmi itt könnyen megy.

Nagy nehezen bejutok az étterembe, de ehhez le kell fizetnem a bejáratnál posztoló nagydarab kommandóst, aki a rendre vigyáz, meg, hogy az odakint sistergő fiatalok ne jussanak be az ingyen hidegtálakhoz, melyeken az előétel merevedik.

- Na, még egy adag csürhe, akiknek esze ágába sincs dolgozni az életben! - vágja oda a tag, akit valószínűleg valamegyik zsidó vagy arab terrorszervezetből selejtezték ide biztonsági őrnek. - Siker, fény, csillogás, ingyen kaja, olcsó koks.

- Ja - felelem és eljutok az egyetlen bokszig, ami még üres. A többi tömve van a tévéből jól ismert arcokkal: doppinghiánytól remegő kiegészített sportolókkal, kokaint szippantó színészekkel, pálnikára soványodott ex-modellekkel, a szakmából rég kiöregedett pop-énekesekkel, meg műanyag médiakurvákkal. És mindenki továbbra is mosolyog.

Egy indiai rabszolga érkezik pincér gyanánt tolokocsiban, és bélszint ajánl kecsőppel, amit el is fogadok, meg mellé egy kis vizet is étvágygerjesztőnek. Az egészséges reggeli nélkülözhetetlen kelléke. Tudom, hogy luxus - manapság, amikor

az országok nem csak a kőolajért, hanem a vízért is háborúznak, de hát néha jár egy kis kényeztetés.

A tolókoksis pincér elviharzik a pult felé, ahol a hazai filmgyártás mindenható istene pózol egy magas, bögyös feketével. A nőn a másodlagos nemi jellegek mind műanyagoknak látszanak. A hazai filmkészítésre szánt pénzeket a kezében tartó mogul szakálláról ősz szálak hullanak a márványpadlóra. Ekkor veszem észre, hogy ezek nem is a valódi hírességek, hanem csak a kaszkadőreik, dublóreik.

A hasonmások nagyon élethűek, lám engem is majdnem sikerült becsapniuk. Amikor a pincér, akinek „Hello, a nevem: Jamal” kitűző fénylik az ingén, megérkezik a rendeléssel, újabb meglepetés ér. Az étterem végében lévő asztaloknál a főnökeimet veszem észre, és nem tudom eldönteni, vajon ők is önmaguk hasonmásai-e. Jó lenne azt hinni, de nem egyértelmű.

Elnézem őket, ahogy dölyfösen, úri módra pöffeszkednek sült-malac tornyaik felett, villájukra szúrt oldalasokkal hadonászva. Undorodom tőlük. Emberek, akik megöregedtek és már jóformán csak a munkájuknak élnek. Hogy érezzék, érnek még valamit. Elhízott, pirosposzgásan jóllakott végtermékek kiváló öltönyökben, felső szintű fizetéssel, hét számjegyű jövedelemmel, amiért asztalok mögött ülnek, használják a céges autót és a tabletet, és tárgyalgatnak mindenféléről. Szemükben mindenki csak százalékos ember. Mindenki más magukat is beleértve csak egy számjegy. Ki mennyit ér. Ki mennyiért eladó.

Elképzelem, hogy a piac hiénái kitalálnak egy biológiai érzékelőt, amely megmutatja, hogy ki milyen összhangban van az embertársaival. Hatalmas biznysz a szerelemiparnak. Ránézel valakire és a szenzorok kidobják, hogy az illető hány százalékban egyezik meg az elvárásaiddal, milyen arányban illik hozzád. Külső, belső, anyagi háttér. Szülőkről pár benyomás, rosszul berögzült gyermekkori szokások, káros szenvedélyek. Csípő, derék, mell vagy péniszbőség. Fitnesszélőknek külön test-zsír százalékmutató. Remek üzlet.

Benyalom az egész bélszínt, aztán leöblítem még két vodkával. Fizetés gyanánt otthagytok néhány erősebb thai gombát a pincérnek, és lelépek, mielőtt az ál-főnökeim észrevesznek.

Hogy estig elüssem az időt, elhatározom, hogy beülök egy művész-moziba, hátha adnak valami nemzetietlen filmet. A következő sarkon lestoppolok egy szűz tizenévest bringával, aki örömmel elvisz pár utcányit. Induláskor azt javaslom, cseréljünk helyet, és inkább ő üljön a vázon, én meg majd tekerek.

Egészen a városházáig tekerünk, én az ütemes levegővételelemre figyelek, a lány meg közben halkán nyögdéssel. A kellemes kis túra után bozontosan telefonszámot cserélünk, majd elválnak útjaink.

Elkóborolok még vagy kétsikátornyit, mire a mozi utcájához érek, és útközben még egy postát is találok, ahová betérek ellenőrizni az egyenlegemet. A postán kínai szabadidőruhás embermaradványok ácsorognak, akiknek olcsó holmijaik vidékiességről árulkodnak. Nagy részük elhízott gnóm vagy

egyszerű szakadék, aki a külvárosból érkezett a havi egyenleg-feltöltésre. A fatuskók unottan bámulnak az arcomba, mikor belépek. Egy bűdös néember elém tolakszik, nehogy kevesebbet várjak, mint ő eddig, így hát az utolsó vagyok.

A vérkeselyűk felbolydulnak, és centiméterről centiméterre tolják tágabbra fenségterületüket, míg el nem reppennek. Akkor aztán én következem, és a bájos szőke lánynak az üveg mögött őszinte mosolyokat dobálok. Nem nagyon értékeli, pedig jó melle van, csak hát tele van tűzdelve kokárdákkal a blúza, és ez végül elkedvetlenít. Semmi kedvem az ilyen pártkatonákhoz.

Az egyenlegem még legalább két napra elég, aminek nagyon megörülök. Olvadozva lépek ki a postáról, és elnézem ahogy a felhők alatt fetreng a város.

A mozi bejáratánál szamurájok kávéznak a kihelyezett kisasztalok hömpölygében, és ügyet sem vetnek a kéregető szumósra, aki előttük térdepel. A jelenet teljesen filmszerű, úgyhogy biztosan jó helyen vagyok. Belépek a pénztár ablakához és kérek egy jegyet az istennek öltözött pénztárostól.

Az előtérben pornómagazinokat árul egy tizenéves kislány, kisasztalán pénzes-doboz, művaginák. Ahogy elmegyek mellette a lépcsőn, látom, hogy még senki sem dobott bele pénzt a dobozába. Szégyen.

Odabent egy régi Jodorowsky filmet adnak, ami pont megfelel az elvárásaimnak. A „Szent Hegy” leradírozza a délutánomat a tágabb értelemben vett valóságról. A film közben meg sem próbálok felszedni senkit, hiszen teljesen egyedül vagyok. Zsibbadva nézem a képernyőt, a pipámmal néha hasist szívok. A műsor meglehetősen h o s s z ú r a nyúlik.

Mire kitántorgok az épületből már besötétedett. Néhány UFO szálldos az égen antigravitációs rezgéshullámmal, az emberek meg a házak oldalában dülöngélnek. Lassú, öblös okádások nesze hallatszik. Keresnem kell egy metrómegállót, mert éjjel a város nem biztonságos, tele van mutánsokkal.

A legközelebbi állomásig át kell mennem egy fertőzött zónán. Az utcákon párzó kutyák lihegése morajlik hullámokban, melyet csak a szemetes-konténerek tetején párbajozó patkányok ordítása tör meg időnként. Egy ablak füstöl, a redőnyök mögül olcsó kurvák kandikálnak ki. A sarki Randi-Bár előtt hermafroditák gyülekeznek. Pépes arcukon megfeszül az élet, egymás szájából öblögetnek. Csúnyán néznek rám, ezért kivilantom a DJ jelvényem, hogy tudják, velük vagyok. Felhúzott orral méregetnek, amikor elhaladok mellettük.

A metróállomásnál lehúszom az egyenlegemről az utazást, és lemegyek a peronig. Ott épp egy meleg divatbemutató zajlik. A mozaikcsempén fényvetítés. Feketére sminkelt lágyarcú fiúk mosolyognak a fények alatt, csípőmozgásuk megszegyenítő és egyben a fajtajelleg elengedhetetlen kelléke. De nincs időm végignézni a műsort, mert jön a vonat.

A padlizsán-lila szerelvény szuszogva áll meg a divatbemutató szivárványölelésében. Bent már megy a móka:

Ahogy becsukódnak az ajtók, kezdetét veszi a szokásos esti random parti. A járat tovább indul, és velőtrázó drum & bass zene kezd szólni. Talán a „*Spaced Invader*”. A világítás átvált színes kockákba, melyet robbanásszerű fénycsokrok kezegetnek. Az utasok tombolnak, hajuk szerte szét, kezitáskáikból minden irányba kisebb-nagyobb tárgyak repkednek: rúzs, mobil, síkosító. A sarokban egy srác kólát kezd szívni a kézfejről, szemben vele egy vörös, tépett hajú lány dzsointot teker.

Előrenézek, és látom, hogy egy félmeztelen néger fickó húzódkodik a fogódkodókon. Jól nyomja a szemét. Most, mintha megérezné, hogy figyelem, felnéz oldalt. Szemében titkos kór fájdalma tükröződik. Visszafordul és tolja tovább.

Még három megállót kell kibírnom és két drum&bass klaszszikust, aztán meg is érkezem. A parti tovább zakatol, én meg fel a lépcsőn.

A parknál vagyok ismét. A lányok már kint bandáznak a játszótéren, kecses alakjuk ezüstfényben maszatoz. Tiszták és nyíltak. Makulátlanul megfelelnek a gépezet elvárásainak. Cél-

fogyasztók. Kiszemelt kanjaik előttük toporzékolnak szintetikus bőrbevonatukban, száraz dohányfüst kapkodja a levegőt.

A sugárfertőtlenített famászókák oldalában egy másik csoportosulás szorgoskodik. Ezek a helyi slam poetrysek, akik neointelektüell jelmezben bóklásznak egymással a városban. Okosakat mondanak, de egyfajta prédikátor szerepben is tetszelegnek ami divatosra fazonírozza őket. A fiatalok csordákba vergődnek, hogy megvédjék magukat torz tükörképükkel szemben. Az ebből fakadó társadalmi képmutatás pumpálja mindennapjainkat, egy olyan rendszerben, ahol a törvények és a társadalmi gyakorlat nincs összhangban egymással.

A park végében egy citromszínbe váltott pom-pom lánycsapat gyakorlatozik hősiesen, egyikük épp most zuhan hátra a sötétbe. Jó ez a környék.

A presszónál a mozgássérült tolószékek helyén most wakeboard-ok vannak kitámasztva, az egyikben beletört cápafogak vicsorognak. A rendőrhadsereg sehol. Este már nem mernek kijönni, ilyenkor a vadaké a terep.

Az utcánkon semmi mozgás. Az emberek, akik egész nap erőlködnek, hogy elfogadtassák magukat másokkal, és megfeleljenek az elvárásoknak, már nézik az aktuális tehetségkutatót vagy a vérbeáztatott esti nyomozós műsort. Ennyi elég is nekik. Némelyik azért időnként nekiáll gondolkozni, így hát történnek a dolgok, de aztán megint az a vége, hogy mi értelme az egésznek – és máris nekiállnak szórakoztatni magukat.

És én sem vagyok kivétel. Belépek a nappaliba, ahonnan látom hogy a krokodil a másik szobában nézi a „Hol vagy Scooby Doo?”-t. A konyhában lecsapolok egy egységet a napi vízadagból, és máris kapcsolódom a szerverekre.

∴ napi katasztrófa hírek [*nem érdekel*], időjárás [*úgyse az lesz*], valami amerikai tini-film [*franca – ez az a kategória, amiről tudod, hogy el kellene kapcsolnod, mert gagyi, mert átlátszó, mert üres, és mert már amúgy is ezerszer láttad ezeket a sablonokat, de mégis csak nézed a tizenhat éves főszereplő kiscsajok miatt*]. Az ismétlődés állandóságának révületbe ejtő hatása.

~~~~~

Tökéletesen fehér fogak / makulátlanul tiszta és feszes bőrtónus / igéző szempár / kisi fiús mosolyok, kidolgozott férfitest / eszményi nőalak, sugárpehely könnyedségű szépség.

Rá is izgulok rendszeren, úgyhogy keverek is gyorsan egy kis beta-alanint, majd nekiállok a szokásos rituális esti maszturbálásomnak, amelyet csuklósérülésig fokozok. Ezúttal egy csontig borotvált feketét választok a műsortárból megnövelt antioxidáns tartalommal.

Amikor másfél órával később a házipornó-videó lejár, megtisztogatom magam és felnyomok egy elalvós kúpot alváshoz. Mielőtt a citromfű, levendula, macskagyökér, orbáncfű kombója szétmázolja odabent a beleimet, még látom, hogy a

monitoron peregnek a hírek a Közel-Keleti helyzetről. Az EU biztonsági tanácsa vegyi-fegyver ellenőrzést küld a körzetbe, hogy megnézzék, az amerikaiak tényleg jogosan perzselnek-e odaát. Az jut eszembe, hogy vajon ki ellenőrzi a vegyi-fegyver ellenőrzést?

Ránézek az órára, és látom, hogy túl későn van ahhoz, hogy végignézzem a szándékosan későre tett tényfeltáró riportot. Minél kevesebben foglalkoznak az ügyel, annál jobb.

Jobb, ha le is kapcsolom, és elmegyek aludni, mert a végén, még elhiszem, hogy bármi lehetséges.

Három Ó

*„Kérted volna Toulouse-Lautrecet, hogy tartsa magát távol a kuplerájoktól,
Gauguint, hogy ne kapjon szifilisz, Baudelaire-t, hogy járjon haza idejében...”*

Ernest Hemingway: Szigetek az áramlatban

Mint minden év decemberében, idén is elérkezett a huszonegyedik nap, így hát kora este útnak indultam, hogy időben végezzek.

A szánt már ebéd előtt feltöltöttem, hogy nyugodtan szunyhassak még egyet a nagy munka előtt, aztán mikor felébredtem már csak adnom kellett egy kis amfetamint a rénszarvasoknak. A vérvörös polár dzsekimet magamra húzva meg kellett állapítanom, hogy jövőre újat kell vennem, mert ez még egy szezont már nem bír ki. A színes szalagokkal átkötött, miniatürizált ajándékdobozok csak úgy harsogtak a zsákban az izgalomtól, mire megindultam. Ahogy rájuk néztem, megint eszembe jutottak azok a szerencsétlen gyerekek, akikhez idén nem fogok elmenni.

Sajnos mára én maradtam a faj utolsó példánya, ezért esélyem sem volna arra, hogy mindenkihez benézzek. Amíg hajdanán több száz klón dolgozott az ügyön, minden rendesen működött. De aztán az emberek egyre kevésbé hittek bármi-ben is. A vallásosok nagy része már koránt sem volt becsapható mindenféle tudományos alapot nélkülöző mendemondák-

kal, a világiak már nem hittek az egyetemes időszámítás hitelességében sem, az ateisták pedig megkérdőjelezték a vallás létjogosultságát is. Így aztán a klónokra is egyre kevésbé volt szükség, s évek múltával már csak páran lézengtünk szent este az éjszakában.

Most már csak én vagyok. Az ünnep tulajdonképpen már meg sincs tartva, szinte sehol nem jegyzik a világon, csupán néhány városka maradt, ahová meg könnyűszerrel átranzportálhatom magam egyedül is. Nem sok dolgom akad. De az a néhány száz ember, aki még hisz, igenis várja az érkezésem, tehát nincs mese.

Arcomba csap a jeges holland szél, amikor Amsterdam felett leereszkedem a ködön át a kihalt Haarlemmerweg csíkján. Mit ne mondjak, kurva nagy hó van itt. Otthon persze megszokhattam, de a csatornák szaggatta várost ráadásul viharos szél döngeti a tenger felől. A dokkoknál láttam is pár partra vetett delfint, amelyeket – nyilván valami áldozati okból – a helyiek meggyújtottak, s ahogy ott világítottak, az igen jól jött a leszállásnál.

Megállítom a szánt a cél felett, amely a vörös lámpás negyed egyik sarkára esik. Már az is csoda, hogy ebben a városban akad egyáltalán valaki, aki hisz. Nem tudom, ki lehet a fiúcska, és nem tudom, miért lakik a vörös lámpás negyedben, de nem szabad csalódnia bennem.

Leugrok a tetőre, de úgy látszik kicsit elszámoltam a magasságot, mert iszonyúan meghúzódik a jobb térdem, ami még

az olimpián szakadt el egyszer. Azóta ilyen érzékeny. Szinte összerogyok a saját súlyom alatt, pedig elég jó kondiban vagyok. Otthon minden másnap edzek vagy másfél órát. Hógyolyóhajításban is én vagyok a legjobb évtizedek óta. De a térdem most kiszúrt velem.

Nagynehezen feltápászkodom és a kéménybe kapaszkodva kifújom magam egy kicsit. Hiába – azért én sem vagyok már fiatal. Szakállam kender. Lecsatolom a zsákot, és kiveszem belőle a megfelelő dobozt, amit zsebre vágok.

Nem valami tág ez a kémény, emlékszem tavaly is alig fértem be, pedig még soványabb voltam, mint most vagyok. Felhúzom az arcvédő maszkot meg a koromlepergető nejlonköpenyt és felmászok rá. Lentről az utcáról monoton zene baszszusa hallatszik, az aszfaltról felszálló jeges pára pedig bíborban izzik. A szemben lévő házsoron egy óriási neonbanán villog, amelyre szivárványszínű félpucér nő tekeredik. Mielőtt kísértésbe esnék, inkább elkezdek leereszkedni a kéményben.

Korom sötét van és bűdös. Még a maszkon át is érzem a száraz, füstös szagokat. Alig várom, hogy leérjek, a kezem már kezd elfáradni. [pedig tegnap direkt csuklóerősítést végeztem edzésképp] Aztán végre leérek.

A kezem épp elernyedne, amikor egy farönknek csapódik. Fasznak rakják tele ilyenkor a kandallót, amikor jól tudják, hogy jövök?

Kilépek a szobába, amelyet egy szolid azúrkékben tetszelgő fa világít meg. Még jó, hogy nem volt begyújtva.

Leveszem a maszkot, mert hát így is elég kiábrándítóan festenek, ha netán valaki felébredne, és nem sikerülne eltűnnöm.

Előveszem az ajándékdobozt és nekiállok keresni valami folyadékot. Általában a konyhában intézem ezt egy kis vízzel, de van, amikor zsenge tej meg mézeskalács van kikészítve nekem, és akkor az is megfelel.

De lám, itt nyoma sincs ilyesminek. A nappali kisasztalán ehelyett egy kézitükröt találok, rajta kihúzva két fehér csík. Mellé egy apró alumíniumcsövecske van helyezve szabályos, mértani pontosságú függőlegesben.

Tej helyett ez is megteszi – gondolom, és nem habozom. Mindkét orrlyukamat megtiszttelem egy-egy ünnepi utcával.

Szipogva dörzsölöm az orromat miközben a konyha felé igyekszem. Egyszerű, takaros kis lakás ez. A konyha is csak egy egérlyuk, de azért víz itt is van. Megnyitom a csapot és alátartom a dobozkát, ami a nedvesség hatására rögtön duzzadni kezd. Alig bírom visszavinni a fáig, annyira gyorsan nő. Jókora darab ez, vajon mit kérhetett a fiú?

Érzem, ahogy a torkomhoz ér az orrnyálkával kevert por, és csurog lefele. Hamarosan a gyomor is megkapja, de az agy már le is vette a részét. Bizsereg a szemem. A doboz már teljesen magához tért, és én is.

Körbenézek a szobában. Most veszem észre, hogy a polcok tele vannak lemezekkel, és csak a televízió felett van két sor könyv. A fazon, aki itt lakik, bizonyára nagy gyűjtő. Ideje lenne menni, de a lemezek felcsigázzák érdeklődésemet. Odalé-

pek és olvasgatni kezdem a lemeztörzseket. Csupa ezredfordulós klasszikus műfajonként osztályozva. Rengeteg nu jazz és breakbeat meg egy kis techno. Szép kis gyűjtemény.

Már nem tudom hány perce zsibbadok a polcok előtt, amikor egy shotgun csőre töltését hallom magam mögül. Riadtan fordulok meg és egy nagyon szép arcú nő áll mögöttem pár lépéssel. Pézsmaszínű hálóing van rajta, mely alatt kihívóan domborodnak mellei. És a lábait is látnám, ha nem takarná el a képet az a jókora mordály, amit rám szegez.

- Hát te meg ki a franc vagy? - csattan rám ellentmondást nem tűrően.

- Csak a szokásos - felelem pislogva. - Minden évben jövök - azzal a megnőtt ajándéokra mutatok. A nő oldalra néz, ajkai kissé szétnyílnak, miközben szemöldökét ívesen felhúzza.

- Ja, vagy úgy - enyhül meg. - Már emlékszem. Trygve emleget mindig. A hülye pöcs. Ezek szerint tényleg létezel. Mindig kiröhögöm, amikor év vége felé előáll ezzel a baromsággal. Ez az idétlen fa is az ő ötlete. Évek óta nem bírom lebeszélni róla. Tudod te, hogy ez mennyi takarítással jár?

- Igen, valószínűleg - felelem magabiztosan. - De mit számít. Ez a szeretet ünnepe.

- Szeretet? - neveti el magát majdnem, és még mindig rám szegezi a fegyvert. - Hát nem tudom, te hol élsz, de komolyan. Ez elég szentimentális, tudod.

- Nem lehetne, hogy nem szegezed rám azt a puskát? – kérdezem meg most már teljesen magamhoz térve, és nem kicsit felajzva. Leengedi a fegyvert a lábához, és azt kérdezi:

- Na és mit hoztál neki?

- Fejből nem tudom, várj csak – felelem és előveszem a dzsekimből a tabletemet, hogy megnézzem.

- Elég béna a szerkód! – mondja közben, én meg mintha meg sem hallanám:

- Úgy látom egy komplett keltetőberendezést kért. Egy fényvisszaverővel bélelt fóliaszekrény, nátriumlámpával meg tálcákkal. Két közepes ventilátor. Elosztók. Ennyi.

Elmosolyodik, és leteszi a shotgunt az ajándékdozoz tetejére.

- Én Krejtin vagyok. Trygve elment bulizni a Paradiso-ba a munkatársaival. Engem meg itt hagyott, hogy vigyázzak a házi krokodilra. Mond csak, nincs kedved dugni?

Végigpillantok most már teljesen jól látszó formás alakján, és egy pillanatra átmelegszik az ágyékom. Nem szokásom keverni a munkát a szórakozással, de ezúttal túl nagy a kísértés. Ilyen nőt nem kapok az Északi Sarkon, ezt ki kell használnom.

Kibújok a nejlonkacatból és odalépek hozzá. Engedem, hogy lehámozza rólam a dzsekit, a síruhát és aztán az aláöltözés szerelést is. Addigra már keményen áll a farkam, mert érzem teste közelségét és a belőle áradó édes parfümilletot.

Az már eszembe se jut, csak hajnalban, mikor mászok kifelé a kéményen, hogy szerencsétlen rénszarvasok biztosan megfagytak. Három ó-val harsogva haladok felfelé a világosságra.

Ho-Ho-Ho!

Hard Techno

- A hard techno-ban nem történik semmi! - vágta rá elégedetlenkedve Ellis, és lehúzta a soron következő Sztolicsnajáját. A Dark Buddhában ültek szokás szerint, mint minden karácsonykor legalább öt éve. Már egyikük sem emlékezett, hogyan jött az ötlet, hogy a világ különböző pontjairól egybe gyűljenek ilyenkor – talán valami írótalálkozón találhatták ki mocskosul betépvve a hátsó WC-ben. A hangfalakból parázsló Adriatique mix viaszgyűrűt vont a tudatuk köré, érezték, ahogy bőrük alatt cikázik az ütem, és amikor egy női hang hangosan elélvezett a szomszédos boxban, már csak felülnézetből tudtak magukra gondolni.

- Ne haragudj Bret, de ebben nem értünk egyet – fogalmazott tőle nem várt szokatlan finomsággal Welsh, aki lévén skót, egészen másképp látta a helyzetet. A drogokról vallott nézeteik nagyjából megegyeztek, de akármilyen elvetemült múltja is volt mindnyájuknak, azért Welsh mégiscsak a szigetországból származott, és ezt a másik két amerikainak tisztelnie kellett. – Neked fogalmad sincs milyen komoly tudott lenni egy korabeli acid-party. Ez nem olyan, mint Camden, baszod! – épeskedett Welsh, és ő is lehúzta a soron következő vodkáját.

- Szerintem is faszább az, ami most megy! – vetette közbe Palahniuk, aki már rendesen odavolt. Az utóbbi években csontóssá soványodott arcán már jócskán meglátszottak a megszáll-

lott évek nyomai, s bár régóta egészséges homoszexuális kapcsolatban élt a párjával, az ilyen estéken még mindig rendesen be tudott indulni a különféle opiátszármaszékóktól meg a jó öreg amfetamintól. Nem is szívesen engedték el otthonról, figyelembe véve, hogy Ellis köztudottan a fiúkat is szereti. E tekintetben nem sokat lehetett tudni Welsh-ról, de a másik kettő abszolút biztos volt benne, hogy egyszer még összejön egy szuperhármas, valahol, az elhagyatott peremvidéken, ahová még időnként hívják őket felolvasni.

- Neked aztán nem mindegy? - gúnyolódott Welsh, akinek érezhetően gyengébb napja volt. Unta már ezt az összejövetelt, mert a célját sohasem teljesítette be. De azért tovább hallgatták az egyre izgalmasabbá váló technót, rendeltek még egy üveg Sztolicsnaját, és előkerültek a hasiskúpok is.

- Idén sem jön el, igaz? - kérdezte aztán Welsh, kissé már megenyhülve, altestéből langyosan felkúszó melegség-hullámokon beletörődve az éjszakába, amely végül is sohasem hozott még rosszat. az eredeti terv szerint minden év karácsonyán összeültek volna *Ki Nevet a Végén-t* játszani, csakhogy a negyedik ember sohasem jött el. Pynchon ugyan mániákusan kerülte a tömeget, talán már nem is élt - évek óta nem látta senki - ám a többiek úgy gondolták, ha valami, hát az ő kérésük előcsalogatja a rejtélyes íróat vackából. Ám hiába tettek meg mindent ez ügyben, a különnc nem jelentkezett.

- Tök mindegy, legalább jól betéptünk! - válaszolta Palahniuk, és megtörölte a szemüvegét, hátha jobb lesz.

- Idén nem kaparlak ki reggel a vöröslámpás negyedből – közölte Ellis, és papír után nézett.

- Hagyjuk már. Valld be, hogy féltékeny vagy és meg akarsz dugni!

- Nincs rád jó hatással az idő. Egyre szarabbakat írsz, olyan, mintha kényszerből tennéd.

- Te beszélsz, baszod? – horkant vissza Palahniuk. – Az utolsó három regényed, amit a Glamoráma után húsz év alatt írtál, szart se ér. Ál-írás bazmeg! Te beszélsz kényszerességről?

- Álljatok le fiúk! – lépett oda ekkor Mortecai, aki rendszerint leült velük végül játszani, és idén karácsonykor is nagyon jól tudta, hogy hol kell töltenie az estét. Az írók jó vevői voltak, mindenfélét rájuk lehetett tukmálni, így szívesen eljátszogatott velük, mielőtt azok hajnalban rendszerint elindultak a rajzási körzetbe dorbézolni. Mortecai volt a környék egyetlen valamirevaló gyógyfüvese, még a nagyapjától örökölt korabeli kenőcsöket és oldatokat klónozta tovább és drogtinktúrákat állított elő pszichoaktív növényekből. – Hoztam nektek egy kis finomságot! – vigyorgott és máris előkapta hátizsákjából az uzsidobozt, amit lerakott az asztalra. A zafírkék üvegen át is látszottak a csuporba rakott fiolák, kódozással ellátva, sterilizált védőcsomagolásban. Mire a tartalmát mind elfogyasztották, már kelt fel a narancssárga nap, és a rénszarvasok is megérkeztek a Dark Buddha elé, hogy elhúzzák a három alaktalan szörnyet a vöröslámpás negyed sikátorai felé.

Nyitány

Az utolsó kényes fénycsíkok is lefröccsenek, fagyba mártott hiénasikolyuk elhalkul az égen, mi alul csapzottan csókolunk újévet, aztán visszavetjük magunkat a dáridóba. Még néhány óra, még néhány csík, már nem félünk a holnaptól, pedig kéne. Kénre foszfor botladozik az utcákon, átsuhanunk a zajtalan reggelen, a techno színe fekete, lüktet az ágyékunkban, citrusokat harapunk, korhely csapadékot nyalunk le szájszélről és végre felütjük az első hangokat. Rikácsolunk, bömbölünk, ez a majom éve, hát felszínre hozzuk a régen betokosodott fogadalmakat, adunk és engedünk tovább, elefántszobrokat helyezünk a bajárat irányába, és pettyekben hull a zen. A thai masszázs asszonyok arca egyforma, mindre ráégvé a meggyötörtség, de a mosoly törhetetlen, mosolygunk mi is, amikor megtalálják azt a pontot, ami már nincs is ott, félünk, hogy idén egészen biztosan elveszítjük önmagunkat, ha eddig még nem tettük, hiszen hasztalan az egész, valaki fentről úgyis beleszól, de azért nem eszünk inkább gömbhalat, vagy, csak, ha nagyon muszáj. Egy már biztos: a labda soha nem eshet le, mert akkor úgy kell lehajolnunk érte, hogy közben mosolygunk, de hát halljuk, hogy tornádót jelentenek be a nemzeti csatornán, és ha mindenki hoz magával még egy embert, akkor elég, ha megragasztjuk. Fésülködj meg reggel a negyvenhétezreddel, és indulj, kösd tovább, szorítsd le magadtól, add

a kezükbe a kapcsolót, a ma esti gálán ismét megmosdatnak, tejszörpben-vajban, csak figyelj: elvárásaidat bank-kövekre váltják, hitelt hirdetnek, mert van minden. Eladó vagy és meg is vesznek, kitartóan felejtenek, mint egy tirozin-reklám, fektessük le a szabályokat. Fektessünk le újabb stadionokat, hóbertől romboljunk színházakat, lopjunk tudást és ne adjunk mások kezébe tollat, hamisan kacsintsunk és jelentsük fel a szomszédot, miközben rakjuk a téglákat. Az ördög szemérem legendás, úgyhogy továbbra is vigyünk be zsepit az óvodába, fizessük a farsangi jelmezt, teljesítsünk túlméretezett követeléseket. Semmi sem dagad, csak, ha gyulladásban van, a Duna szívéen tályog, dunsztold be a repedéseket, hogy lazuljon a kétely, várj türelmesen, hogy valaki felkapcsolja helyetted a villanyt, vagy hátha reggel lesz. Amúgy idén is túl sokat rágódsz majd, hogy senki sem figyel rád, beszélni akarsz, vagy felhívni magadra a figyelmet, de az agyad megtelt, nem tudja többé feldolgozni a világot, inkább tovább vársz és nézel. Az élet arra való, hogy éljük, nem arra, hogy kívülről szemléljük – mondja erre valami kőgazdag celeb a tévében, de ő, a hatalma révén már rég túl van minden gyönyörön, miközben még harminc se múlt. Igen jellemző módon ebben az évben is a legnagyobbak harapása látszik csak, a birodalom sarkából pedig bármikor felszállhat egy egész raj vérbeli szurkoló, míg alant a szemekből mikroszkopikus üveggyöngyök csorognak. Jelenünk roncsolt pont a tudat tükrén, pompázatos kiáltvány a hiábavalóság ellen, leeső var az univerzum sebéről. Szellem nélkül talán nincs méltó

élet, de túl a sok szellem terhével szintúgy nincs. Szemhártyán tűzszín, a techno fekete és hideg, orrunkon kozmoszszagot érzünk, megvadulunk megint, az üvegasztalon ott várnak az előre kihúzott botránycsíkok, mert, akárhogy is: a tökéletesség megrogyaszt, és a világ időről időre igényel olyan embereket, akik együttműködésre, együtt hazudásra képtelenek. Próbálunk hát egyre több olyan képet kirakni a falra, amelyen az igazság van, nem hiszünk többé a csábosan felhúzott igéző szemöldököknek, az angyalarcoknak, a tükör előtti kommersz pózoknak az almás telefonnal, meg a fesztiválon csücsörítő, tökéletes testekhez tartozó szájaknak. A profil oldalakon csaknem jóképű, kisportolt gölemek, mechanikus pontossággal leképezett mintázat. Növessz dús szakállt meg *New Kids On The Block* frizurát, vegyél fekete keretes szemüveget, ha kell dioptria nélkül, csak legyél. Vegyél. Rakass alvókapszulát az irodádba, simogass el még egy telefont, engedd, hogy átjöjjön, aztán az illékony szerelemtől örült tulipánágyak között karikázz be és tarolj le mindent. Az emberiségből kiemelkedő nagy zseniknek amúgy mindig is szenvedniük kellett, most hát majd még inkább, mert a tömeg egyre nagyobb kirakat, milliókért táskák, számokért becsület, tizenötért erotikus rész, mert ön megérdemli. Kislányok nagy ruhában, nagylányok extrákkal, natúr francia szájba: alap. Korrekt leadó, stabil forgalom, extra magas kereset, Marina parti luxus apartmanok, játék test a test ellen, de ez nem az Amerikai Női Rögbi Liga, hanem a valóság, az áporodott hazugságok ideje, a nyakunkba

vetített felnőtt tartalomé, ellenszenv és elragadtatás, ahol a csók: extra. Patriarchális kapitalista monumentum minden nap, lábszárig bizsergő eszmék gumírozott védőtokokban, egymásra borított gumiszobatóboly és a meghazudtolás művésze: az egymás között kiosztott díjak, a ki nem mondott szavak, az eltitkolt szerelmek, nagyon kilengünk, nagyon kilengsz, nagyon kilengek. Hagyom, hogy átjárjon a félelem, és tompa közönnyé váljon, átugrok a jelentéktelen foltokon, és idén majd nem kérdezek semmit, csak álmos imbolygással köszörülök tovább rendíthetetlenül, míg az idő meg nem áll, lendítek valahogy ezután is: a techno fekete, a techno tiszta, ott vagyok mindenütt, és senki sem lát.

Köszönet:

Apagyi Ferenc, Gulisio Tímea, Ijjas Tamás, Komor Zoltán, Nemes Z. Márió, Szabó Zoltán Attila, Szakállas Zsolt, Zerza B. Zoltán, Zsuponyó Gábor, és N.eked, aki mindennél többet adott.